

FLÖRT ve REJİM

Solzhenitsof'tan

SÜRÜP GİDEN BİR ROMAN

Çeviri: Prof. MES

ERZURUM*/2014(*PUSHKIN' in Sevdiği ve 93 Harbinde ziyaret ettiği kent)

Title ID: 6698500

ISBN-13: 978-1539949367 Flort ve Rejim Eser. Solzhenitsof BY_AUTHOR Mustafa Erdogan Surat

ISBN-13: 978-1539949367 6" x 9" on WHITE Paper (122 pages, Black & White) 15.24 x 22.86 cm

FLÖRT ve REJİM

Solzhenitsof'tan

SÜRÜP GİDEN BİR ROMAN

Çeviri: Prof. MES

ERZURUM*/2014

(*PUSHKIN' in Sevdiği ve 93 Harbinde ziyaret ettiği kent)

Flört ve Rejim

SOLZHENITSOF

Türkçeye uyarlayan: Assoc. Prof. Dr. Mustafa Erdoğan Sürat

GİRİŞ

Şayet gücüm yetseydi, İstanbul'da hala saklanmakta olan tarihi Bizans dedikodu çetesine ricacı sıfatıyla baş vurur, Müslüman, Musevi, Hristiyan-kim olursa olsun-herkese zarar veren itibarsızlaştırma hilesinden vazgeçmezlerini isterdim. Yok eğer bilgi kirliliği işine inadına devam ederlerse, bir gün insanların dinledikleri ya da izledikleri hiç bir haber metnine inanmayacaklarını ve en baba "ajans" tutkunlarının bile haberden kaçıp söylentilere abone yazılacaklarını ihtar ederdim. Yani kurbağaca söylersek, karalamanın sakıncaları konusunda uyarılarda bulunurdum.

Bahtsız İslami metropol İstanbul, itibarsızlaştırma nedeniyle, bırakın diğer din mensuplarını, Müslüman kabiliyetlerinin yazma, yayınlama yeteneklerinden mahrum kalmasını dahi hiç umursamıyor! Aman tanrım neler oluyor burada? Görünmez bir güç yeteneksizleri zorla inlerinden çıkarıp parlatıyor. Öte yandan tarihi başkentin, elinin altındaki, kendi öz değerlerinden yararlanmaması için yırtınıyor adeta.

Bu engellemeci güç İstanbullu elbet fakat İstanbul'un hangi semtinden, işte onu bilsem de söylemem. Şayet aramızdan biri çıkıp da "dedikoducunun şahı Etiler'de", bir diğeri "hayır Levent'te" diye savlarsa, Türkçe iddia ederse, "beni bu işe karıştırmayın" demem mi, ha demem mi? Petersburg'daki komşumuzun oğlu kuyruklu yıldızın asteroit'lerinde maden arıyor iken ben yaş

tahtaya basar mıyım kardeş? Tövbe de...Burada gerçeği haykırmaktansa dedikodu fısıldamayı sağlığım açısından evla bulurum, hah-hah! Aslında "hah" değil "vah"! Şansız İstanbul, şansız. Osmanlı İmparatorluğu, musikisi, şiiri, mimarisi ve hatta yağlı güreşleriyle dimdik ayakta ama işlevsiz; devleti bile itibarsızlaştıran fısıltı gazetesiye sürünge haliyle dahi etkili!

Sultan Fatih'in burayı gerçekten fethettiğini insanlar nasıl anlamışlardı? Şüphesiz zenci Türk beyaz Türk ayrımı bulunsa fethedilen o yer fethedilmiş sayılmazdı. İtibarsızlaştıran bir kente o ayrım köklenir ve fetih levhası silinir. Yerine ne yazarsan yaz artık, ister Konstantinopolis istersen "İslam-bol". Gerçi en doğru mana bu İslam-bol'da yatmakta. Gel gör ki Ayasofya artık bir ibadethane değil müze ve zenci Türk Anadolu'dan geldiğinde anlamı güzel bir çift göze bakmak istediği kadar, ibadethaneler müzelikten çıkartılsın, gidip serbestçe ibadetini yapsın arzusu izhar etse de, ikisini de başaramaz. Zaten zenci Türk'ün evlenmek istediği adaylarla flörtte kendisine koyduğu sınır katıdır: güzel, manalı bir çift gözle göz göze gelmek ve umutlanıp, temiz niyetini karşı tarafa iletmek!

Rejim-hadi sistem diyelim-Ayasofya'yı ibadetsiz zenci Türk'ü-lafın geliş-flörtsüz bırakmışsa sahi bu satırlar beyhude değil midir? Beyaz Türk vahşi flörtte serbest, manalı gözlerin anlamını bile kirletmekte özgür, enkaz haline getirdiği beyaz-zenci kızlar ve müzesiyle çok mutluydu her şey boş, hatta "batsın bu dünya!" Demek ki sistem, kurulacak aileleri ve Ayasofya'yı işlevsiz bırakmayı, işin ta başından beri koymuş kafasına. İçine tükürülesi bir kafa: ağzı var, lafı çarpık. O kafa, "müze değil ibadethanedir burası" diyen yerli başa " O kafa" derken zeytinyağı misali suyun üstüne çıkmıyor mu evliyalara aşkına? Aman tanrım neler oluyor burada? Sanırım Zenci Türk-Beyaz Türk ayrımı sürüp gidiyor. Roman kahramanı, kıyamete dek yaşasa masum ve ehemmiyetsiz flört girişimine konulan içsel ve harici engelleri, bırakın aşmayı, anlayamaz dahi!

Yayıncılığa yatkın ruhuyla İstanbul'a gelen yerli yetenek, hep yerinde sayacağı mesleğine adımını atar atmaz şunu anlar ki yerli yetenek her yazar ona ulaşamıyor, yahut işin piyasası gereği iyi ki de ulaşmıyor...Romandaki kahraman ne yerli bir yazar adayı ne de yerli yayıncılığa talip. Fakat duru bakış açısından o, flörte yerli yazar ve yerli yayıncıların gençlik yıllarındaki mesafeden daha yakın değil ki! Neler oluyor burada? Sanırım yetenekler ve dürüst hayaller çalınıyor...Hayalleri çalınanlar hala yaşamaya devam ettiğinde karşımıza çıkan

her on varlıktan üçünü-beşini çürümüş görürüz. Çürüyenlere artık beyaz Türk muamelesi çekilse eski Osmanlı İmparatorluğu başkentinde, beyazlık ne yazar; yahut tüm müzeler camiye dönüştürülse aynı zamanda tüm çürümüşlerin oralara girişi engellenemiyorsa bu öykü nasıl biter? Çürümeyi tanımlamadan lafı bağlamaksa okuyanı bırakın en azından yazara haksızlık olacaktır! Buyurun o zaman tanımlayalım: Çürüyüş farklı bir hayat değildir, anti-hayattır. Diyelim anti-yaşam. Anti yaşam ne? Adı üstünde işte: hayatı tıkayan yaşam. Yaşatmayan sistem, yaşamaya doğru atılan her adımın patinaj yapması. Zaten bu idiyse müzecinin planı, tasarlanmış maslahat, adımlar patinaja düştüğünde her yeri herkese açmak olmasın sakın? Artık gidecek yerler sayısız, o yerlerden herhangi birisine varış imkansızdır. O zaman açılsın kapılar! İmkansız ise varış, kilit gereksiz, bekçi lüzumsuz... Fakat dikkatli olmanın her zaman gereği var! Diyelim Ayasofya ibadete açıldı. Roman kahramanımız bu durumda ne yapar? Pat diye açık kapıdan içeri dalmaz elbet. Bir yerlerden içeri girip sonra kapıdan çıkar. Belki "giriş serbest" tabelası tuzak niyetine asıldı oraya. Fakat çıkışa ne serbest denmiş ne de yasak. Kahramanımızın işte, namazını kılmış çıkıyor Ayasofya'dan! İşte yok sandığımız bekçi de bir yerlerden çıkıverdi. Kişi içeri girerken yakalansa hiç affı yok, derdest edilirdi. Nitekim sinerek yaklaşan bir güvenlikçi bitiveriyor ensesinde: "Dur yasak" "Ne yasak?" "Girmek yasak!" "Ama ben çıkıyorum" "Ha o zaman iş değişir..." "Gidebilirsin,fakat bir daha seni buralarda görmeyeyim..." Romanda ayrıntılı anlatılacağı üzere kahraman ihtiyatlı hareket etmesi zorunlu geniş bir kitleyi temsil ediyor. Kıza baktı diyelim, onu uzaktan çok beğendiği için, ona uzaktan saygı duyduğu için baktı... Eğer "ne bakıyorsun be" gibisinden bir sözel suçlama, hatta aşağılama durumuyla karşılaşır, önceden çevresel ve uygun bir obje saptamış olmalı ki altta kalmasın: "Sana bakan kim? Ben martının ağzındaki balığa bakıyorum..."filan! Bu ince hesaplar kahramanı yoruyor, kızlar çürümekte ya da tuzağa düşmekte, saygın bir genç olan kahramanımız ise uygun bir eş arayışı içerisinde yorgun düşmekte!

KISIM I

Bölüm 1

FELSEFE YAPMAK, FLÖRT VE GİZLİ BİZANS ÜSTÜNE

Bir zamanlar Sovyet tipi idareler çokça sanat, uygarlık aşkı, kitap kültürü gibi laflar ederlerdi ki bu yönetsel lafazanlık Türkiye'yi de esir almış hatta akıllara Türkiye'deki Sovyet sözcüğünü düşürmüştü...Evet derin devlet Türkiye'deki Sovyet idi. Onun anlayışına göre bütün saksaganlar eşit fakat bazı saksaganlar daha eşitti. Kimse buna itiraz edemez zira bir saksagan kendisine bile eşit değildir; insan da böyle... Bence kendisine eşit kimse yoktur, çünkü her varlık eşsizdir ve zaman akıp geçtikçe her birimiz kendimizi geride bırakır ve o geride kalana bir daha asla ulaşamayız, çünkü o eşsizdir...Türkiye'deki Sovyet soğuk savaş dönemindeki kızıl renk dışında yeşile de sahip çıkmıştır. Zira niyet herkesin ensesinde soluyabilmektedir.

Şimdi masum bir yaya aniden kaldırım değiştirmeye kalksa ünlü cani "Yeşil" onu izleyecektir. Bakın yayamız mescide doğru yöneldi, hem abdesti var hem de niyeti halis. Fakat Bay Yeşil kendisine gusül lazım geldiği halde-yani üç aydır yıkanmamasına rağmen-takipte kararlı. Belli ki ya namaz bilmiyor ya da ibadet bilgisi zamanla yıpranıp unutkanlık sepetine-daha açık konuşalım mı, çöp sepetine-dökülüp gitmiş. İster misiniz yıkanmadığı halde bu katilin internet fotosu gölgesi minbere düşmüş bir imam silueti olsun? Bu devirde haclı seferlerine ek hacsız seferler vaki cami cemaati ve romantik insanlar üstüne. Ve her imam minbere çıkıp minberden inmiyor. Bazıları bunların vaaz veriyor-Allah razı olsun-bir kısmı da doğal örgütlenmeyi bozma peşinde. İnananlar şova karşı-dünyanın her yerinde-aşısızdırlar. Mümin bir kişi için kendi iç dünyasında şeytanın kötülüklerine karşı bağışıktır diyebiliriz. Gelgelelim o masumların çoğu-affedersiniz-münafıklık mevzuunda korumasız bırakılmış gibi. Sanki bağışıklık sistemleri çökmüş; sapık tahriklerden kurtulamıyorlar ve de kendi dindaşlarının kanına, kolayca, giriyorlar. Yeni moda haclı seferlerinin öncülüğünü-Allah muhafaza-hipermarket imamları, askeri hastane ablaları, denizaltı abileri

yapmıyor mu? Yalan mı bütün bunlar? Abi dediğinin eli boş durmaz ki; denizaltı yoksa F16 yönetir. Suç kandıranda mı kananda mı bilemezsin. Zaten Altı ve 16 kafiye uyar. Her şeye karşın insanca yaşamak şerefli bir mücadeledir. Kafiye tutturması şerefli insanları sindirmemeli, örneğin Türk Hafif Müziği'nin niçin "Türk" sayılması gerektiğini-moda deyimle-sorgulayabilmeli! İstanbul hafif müzik dümencilerinin çoğu, devlet binalarını yakmaya kalktığında polisin neden kendisine gaz sıktığını sorguluyorsa sorgulama yeteneğimiz var mı demektir evliyalar aşkına? Kuzeydeki kuzenlerimizin çoğu SOYUZ uzay aracıyla uzaya gidip geliyor bu yüzden evliya ve aşk sözcükleri günlük dile iyice yerleşmiş bulunuyor. Karşımızda yaratılmış bir bütünlük var: Uzay. Fakat onun cüzlerinde iyileştirme ve güzellikler oluşturmamız. İmparatorluk dağıldıktan sonara Balkanlarda yaşayan birçok Türk asıllı kız İstanbul'u ziyaretlerinde, insani ve erdem dolu gülücükler saçsa da itibarsızlaştırılmış Anadolu çocukları bunu iyiye yoramadı zira itibarsızlaştırma kapsamında kendilerine "hanzo" yahut "kazma" deniyor hala. Şayet kuzeni uzayda fink atan bir yabancı-SOLZHENITSOF-bulunmasaydı karşılarında müze lafının cılkını çıkaran Türkiye'yi gerileten züppeler sistemi-Türk Sovyet'i- burada Ayasofya'nın ibadete-ve istenirse ayakkabıları çıkarmak kaydıyla-ziyarete yakıştığının ifade edilmesini, hiç şüphe etmeyin-kazmalık şeklinde nitelendirirlerdi. Kazma denmesi umurumda değil, kalbimin kalp kasındaki esrarlı çizgiler sanki bir kible-gah. Peki ne yazıyor orada? "Hep diri, hep sahip o, en kutsala saygı göster ama fanileri de itibarsızlaştırma!" Güncelleştirelim mi ifadeyi: Koy bir yana kitle iletişim organlarında sürekli pazarladığın malum itibarsızları, yeni yüzlere taze seslere de fırsat tanı. Aydınlanma yeni bir ses istiyor bunu anladık peki yerli delikanlıların hatta genel anlamda yerli gençlerin iki taraftan sıkıştırılmış flört-flört dediysek hepsi, hepsi manalı güzel bir çift gözle bir an işbirliği yapıp "güzel görme" hedefine ulaşmaktan ibaret-düşü nasıl gerçekleşecek? Sorumuz ne yazık ki çaresiz cevaplarla dolu bir soru: Türk-Sovyet'i düşten korkar, tüm düşlerden korkar Sovyetler! Onlar Bilim/Kurgu Romanlardan da hep korktular! Bir Rus'un-ASIMOV' un-Bilim-Kurgu'da en büyük yazarı sayılması neyi değiştirir, adam uyanık, Amerikan vatandaşı...

Bana gelince-şükürler olsun-dindar bir kişiyim ama düşten de kaçamam, çünkü flört ve öldürücü basınç altında kenara itilme kahramanımızın-benim-ruh sıkılması baskı altında tetikleniveriyor. (Zaten düşten gündüzün kaçarsın ya, gece uykunda rüyalara itiliverirsin.) Cuma namazını Ayasofya'da kılamamak,

gece rüyalarda bunalmak, yine de annelerin sevgi dolu bakışları altında, tam sala verilirken abdest alıp kapıdan fırlamak haftanın son iş gününde hükmünü sürdürecektir. Çocukluğunun ibadet mekanları apayrı bir safiyet taşır. Sonsuz bir romanı yazmak için İstanbul'dan veri toplayıp doğuya-Puşkin'in hayran kaldığı kente-yollanmak sadece bir coşkuysa neden yazılmak zorunda tüm bunlar. Sadece coşkuya dayansaydı Cuma hayatımız mücadelesiz yaşardık. Mücadelemizin uzun bir dönem acılarla boğuşmaya harcanır gider. Zaten satırlarımız verimli acılar üstüne kurulmuş gibi...

BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONUNA DOĞRU

Aramızda Sovyet tipi baskılardan acı çekmiş, itibarsızlaştırılma tehlikesiyle burun buruna gelmiş hiç kimse yoktur ki haylazlıkla suçlanabilsin. tersine bizler olmayan bir hayatı kurgulayıp koşturduk, Rabbim de nasip etti, şimdi, zamanlar içinde güzel bir kesitteyiz. Haylaz da değiliz, toplumdan da kopmadık, uğraş sürüyor. Fakat yaşlar gençse flört üstüne düşünmek kaçınılmaz. Uzaktan görür beğenir mümin ama aşka dönüşmesi zorunludur beğenisi. Flörtten anladığı, uygun gördüğü eş adayı ile göz göze gelebilmekten daha fazlası değil ki...

KISIM I

Bölüm 2

DERİN SOVYET SALDIRILARI VE SEVGİ ZAMANI

Bütün pislik şu anıt mezarlardan kaynaklanıyor. Anıt mezar düşlerimizi, ilham yeteneğini, flört spekülasyonlarını kirletiyor. Anıt mezarlar durdukça hayatımız fren yapacak. Dur-kalk! Aşka düşmek bir başlangıç noktası her zaman aynı zamanda kişiyi eksantrik yapar. Ben başlangıç noktasındaki eksantrik noktayı yanlış yaşadım ve karşı cinsi ilgiye değer ya da değmez şeklinde sınıflandırmaya kalktım. Fakat insan, dandikliği göze almadıkça cinselliği ön planda tutamaz ve de hatırlatmakta yarar var: haylaz değilim. O da-ilgiye değer bulduğum genç hanım da- çalışkan ve dürüst bir koşturma sırasında gözüme çarpmıştı. Nisan rüzgarı havalanın uçuşa hazır bekleyen uçakları gökyüzüne

çağırıyordu. ne var ki inen ya da henüz havalanmış AİR BUS tayyarelerinin kapladığı gökler renkleri mavi dışında her tona, açık sarıdan menekşeye kayan buharlarla doluydu. İç hat seferleri yazan kapıdan girerken değerlendirdiğim silüetiyle Yugoslav veya Bulgar göçmeniydi, maviye çalan ela göz bebeklerinden disiplin fışkırıyordu. kendimi ona bilgi, beceri ve samimi sevgide sonsuz yoğun halimle beğendirebilirdim.

Kahramanımız bu düşüncelerle evine döndü. Günlerden Cumartesiydi. Pazar günü "Bu gün pazar günüdür/Derdim azar günüdür" türküsünü dinlediğini hafta başında okula giderken anımsadı. Zaten hafta sonundan hatırlayabildiği tek şey oydu. Hayata düşman bir yaşam çobanı olan Anti Dünya ve Anti Ahret ya da derin Sovyet okulda geçen saatlerde onu, aslında insan değil, Kurbağa A. adındaki bir evrim çocuğu olduğuna inandırdı. Asli-dünyadaki TC vatandaşı kimliği ile öğrenci A yani kahramanımız, saatler bir "Bayram Arifesi"nin akşamını gösterirken, okuldan çıktı; evinin yolunu tuttu. Onu herkes, oğul Akil olarak tanırdı. Meslek lisesinin bu en yetenekli, en çalışkan öğrencisi, kumaş tüccarı Akil bey'in oğluydu çünkü. Babasıyla aynı adı taşıyor olması yüzünden insanlar ona Genç yahut Oğul A. demeye alışmışlardı.

Bu bilgilerin daha sonra anlatılacaklarla ilgisinin ne olduğu sorulabilir; ancak, unutmamalıyız ki, bildiğimiz her şey yaşam hikayemizi doğrudan ilgilendirmez. Sözelimi, tren kazasında gözlerini yitirmiş bir bahtsız, ilk anda, seçmeli müzik dersleri aldığı mektep hayatına-notaları göremediği için lanetler yağdırabilir. Hatta kendi bedenini algılamak bile, henüz bilgi düzeyine ulaşmış bir kavram olmasa da, ona acı verebilir. Zor zamanlarda yüreksiz kişiler, her anlamda var olmak, fakat kendi kendilerini asla fark etmemek isterler. Sonra da düşer bayırlar. Peki, insanoğlu, intihar etmeden, tamamen acısız bir şekilde kendisini cennette görmek istemiyor mu? Tabii ki istiyor... Ancak, görev bellediği işleri sonuçlandırmadan ölmek de, şüphesiz, hiç kimseyi acısız, kestirme bir yoldan bu hedefe ulaştıramaz. Fakat Rabbimizin iyi kulları, insanlık tarihi boyunca mutluluğu ve düzeni esas almışlardır. Eski Osmanlı topraklarının başkenti İstanbul'da da hayat öylesine düzenliydi ve öyle planlıydı ki, oğul Akil'in okuldan çıkmasıyla eve ulaşması bir olurdu. Son dersten eve dönme süresi neredeyse bir simit yiyimi kadar kısaydı. Genç A, günlük hayatın içgüdüleriyle evlerinin önüne geldiğini bilir, zili hep aynı elinin yüzük parmağıyla

çalardı. Çocukcağız adeta hayatı bir makineye bağlanmışçasına, sadece parmağını uzatır, düğmede bir süre basılı tutardı.

Bayram Arifesi akşamında yine, kapının zilini çalmak için elini uzattı oğul Akil. Ve uzatmasıyla çekmesi bir oldu doğrusu...Çünkü parmakları, akkor hale gelmiş çelik bir levhaya tam dokunmak üzereyken bir alev topunun nefesini yüzünde hissedip,hızla geriye atmıştı kendini. Aklına önce kötü şeyler gelmiş,evlerinin yandığını zannetmişti. Ama karşısında alev-alev yanan nesne her akşam ziline bastığı dış kapılarına hiç mi hiç benzemiyordu. Hatta görünürde evlerine benzer bir yapı bile yoktu.

İnanılması güçtür ama genç çocuk, nasıl geldi bilinmez, İstanbul'un üç-beş mil dışındaki iş-ocağına kadar gelmişti. Aslında doğru yere geldiğini, yanlış yere-futbolcu deyimiyle-şutlanan varlığın mahalleleri olduğunu sonradan anlayacaktı. Şehir uzaklarda kalmıştı ve karanlık hızla inmekteydi. Karşısında dikilip durduğu kıpkırmızı ısıtılmış çelik bir plaka birkaç işçi tarafından çekiçlenmeye başlanmıştı şimdi. Dehşetli sıcaklığa eklenen gürültü de dayanılır gibi değildi doğrusu. Bu işlerden az çok anlayan teknik lise öğrencisi A, batı lehçesiyle işçilere kolaylıklar diledi ve biraz şaka biraz sitem yüklediği masum sözcüklerle,çelik çekiçlemek için,niçin böyle tuhaf bir yer seçtiklerini sordu. Öyle ya burası onların evlerinin önüydü.

Fakat hayret! Bu maden işçileri sanki onunla aynı dili konuşmuyorlarmışçasına, dik-dik çocuğun yüzüne bakıyorlardı. Sonra beklenmedik bir şey oldu. İşçilerin başı, Özbekçeyi andıran takır tukur bir lisanla Oğul Akil'e hitap etti. Adamın beklenmedik bir itişiyile çocukcağız tökezledi. Bir yandan da,düşmemek için bir zıplayışta, dükkanı yahut tamirhaneyi,her neyse,çevreleyen yirmi beş otuz santim yüksekliğindeki beton çevrintinin üstüne çıkmıştı. Bu mertebeden bakınca, A., korkunç gerçeği kavradı. Burası İstanbul'un sanayi semtlerinden biri de değildi. Zavallı çocuk, ayrı bir ülkede, apayrı bir kentin bilinmedik bir sanayi sitesindeydi.

Çocuk,dünyadaki hızlı değişimin olağanüstü bir kopuş çizgisine ayak bastığını anlamıştı. Fakat bu kadarı da fazlaydı, bu olanların muhakkak bir açıklaması bulunmalıydı. Anlaşılan genç A dershanedeyken,o kap-kalın gözlüklü,titiz hesap hocasını pür dikkat dinlerken, yaşadığı kentin,hatta yaşadığı ülkenin tüm düzeni değişmişti .Eski evleri,sokakları,mahalleleri yıkılmış, yerine koca-koca bloklar

yükseltmişti,hem de bir kaç saat içerisinde...Evet sadece üç-beş saat içerisinde,oğul Akil'in okuldan dönüş yolu da dahil,tüm hayat yıkılmış,yad yabancı çizgilerle yeni baştan kurulmuştu!

Genç Akil'in acıklı hikayesi şuydu:O,okulda dersleriyle meşgulken,yaşadığı ülke,dünyanın topyekun değişimine maruz kalmış ve şehirlerin mimarisinden iş,öğretim,sanat,din kurumlarına kadar her şey, bir ikindide altüst olmuştu. Çocukcağız bu yüzden mektep dönüşü evlerinin yerinde yeller estiğini, çarşıda pazarda konuşulan dilin bile belki yer-yer belki de bütünüyle değiştiğini, üzüntü ve şaşkınlıktan kahrolarak kavramıştı. Gerçi henüz olanları tam anlamıyla kavradığı söylenemezdi.Yaşadığı işin bir düş olmadığını ise kumar tutkunlarının sık-sık mırıldandıkları şu sözlerinden anlıyordu:"Hayır bu bir rüya değil,kendi gerçeğini kaybetme gerçeği sadece...ama değişen gerçeği kabule hazır olacak kadar da kendimdeyim!" Ağzından dökülen bilinç ve uyanıklık tümceleri bunlardı; o,uykuda değildi,bilinci ise yerli yerinde...

Bunlar yadsınmaz gerçeklerdi; ama, annesi, babası,kardeşleri,hısım akrabaları durup dururken yok olmamışlardı ya?Neredeydi dünyasını oluşturan bunca can?Dünya ne kadar değişirse değişsin, muhakkak o insanların bulunduğu bir semt olmalıydı. Mahalleleri topyekun bir değişimde yok olmuştu,bu belli. Ancak bir başka yerde canları yaşamaya devam ediyorlardı şüphesiz, yepyeni, belki de eskisinden daha şirin bir semtte,yakınları, komşuları, dostlarıyla hep birlikte...

Muhakkak ki bu değişen dünyada, iyi kötü, yine de bir evleri vardı. Şehre dönüp, babasının ya da annesinin üstüne kayıtlı yeni yuvalarını bulabilecekti elbet, en azından yeni evin telefonunu! Aksini düşünmek cinnet sayılmaz mıydı?Hemen toparlandı ve değişen -daha doğrusu değiştiği anlaşılan- kent merkezine dönmek için bir taksi aramaya karar verdi. Fakat o an, üzerinde hiç para bulunmadığını anımsadı. İşin fena yanı, öğrenci kimliğini de, sabahleyin temiz okul gömleğini giyerken,diğerinde unutmuştu. Hay Allah! Ne kötü bir durumdu bu....O, okulda bir kaç saat harcarken, dışarıda sanki yüzyıl geçmiş, bir çağ kapanıp yeni bir çağ açılmıştı. Şimdi kalkıp, sınırları içinde bulunduğu bu sanayi sitesinin karakoluna başvursa, belki de görevliler dilini anlamayacaklar ve büyük bir olasılıkla ona kaçak muamelesi yapacaklardı!

ARA BÖLÜM: GÜNDÜZÜN HAYALİ VE GECENİN GERÇEĞİ

Anlaşılan genç Akil, gerçek bir hayalci olamadığı için elindeki gerçeği kaybetmişti: evini, aile büyüklerini vesaire...Neler yoktu ki yitirdiği gerçekler arasında: Tüm yakınları,alışkanlıkları ve kendine güveni...Hatta başkalarına duyduğu o sonsuz güven,ister olumlu ister olumsuz yönden hepimizin başkalarından çekinmemize neden olan müthiş, sarsılmaz güven; işte onu da kaybetmişti. Ne kendisi ne de başkaları, bu değişken dünyada, ister iyi ister kötü herhangi bir şey yapacak gücü bulamazdı, asla! Başvuracağı karakolda polislerin ona karşı olumlu yahut olumsuz bir davranış göstermesi mümkün müydü? Cevap evetse bu hiçliktir ve hiçlik hiç çözülmez. Ya bu yoğalmanın sonunda tüm kötü olasılıklar da bitip tükenirse ne olacaktı? Şimdi tehlike buradaydı. Ya gecenin ayazı onu üşütmezse, ya acıkmazsa, ya uykusuzluktan bitap düşmezse,ya üzülmeye yeteneğini yitirirse? Gücünü yitirmiş bir varlık,onu yeniden kazanma umuduna sahiptir az ya da çok. Peki sorunlarından uzak düşmüş biri ne yapsındı?Kendi kendine sorun mu icat etsin ve bu inandırıcı olabilir mi? Cehennem sakın sorunsuz kalmak olmasındı?

Hiçbir şey'in vukua gelmemesi ihtimaliyle irkilmişti. Sitenin üstten,dış sağa doğru açılan "GİRİŞ"'ine doğru koşmaya başladı. Sadece edebiyatta var olan bu yön tabiatıyla hiç bir yere varamaz Fakat genç Akil yine de, bir polis kulübesine rastlamakta gecikmedi.

Kalın plastikten oyuncak bir eve benziyordu güvenlik noktası. Yanı başındaki bir aydınlatma direğinin lambasından vuran ışık olmasa,eflatun renkli minik çatısı bu karanlıkta fark edilemezdi. Sarı,yorgun sokak ışıklarının ince mızrakları üstünden kayan sulu bir kar yağışının sürüp gittiğini gözlemleyip,eflatun çatının neden hep ıslak durduğunu anlayabilirdiniz böylece.

A., eskiden olsa içini ürpertecek böyle bir gece başlangıcını tahammül edilir buldu yine de,lahavle çekip,polis kulübesinden içeri daldı. Genç çocuk kendisini en az altmış yaşında hissediyordu. Onun bu havası, nöbetçi polisi de etkilemiş olmalıydı ki A.'nın odaya girmesiyle adamcağız ayağa kalktı.

Genç çocuk,ne tam delikanlı ne de gerçek manada çocuk olmamanın verdiği ayrıcalıkla meseleyi,sözünün kesilmesine hiç fırsat vermeden,baştan sona nakletti polise. Bu tecrübeli güvenlik abidesi de,bir solukta anlatılan bu soruna sahip çıkarak şunları söyledi A.'ya ;

-“Üzülme evlat!Bugün tüm birimlerimize ulaşan binlerce kayıp öğrenciden birisin. Siz aslında kaybolmadınız. Okullarda geçirdiğiniz öğlen sonu ders saatleri içerisinde ülkeniz yeniden yapılandı. Ülkeniz baştanbaşa değişmediyse bile, yaşadığınız şehir başkalaşiverdi. Tanınamaz derecede değişime uğradı. Hem uzaktan kumandalı radyo, hem de radyo-kaset çalar işlevi yapan ev eşyalarının ucuz semt pazarlarına kadar düştüğü bir ülkede kentler, değişim depremine uğramaz da ne olur?Değişim geldi ve sizler evlerinizi bıraktığınız yerde bulamadınız, hepsi bu...” Sonra da çocuğun gönlünü almak istercesine ekleyiverdi, “Ne var ki, telaşlanmazsan, birkaç yıl içerisinde, yeniden ailene kavuşabilirsin.”

-“Ne, birkaç yıl mı dediniz?” diye avazı çıktığıınca bağırdı Akil.

-“E e, bu doğal değil mi sevgili...şey..?”

-“Adım Akil'dir efendim.”

Deneyimli polis,genç çocuğu üzmemeye azami dikkat ederek şunları belirtti;

-“Senin gibi,okuldan döndüğünde evini,mahallesini yerinde bulamayan on binlerce çocuk var bu şehirde. Üstelik bu durum,doğal bir afet sonucunda ortaya çıkmadı.Deprem ya da sel evinizi, barkınızı,semtinizi yıkıp tahrip edebilir ama onların enkazını olsun,bıraktığınız yerde bulabilirsiniz. Ve aileleriniz o enkazın doğal bir parçası halinde,yolunuzu beklemeye devam edecektir. Evet,afet ne denli korkunç olursa olsun her şey bittikten sonra bir buluşma,kucaklaşma nimeti bekler geride kalanları. Şimdi öyle mi peki? Her akşam çaldığın kapının yerinde yeller esiyor ve sen, dilinden bile anlamayan Suriyeli işçilerle yüz yüze geliyorsun. Kucaklaşıp teselli aramak için insan soyunun değerlendirebileceği en zor adamlar...ah!

Akil,polisin bu son sözlerinden sonra,şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı,”Siz siz karşılaştığım işçileri nereden biliyorsunuz,yoksa..?”

-“Evet doğru düşündün” dedi tecrübeli polis,”her iyi aile evladının karşılaşacağı biraz farklı adamlar,değişimin kaderinde belirlenmiştir!”Bu gerçeküstü saptamadan sonra iki taraf da uzunca bir süre konuşmaya cesaret edemedi. Tahmin edilebileceği gibi,kelimelerden daha ziyade rahatsızlık veren bir suskunluktu bu. Sonra yine güvenlikçi emektar adam sürdürdü açıklamasını:

-“Sizin felaketinizde insana uymayan bir yan var. Çünkü onun kaynağı içten pazarlık nedir bilmeyen masum doğa değil. Gepegenç çocukları çarpan felaketimizin nedeni felaketlere savaş açtığını yakından bildiğimiz medeniyet ve onun değişimleridir.” Konuşmanın bu bölümünde güvenlikçi, Genç Akil'e hemdert bir kişiliği paylaşma lütfünde bulunuyordu ki, böylece çocukcağz hayli duygulanmış,insanlığını anımsamıştı! Tüm dikkatiyle dinlediği bu adam,iddialı şeyler söylüyordu:

-“Her türlü mülkünüz,maddi manevi tüm mal varlığınız yarım günde yıkıldı ve yeni biçimiyle,eskisinden yüzde yüz farklı bir tarzda yeniden inşa edildi. Geçmişte Doğumevi'nin yer aldığı cadde şu anda bir kayak pisti,ya!Döndünüz ve evinizi yurdunuzu yerinde bulamadınız; tıpkı şiirde olduğu gibi :

Vardım ki yurdundan ayak göçürmüş,

Yavru gitmiş ıssız kalmış otağı.

Bu kez yurdunu bıraktığı yerde bulamayan sizler oldunuz,evlat. Üstelik sen, bu durumdaki çocukların şanslılarından birisin;delikanlılığın eşiğindesin en azından. başının çaresine bakabilirsin. Okul dönüşü evini bulamayan Topyekun Değişim kurbanları arasında ana sınıf bebelerinin bile bulunduğunu biliyor muydun?”

A.,l ağlamaya başladı. Kendisine usul-usul olanı biteni açıklamaya çalışan görevli de duygulanmıştı. Sesi titreyerek çocukcağzdan oturmasını rica etti.

İKİ AYRI YAŞAM

A., polisin çağırıldığı özel bir kurtarma arabasıyla şehrin yeni merkezine gitti. Kayıplar istasyonu, eski evlerine yaklaşık kırk beş dakikalık, uzak sayılabilecek bir mesafedeydi. Binanın önü ana baba günüydü. Kimi şanslı çocuklar kendilerini arayan velileriyle karşılaşıyorlar, ana babaların yavrularına kavuşma anında yükselen sesler kulakları sağır ediyordu. Bu durumu ailesiyle buluşabileceğine dair bir ipucu kabul etti A.I. Ancak, şehirde en az üç bin buluşma noktası kurulduğunu duyunca tüm umutlarını yitirdi. Merkezin yetkilileri de onunla aynı karamsarlığı paylaşıyor olmalıydılar. Çünkü, ailesinden yahut yakınlarından birisinin kayıp çocukcağız için herhangi bir müracaat yapmadıkları anlaşılınca, kendisini hemen BSEV' e sevk ettiler. Bu kısaltma, "Boyutlu Sanal Ev" için kullanılıyordu. Sevk evrakları hazırlanıp, bir güvenlikçi eşliğinde dışarı çıkarılan Akil, burada BSEV' e gitmek için bekleyen ikili üçlü kümeler gördü. Saat akşamın sekizi gibiydi. Yağış olmasa bile bu saatlerde parlak renkli, ıslak otobüsler çevreye hafifçe zifos saçarlardı. Daha doğrusu günün yorgunluğu, özellikle kırmızı ve hardal rengindeki metalleri yoğunca kirletmiştir. Böylece yapışkan toz, insan gözünü, çamur sıçraması yanığına götürür. Gerçi bu akşam yağmur da inceden yağıyor, şarküterilerin camekanlarından yayılan güçlü fakat pelteleşmiş ampul ışıkları, küçük gölcüklerden ve çamur birikintilerinden yansıyor. A., şimdi, büyükbabalarla yan yana oturdukları çocukluk mahallesinde, yer sofrasında olsa, ailenin en deneyimli ağzından, büyükbabadan bir yaşam güvencesi alır, tüm umutlarını besler, geliştirirdi. Öyle ya, Tanrı'nın evrende yarattığı kaza ve hastalık olasılıkları sonsuzdu. İnsanın, yaşama güvencesi kazanmak için, deneyimli, mavi gözlü, yüzü deney kırışıklıklarıyla dolu genç bir dedeye ihtiyacı vardı. O, Akil'e derdi ki,

-“Rabbin cömertliği, gazabına ağır basmıştır. İyilikler, kötü olan her şeyden daima bir fazladır.”

Korkusuz ve iyi niyet dolusunuz; güvenli ama biraz çekingen bir yürekle, gecenin eşiğine dek harcanan ve fakat, aynı zamanda kazanımlarla dolu bir ömür kesitindesiniz. O, nur topu günler, geceler, ne yazık ki, tek-tek hatırlanamıyorlar. Üst-üste atılmış yüz bin kitap gibi...Orada belleğinde olduklarını biliyorsun, ama birer-birer çıkarıp okuyamıyorsun. Hepsini, geçmişteki oturma odasında istiflenmiş.

Oturma Odası!Bazen orada yalnız oturur mutlu olurdu, küçük-küçük notlar alırdı.İşte onlardan birkaç satır:

“Annemi,küçük teyzemi ve partilerinin başına bela olmuş eski önderleri dipdiri görmek, beni mutlu ediyor. Bu mutluluğun temelinde bencillik yok; rabbe güvenmemizin rabbimiz tarafından şiddetle arzulanmış olması gerçeği var. Zaten masum ve tarihi oturma odalarını da o koruyor.

Akil ve korumasının bekledikleri minibüs konvoyu gelmişti. Genç çocuk, daldığı düşüncelerden hiç kopmadan arabalardan birine yerleşti

.Bıraktığı yerden, evdeki kurulu düzenlerinin ona iyi-kötü, tüm yönleriyle ona nasıl, tadına doyumaz, mücadele dolu, endişelerle bezenmiş, başarılarla süslenmiş bir dünya armağan ettiğini düşünmeye aynen devam etti. Kendi kendine diyordu ki, “Benim evim, ailem, hayatı sevimli kılacak her şeye sahipti. Hem üzüntü ve korku dolu kaynaklara, hem de inanç, güzellik ve güven dolu pınarlara...Bunlar bir-arada bulunmazsa zaten, insanlar yaşamının eşsiz tadına ulaşamazlar. Bırakın mutluluğu, eşek deyimiyle, keyif bile alamazlar hayattan...

Herhalde mırıldanması biraz gürültülü yankılanmıştı ki, birdenbire, arabanın içerisinde sessizlik çoğaldı. Gerçi kimseden çıt çıkmıyordu ama, neredeyse soluklar bile tutulmuştu birden. Güvenliğinden sorumlu koruma genç çocuğa dönerek yüksek sesle şunları söyledi:

-“Sevgili Akil; gitmekte olduğumuz evde, senin asla anlayamayacağın bir fark yüzünden gerçek denemeyecek, topyekun eski yaşamınla buluşacaksın. Annen,baban, kardeşlerin ve tüm yakın bildiklerinle birlikte olacaksınız!”

Bunları söyledikten sonra, çocukcağızın elini üstten kavrayarak ekledi:

-“BSEV’ e gidiyoruz ve orada sanal olduğunu asla fark edemeyeceğin SEN’İN HAYATIN devam edip gitmede...”

Korumanın anlattıkları belli ki, arabadaki kayıpların hepsinin ortak bir sorusuna cevap oluşturmuştu. Her taraftan şaşkınlık, sevinç, hayret ifade eden sesler yükseldi. Akil’e eşlik eden güvenlikçi, bu süper olumlu havadan cesaret alarak bağırdı:

“Hepinizi orada SANAL DÜNYA’NIN taşsız imparatoru Kaplan karşılayacak ve size hitap edecektir.” Coşkusu geçince, “ben ne yaptım” gibisinden mahzun, ürkek kalakalmıştı. Onun bu halinin tam tersine, herkes coşku dolu, neşe doluydu. Millet adeta ortalığı yıkıyordu...A, bu sanal dünya imparatorunun icat

ettiği bir kuruma, “Boyutlu Sanal Ev”’e gittiklerini, aileleriyle buluşuncaya kadar orada yaşamlarını sürdüreceklerini anlamakta gecikmedi. Tuhaf bir rahatlıkla, her an dinç uyanabileceği bir uykuya dalmakta gecikmedi.

BSEV’ e geldiklerinde kayıp çocukları sevinçten çılgına çeviren bir manzarayla karşılaştılar. Akil, sevinç çığlıklarıyla uyandığında, servis taşıtı, merkezin dev bahçesinden içeriye girmiş bulunuyordu. Pencereden dışarı baktığında genç çocuğu ilk neşelendiren, sabah terk ettiği mahallesini yeniden görmek oldu. Aslında her çocuk ayrı-ayrı, kendi semtine geldiğini görüyordu, öyle algılıyordu. BSEV, yalan olduğu asla ispatlanamayacak, gerçek bir dünya sanıydı. DOORS 2005’in mucizesi buydu işte. Aynı hacim içerisinde sonsuz sayıda sanal manzaralı bir ortam oluşuyor, orada herkes, görmek istediğini görüyor, hatta ona dokunuyordu. Bu merkezde herkes hayatına bıraktığı yerden devam edecekti. Mutluluktan uçarak, onlara bu nimetleri sunan Kaplan’ı dinlemek üzere arabalardan indiler.

BİR İSMİN HİKAYESİ: ANLATAN,KAPLAN;DOORS 2005’İN MUCİDİ

Çocukların çılgın alkışları altında, mor pantolonlu mucit artık kürsüdeydi. Kahverengi yaldızlarla süslü tuhaf bir kürsüde, kahraman teknoloji kralı konuşmaya başladı:

-“Bugün herkesin gözdesi, dillerden düşmeyen şöhretli ismimin bir takım yanlışlıklar sonunda benim üstümde kaldığını söylesem inanır mıydınız? Emin olun doğrudur bu söylediğim. İlk yanlışlık, büyük bir kodamanın randevu defterine bakarak beni başkasıyla karıştıran özel kalem müdiresinin başının altından çıktı. Ben, gösterişli,süslü, oymalı makamsal masanın uzağında oturmuş barış içinde isteğimin yerine getirilmesini beklerken bu müdire, önüne yanlışlıkla konduğundan emin olduğum notlardan başını hiddetle kaldırıp,

-“Siz Kaplan kod adlı bey, kendinizi ne sanıyorsunuz. En yüce makamlara kafa tutmanın, bizleri yöneten yüksek kişiliklerle alay etmenin ne demek olduğunu açıklayabilir misiniz?”

Müdire tam üstüme yürüyecekken, özel kalem odasının yarı aralık dış kapısından başını uzatarak konuşulanları dinleyen subay şapkalı bir herif, parmağını hiddetle müdireye doğru sallayıp,

-“Şu anda ülkede devrim yapıldı ve devrim komitesi adına seni tutukluyorum “ diye bağırdı. Olduğum yerde donmuş, bu inanılmaz olayı izlerken, subay şapkalı haydudun serpuşlu, silahlı adamları içeriye girip bizimkini kısıkvrak yakalayuverdiler. İşte, adımla ilgili ikinci yanlışlık da burada yapıldı. Müdire hanım gibi, onu tutuklayan darbeciler de benim efsanevi ve görünmez kahraman Kaplan olduğumu sanmışlardı. Her kahraman, hatta her sıradan insan gibi benim yanlışlıkla üstümde kalan adım da, ismimi duyan her kişinin kafasında ayrı bir kişilik hayali uyandırıyordu. Bu olaydan sonra şahsımı tanıyan iki milyar insanda doğal olarak iki milyon “ben”le yaşamaya başladım. Kendimi algılayamaz olduğum için, karşımdaki insanların uydurduğu ortalama bir şahsın ben olduğum zehabına kaptırıp kendimi. Şöhret zavallı,küçük yeryüzünü gözümde daha da küçültmüştü. Eskiden huşu içerisinde başımı kaldırdığım yaz gecesi semaları,haşa, yüce yaratıcıyla dalga geçtiğim acınası bir havai fişek gösterisi gibi midemi bulandırmaya başlamıştı. Hiçbir şeye tapmıyor, hiçbir şeyi sevmiyordum. Beni hayata bağlayan yalnızca benden daha çok tanınmaya muvaffak olmuş birtakım barsak kurtlarının şöhretlerine duyduğum kıskançlık ve unutulmak korkusuydu. Aşağılık milletlerin devlet hayatlarında karşımıza çıkan sürpriz bir askeri darbe yüzünden hırsız Profesörler, Doktor Keresteci ve Doktor Alem-oğlanı gibi, hakkım olmayan bir toplumsal makama konmuş, bu yüzden sıradan bir yurttaş iken zevk aldığım, yüce Rabbimizin küçük ama beşer eliyle asla yaratılamayacak nimetlerini küçümser olmuştum. İşin aslına bakılırsa bu iş, “küçümseme” deyimiyle izah edilemezdi. Yüce tanrı küçük fakat ihtişamlı rahmeti görmeme engel olacak şekilde gurur miyobu yapmıştı beni. Miyop bir babaanne için, “gazeteyi küçümsüyor” demek mümkün mü? O. Sadece “göremiyor” dur. Bunlar işin felsefesi...Pratik açıdan, benim başkalarında yaşayan milyarlarca “ben”im bir arada yaşasalar da, aralarında sürtüşme, çarpışma, çatışma yaşanmıyordu. Kelimenin tam anlamıyla ilhamım da bu noktada yakaladı beni ve içime “DOORS 2005”diye tanınan mucizevi keşif doğuverdi.

Sonsuzluk programına yani “DOOR 2005”’e ulaşacak ve gerçek yaşamdan ayırt edilemeyecek, ilaveten bir arada var olabilecek sonsuz sayıda sanal fakat dokunulabilir dev yaşam demetini müşterilerimizin hizmetine sunacaktım. “

Kaplan’ın müşteri lafını duyan kayıp çocuklar,”Yuh” diye bağıştılar. Mucit onları elleriyle susturdu. Bunu yaparken o ikna edici sözleri yineliyordu habire,

-“Bir dakika, bir dakika lütfen...” Sükunet sağlanmıştı ki, Kaplan’ın sesi duyuldu yeniden:

-“ Ücretlerinizi hayır vakıfları ödeyecektir. Süit dairelerinize çıkın ve her şeye bıraktığınız yerden devam edin!”

YA ASILLAR ÖLÜRSE?

Bir an, ilahi bir nidayla komut verilmişçesine kayıp çocukların tümü,gördüklerinden emin oldukları, dokunulabilir, fakat aslında sanal yuvalarına doğru koşuşmaya başladılar. Kayıp yuvaları onlar için ne ifade ediyordu? Yalnızca bir ev, odalar, kiblegâhlar, mutfak, banyo, misafir odası,aile büyükleri, kardeşler, akrabalarından mı oluşuyordu yuvaları? Evlerinin bulunduğu sokak ve komşu ihtiyarların elli altmış yıllık evliliklerinin simgesi gibi eski konakların pencerelerinden ihtişam saçan ağır kadife perdelerden ne haber?Yuva kavramının içeriğinde, bayram sabahı yaşlı genç herkesin, ziyaretlerde ezbere izlediği komşu kapılarına giden yollar yok muydu? Şu köşeye alçı badanayla bir yama yapılmış; iki yapının arasındaki arsaya atılmış otomobil lastiği ise en az yirmi yıllık...Mahallenin kız çocukları, dört beş yaşlarında, bu siyah, yuvarlacık atığı havuz yapar, onun hayali sularında bebeklerine banyo yaptırırlardı. Kimisi buğday başağından saçları,kimisi de zeytin çekirdeği gibi kesilmiş ve ayakkabı boyasıyla siyaha boyanmış budaktan gözleriyle ilgimizi çeken oyuncak bebekler mi, yoksa, onlarla oynayan kızlara kucak açmış küçük arsa mıydı yuvamızı tamamlayan? Şüphesiz tüm bu tamamlayıcılar olmadan sırf evimiz var diye yuvasız kalmadığımızı iddia edemezdik. Kayıp çocuklara sunulan sanal dünyalarında, inanılması zordur ama,tüm bu gerçek zenginlikler, noksansız mevcuttu. Hepsi çığlık çığlığa, gerçeğinden ayırt edilemeyecek sanal dünyalarına koştular, yitirdikleri yuvalarıyla kucaklaştılar yeniden.

Genç Akil, üç basamaklı giriş kapısından dalıp, zili çaldı; evdekilere bağırdı: -“Hey, ben geldim!” Oh be...Oh be, dünya vardı. Herkes karşısındaydı işte. Derinden soluklandı. Yanakları, vahşi bir kır çiçeğinin, hem gökyüzünü hem de çilekleri okşayan tuhaf ışığını saçıyordu.

Evdekiler, delice bir coşkuyla koşuşturup, Genç Akil'in boynuna sarıldılar. Kayıp eve dönmüştü. Banyoya koştu A., elini yüzünü yuyup, giysilerini çıkardı üstünden. Yatak odasındaki gri pijamalar, kavun-içi dikdörtgenlerle bezeli yaygıların üzerinde, boylu boyunca yayılmış, sahiplerini bekliyorlardı. Onları fazla üzmeden, bu emektar dinlenme giysilerini sırtına geçirdi. Herkesin sorusuna ayrı-ayrı yanıt veremezdi; bu nedenle ev halkının tüm merakını gidermeyi yemek saatine erteledi.

Yemek masasında sorular, sevgi gösterileri, şükürler, nasihatler, ikramlar...Sofra toplanırken, Akil'in aklına, koruma görevlisinin eve girmeden önce eline tutuşturduğu tek sayfalık broşür geldi. Onu katlayıp, yemekten sonra okumak için, fanilasının içine atıvermişti. Dokunulabilecek kadar gerçek, fakat, yine de sanal aile bireylerinin gözleri önünde, çıkarıp bu notu okuyabilirdi. Ama, nedense, banyoya girip, kağıdı orada inceledi. İki müthiş satırda, uyması gereken her şey özetlenmişti. Bu sanal alemin dışındaki gerçek ailesinden herhangi bir kişiye kötü bir şey olursa, BSEV' deki sanal varlıklar da, bu kötü durumu yansıtan arazlar göstereceklerdi. Hatta, hatta Allah korusun, dışarıdaki gerçek anne baba yahut yakınlarından birisi ölse, sanal ortamdaki de ölecekti.

Uyarma notlarının verdiği bilgi, ona korkun bir güvensizlik aşıladı. Banyodan şimşek gibi fırlayıp çıkmıştı. Bir anda BSEV'n dışındaki gerçek ailesine ulaşmak amacıyla, sanal evi terk etti. Sanal hane halkının "nereye gidiyorsun?" diye viyaklamalarına aldırmaksızın, dairenin dışına çıktı. İyi ki çıkmıştı. Gerçek olduğundan hiç şüphe etmediği gerçek babası, şu anda sanal evlerinin girişindeki merdivenlerin altında, karanlık bir köşeye büzülmüş, otomat ışığında ona bakıyordu. Aklına en küçük bir tereddüt düşmeden babasına doğru koştu, sarıldı ona. O anda ikisi de hıçkırıklara boğulmuşlardı. Akil, bir an gözlerini silerek, “ baba burayı nasıl buldun, buraya kadar nasıl gelebildin?” diye sormuştu. Babasının cevabıyla yeniden ağlamaya başladı.

-“Seni kokundan buldum oğlum” diyordu babası, gözlerini silmeye çalışarak. Adamcağız bunları söyledikten sonra oğul Akil'i elinden tutup sanal daireye soktu. Sanal ev halkı kaybolmuş, odaların duvarları da erimişti. Akil

ansızın, çıplak olduğunu fark etti; üstündeki sanal pijamalar da yok olmuşlardı çünkü. Üstünden çıkardığı elbiseleri kirli beton bir zemin zemine atılmıştı. Genç Akil giysilerini sırtına geçirdi çabucak, babasına sarıldı; izbe yerden koşar adım çıktılar. Dışarıda emektar arabaları duruyordu; atlayıp, yeni evlerinin yolunu tuttular. Genç Akil sıkılmasın diye babası yolda bir hikaye anlattı. Bir hayalet hikayesiydi bu; babası sadece hayalet öyküleri bilirdi çünkü. Genç A., hikayeyi yalnız dinlemiyordu, çünkü genç kişiliğinin geniş hayallerini, A., kendisiymiş gibi paylaşan Kurbağa Latif Öz de ikinci dinleyiciydi ve sağ gözün görüşünü birebir paylaşan sol göz misali, babanın anlattığı hayalet öyküsünün ürkünç lezzetine ortaklık ediyordu.

YAŞANMIŞ BİR HAYALET ÖYKÜSÜ

(Genç Akil'in babasının anlattığı şekliyle..)

Sermet bin Veli bir gün, Kızılay'dan binilip Ulus'ta inilen halk otobüslerinden birisiyle yolculuk ediyordu. Sermet bey, Türkiye'nin başkenti Ankara'da görevli bir diplomattı. Otosuna patlayıcı konur endişesiyle özel taşıt kullanmaz, toplu taşın araçlarına binerdi. İyi bir siyasetçi olan üstat, aynı zamanda duyarlı bir dil severdi. Türkçeyi çok sever, ama kimi zamanlar sevmeme kararı alırdı. TIRT adlı devlet radyo ve televizyonunun, taşın aracına taşıt aracı diyenleri uyardığını, ama kendi suratsız spikerlerinin de hala aynı yanılsa düştüğünü bilir, tiksintiye kapılırdı. Sözümüz bu değil; Sermet bin Veli'nin gözüne, bindiği halk otobüsünde, bir tabela ilişti. Şoförün tam sağ-ön yamacına iliştilmiş büyük üçüklü bir yazıda,

-“ Eğer bir gün beni terk edersen,

Ben de seninle gelebilir miyim?” diye kereste işi bir soru sorulmaktaydı. Sermet bey, burun kıvrıp,“ idraksiz hanzolar” diye düşünecek oldu, fakat onun mağrurluğunu bağışlamayan ölüm meleği Azrail, rabbın izniyle, anında,diplomatin canını bedeninden ayırdı. Sermet bey ölmüş, ancak canı bedenini, şöyle ya da böyle izleme kararı vermişti, aynen kazma sürücünün arabasına astığı mısralarda olduğu gibi. Bedeni, yaşlı bir çam gibi gürüldeyerek otobüsün zeminine devrilmişti. Hanım yolcular dehşetle bağıştılar. Sürücü acı bir fren yaptı; yardımcı şoför ve biletçi de koşup, cansız bedeni yerden

kaldırmaya azmettiler. Yardıma koşan hayır sahiplerinin gayretiyle, ruhsuz beden, otobüsün en arkasındaki sedir gibi uzun oturağa taşındı. Beden yaşıyordu, yani kan dolaşımı ve solunum durmamıştı; ama, hareketsizdi, düşüncesizdi, özetle ruhsuzdu. Bu beden gerçek bir ceset kadar uyarıcılara sağırdı. Bir anlamda vücut sıcaklığı bulunan bu ceset, canlı fakat ölü misali işlevsiz kalmıştı. Gözleri tavana çakılı, yüzünde çarpık bir tebessümle öylece yatıp kalmış...Bedeninde solunum ve sıcaklık mevcut bu varlığı kendi ruhu, Sermet bin Veli de seyrediyordu. Demek ki, Sermet bey de kendi cesedini seyredenler arasındaydı ve duyduğu dehşetten titriyor, manevi dişleri takırdıyor,manevi kemikleri zangırdıyordu. Ancak husule getirdiği titreşimi insanlar algılayamıyorlardı. Daha doğrusu farklı algılıyorlardı diyelim. Bir ara, telaşla ayağına bastığı bir hanım, Sermet bey'in şaşkın bakışları altında,"ah göğsüm" diye inledi, ta ki Sermet bey,ayağını kadıncağızın ayağının üstünden çekinceye dek. Sermet bey bu kez, etsiz ve kansız ruh parmağını, kadının gözüne soktu. O da ne? Kadın bu kez arkasını tutarak irkildi; sanki siyasetçi bir Baş yahut bir kelle, onu elle taciz etmiş gibi....

Sermet bin Veli'nin bedensiz ruhu bu kez,yeni bir denemeye girişti: Kalabalığı oluşturan insan bedenlerini ve otobüsün demir oturaklarını delip geçerek sürücü bölümüne ulaştı. Kontak anahtarını çevirerek, gaz verdi otobüse. Bu da nesi? Arabanın silecekleri çalışıp, kornası çalmaya başlamasın mı? Üstelik lanet korna takılı kalmış, ha-bire ötüp duruyordu. Sürücü ile yamağı, sövgülerle otobüsten inip, takılan düdük sesini kestiler. Kahramanımızın ruhu böylece, kendi bedeninden ayrılmakla, kendine has etkileme biçimini kaybettiğini, etkileme tarzının farklılaştığını anladı. Kafasından şunları geçirdi:

Bir; ruhu bedeninden ayrılmıştı,

İki, ruhu ve bedeni ayrı-ayrı, yaşamaya devam ediyorlardı.

Ayrıca, ruhu, etki biçimini değiştirmiş,ama etkisizleşmemişti. Bu durumda, araçtan inmesinin ve yaşayan bedenini terk etmesinin isabetli olacağını düşünmekte gecikmedi.

Çünkü emindi ki, yolculardan birinin kulağına, "bana yardım et" diye fısıldasa,adamcağız koşa-koşa gider, bir şişe maden suyu alıp, ani bastıran mide sancısını gidermeye çalışırdı. Sermet bey'in ruhu,otobüsten inip, ters yönde giden bir taksiye sızdı,arka koltuktaki üç müşterinin arasına sıkıştı.

Müşterilerden birisi kadındı ve anında,”a a a, otomobil genişledi” diye haykırdı. Sermet, kadının babası olduğunu tahmin ettiği,sağındaki yaşlı adamı dizine kuruldu bu yüzden. Yaşlı adam da, anında rahatlayıp, uyuklamaya başlamıştı;üstünden bir yük kalkmışçasına...Yine de ortalıkta buz gibi bir hava esmeye başlamıştı. Taşıttaki üç yolcu, oğullarına kız istemeye giden yaşlı insanlardı: Oğlanın anası, büyükbabası ve büyük dayısı. Ruh onların sağın soluna çarptıkça, kısa süreli ama yüksek horlama sesleriyle bezeli uykulara dalıp gidiyorlar, önde şoförün yanında oturan bir delikanlının ensesine şaplak atıyorlardı. Gencin hiddet ve utançtan yüzü kızarmıştı, ama ağzını bile açamıyordu. Büyükleri de utanç içerisindeydiler,fakat aynı zamanda densizliklerine devam ederek...Ruhun bindiği takside bunlar cereyan ederken, otobüsteki canlı cesedin kimliği,cebinden çıkan tanıtım kartı sayesinde tespit edilmişti. Öldü kabul edilen bu kişi doğal olarak polis marifetiyle,çoktan,elçiliğe gönderilmişti bile. Ruh ise, kilometrelerce mesafeyi maneviyatıyla aşarak, geride bıraktığı bedenin başına neler geldiğini izleyebilmişti, hem de kendisinin bile şaşırdığı bir netlikle. Sermet bey’in ruhu tarafından terk edildikten sonra bile soğumayan ve solmayan cansız beden,elçilikteki şark işi sedirlerden birisine uzatılarak,dileyenlerin ağlamasına ve ağıt yakmalara açılmıştı. Gözyaşı dökenlerin başında şüphesiz,aile bireyleri geliyordu Sermet bey’in. Yinede ondan arta kalan varlığı bir ölü saymak olanaksızdı. Kış uykusuna yattığı varsayılabilirdi belki....Ancak,”kış uykusu” deyimini insanlar çok cimri kullanırlar. Düpedüz kış uykusuna yatan ayı dayılarımızın bu özellikleri bilinse de, bilinmez gibi yapılmamış mıdır zaten? Sermet bey biyolojik terimlerle soyuna bir leke sürülmemesi ve ilerde torunlarına,”bu herifin dedesi kış uykusuna yatmıştı” diye hakaretler yağdırılmaması için hemen kendini toparlayıverdi. Ani bir atakla elçilikteki konutuna uçtu. Sonunda bedeniyle buluşmuş ve gülerek yattığı yerden doğrularak sevdiklerine sarılmıştı.

KAHRAMANIMIZIN ARA MACERASININ SONU

YAHUT KISIM İKİYE DOĞRU

Hikayesinin son bölümünde babası-babasının sanal olmayan aslı- genç Akil’i kucakladı:

-“Velilerin bedenlerine dönüşleri bizlerin kavuşmasına benzemez ama sonuçta annen ve kardeşlerin de seninle kucaklaşıp yeniden buluşacaklar evladım”

Genç Akil,sanal olmayan gerçek ailesiyle buluşurken, ne yazık ki çocukluğunun geçtiği evi kaybettiklerini kavradı. Üstelik sadece yarım güncük bir zaman zarfında. Yaşadığı acının tuhaflığını ancak evleri yananlar yahut büyük bir depremde kaybolanlar bilebilirdi. Türkiye’de mahallesi ilahi adalet yüzünden çöküp giden beş yaşındaki bir çocuğu cuntacı komutanlar işkence odasına attırmamışlar mıydı?

Babası ha bire anlatıyordu:

-“Yeni evimizin salonunu pek seveceksin. Pazar günlerinin sabah çayında ufuk, Boğaz’ın ince dumanlarıyla bezenecek. Işıklar ve gölgeler olanca ihtişamıyla pencerelerimizde olacak senin anlayacağın!”

KISIM II

BÖLÜM 1

Yaşadıklarım-benim, genç Akil'in yaşadığı sergüzeşt-sahi miydi? Sahi ne, sahi? Gelin buna mana alemi diyelim. Fakat gelecek her zaman geçmişin devamıdır ve o zaman hayat birdenbire değişemez, dolayısıyla o yaşananlar da gerçek olamaz. Ama o yaşananların A. tarafından yaşandığı ansız bir yeni dünya, yeni eşya, yeni evden anlaşılıyor. Ah alem-i mana yani anlam dünyası! A., Pazartesi günü okul dönüşünde kızın oralardan geçtiği saatte yola nazır bir otobüs durağında beklemeye başladı. O kız bir flört objesi değildi, hareketleri düzgün, fiziği güzel, yüzü anlamlı-hoş ve bıraktığı izlenim aşırı saygı uyandırıcıydı. Gerçi bu aşırı saygı ezilmiş A' da göreceli bir abartma taşır, zira Ayasofya'nın müze kalışına teslimiyet gösteriyorum, Türkiye'deki Sovyet benim en basit flört girişimlerini ezip, züppelere her türlü sululuğu serbest bırakırken sinip, sessiz kalıyorum.

Evden çıktım. Beğendiğim, ancak uzaktan görmeyle yetindiğim, flört umudu taşımadan-belki, iyi bir öğrenim ve iş koşullarımın cazibesini kullanarak-hayat arkadaşlığına erişebileceğim çok genç hanımefendinin okul dönüşüne

yetişmekti niyetim. Bekleyeceğim yer her zamanki otobüs durağıydı. Kız gözükünce onda neleri-uzaktan da olsa-beğendiğimi not almak için cep defterimi çıkardım. Yenilenen ve globalleşen yani topyekun hale gelen bir dünyada-ben, genç A.-taşındığımız gıcır dönüşüm evinin-daha doğrusu ansız ve yepyeni evimizin-havasıyla mutlu, yanımda deftere misal bazı avadanlıkları taşımaya başlamıştım. Tam notlarıma başlamıştım ki arakadan tanıdık bir ses, hafif sevecen hafif tanıdık bir tonla okumaya başladı: "Açık renk gözlü, teni çok beyaz, yüzü güvenli bir ufka-kendi vakur ufkuna-dönük..." Başımı çevirdim, karşımda ortaokuldaki müzik öğretmenimizin hiç yaşlanmamış çehresi vardı. "Kızı yakından tanımak ister misin evlat" dedi omzuma vurarak. Yanıtladım: "Ah nerde o günler hocam, tanıştıracak kimsem yok ki..." Güldü, "Bu kız göçmen bir ailenin tek kızıdır, teyzesi Selma LATİFOVA Bulgaristan'da yaşıyor. Sofya Çocuk Yuvasının otoriter müdiresi Selma hanım." Şaşkınlıktan ağızım bir karış açık kalmıştı. Okul yolunda ara sıra karşılaştığım, yanından geçerken göğsümü iliklediğim eski öğretmenim bir an gözümde "zehir hafiye" gibi algılanmaya başlamıştı.... Kendimi tutamayıp sordum: "Bunları nereden biliyorsunuz hocam?" Otobüs durağına bekleyenlerin sıkılmamaları için yerleştirilmiş bir rüya makinesine benziyordu. Sunduğu abartılı arşiv bilgisi ancak polis merkezlerinde bulunabilirdi. Ne var ki, eski öğretmenimizin tavrı hiç de sıra dışı değildi, hatta şaşkınlığıma kızdı: "Evladım aynı semtin insanlarıyız herhalde birbirimizle karşılaşmamız dan doğal bir iş düşünülemez, bir öğretmenin semtteki okullardan sürüyle öğrenciyi tanınmasıysa kaçınılmazdır. Hemen özür diledim, şaşkındım ama içimde bir umut ışığı belirmemiş de değildi.

Özetle benim için-Bay Akil'in oğulcağızı için- bir umut kaynağı doğmuştu. Tüm varlığımı eski öğretmenimin yapacağı açıklamalarla başlayacak yepyeni düşlere bırakıyordum. İşte bu düşlerden birinden,kendi isteğim ile-otobüs durağı gibi kamuya tam açık bir yerde bulunmamız yönünden-kendi isteğimle uyandım ve tuhaf bir durumla da karşılaşmadım doğrusu. Her zamanki flört temalarının değişmez konu başlıkları değişmemişti: silik bir ses tonuyla kızın adresi ve ailesi hakkında sorduklarıma ise öğretmenimiz net yanıtlar vermeye başlamıştı. Lafı fazla uzatmadan bu kızın teyzesinin Bulgaristan'dan gelip bir seminere katılacağını hatta kızcağızın-istemli yahut istem dışı- öğrenci temsilcisi niteliği ile- adının da seminer katılımcıları listesinde yazılı olduğunu belirtti. Kendime yarım zamanlı bir iş edinmem koşuluyla o seminere kurumsal bir unvanla katılmamı sağlayacağını, derken muhtemel kurumumun isminin

başında Kent Merkezi Islah Gönüllüleri ibaresi bulunan bir konumla varlığını tanıtladığını belirtti. Tam isim yerine kullanılan kısaltma, doğallıkla şuydu: KMI Gönüllüleri.

Yaşadığım şehir, sadece, Türkiyelilerin Anadolu isimli küçük Asya'larında en çok vergi veren tarihi başkent değildir ve uluslararası yönü de güçlüdür. Bu bakımdan kızın teyzesinin önemli bir görev ifa ettiği Sofya'ya sözü edilen kurumsal hizmet kapsamında gidebilirdim. Nitekim öyle de yaptım, daha doğrusu yaptık: görevli olarak sömestr tatilinde Sofya'ya gönderildim. Sofya'yı, uzaktan kumanda eden bir beyin misali başına taç eylemiş tüm Bulgaristan yurttaşları Sovyetler Birliği yıkıldıktan sonra her anlamda, Avrupa Batı Avrupa ülkelerine de açmıştı kendini. Dolayısıyla sevdiğim-evet, uzaktan muzaktan, artık sevmeye başlamıştım-kızın adını öğrenmiştim: DAMLA! Teyzesinin iki kızından biri-SU LATİFOVA diğeri-abla- GÜL LATİFOVA idi. Gül bir Türk asıllı bir Bulgar teğmenle nişanlıydı: Teğmen L. PAVLOF. Damlanın adını öğrenmek enerjime zirve yaptırmıştı. Havaalanından doğruca Sofya Çocuk Esirgeme Kurumu'na gittim. Yeğeni Damla'ya duyduğum ilgiden-bittabi-habersiz Bayan LATİFOVA mavi gözlerinin kapakları bembeyaz teninde hafif kızarık gözüken, iriyarı ve çok disiplin dolu-dimdik duruşundan, dik oturuşundan disiplin yansıtan bir hanımefendiydi. Elini öptükten sonra başıma götürdüğümde ilk ciddiyet hışmını yedim. bana bir daha bayanların elini öptükten sonra başıma götürmememi ihtar etti. Küçük hanımefendi SU LATİFOVA, hayatımı birleştirmeyi düşündüğüm,İstanbul'a yerleşmiş teyze kızı Damla'ya tıpa tıp benziyordu. Benim yüzümde ne gördüğünü anlarsam Damla'nın benimle karşılaştığı zaman neler hissedeceğini tahmin edebilirdim herhalde. Fakat SU' ya bakamıyordum, bırakın gözlerine, yüzüne de bakmak benim kârım değildi. Eziliyor muydum? Yanıt evetse kim tarafından? Korkuyor muydum? Kimden? Neden korkmalıydım ki...Sonuç itibariyle insanlar konuşurken birbirlerinin yüzüne bakarlar. Metropol kimliği ile eski Osmanlı başkentine, İstanbul namındaki metropole taşradan gelmiştim, gelmeden önce de itibarsızlaştırılmıştım. Kazma'dan başka neydim ki? Hatta hiç kimseydim, kızın yüzüne bakamıyordum. Sesim ona göre yüzü belirsiz bir kaynaktan geliyordu.

Müdire hanım Selma LATİFOVA, adabı muaşeret noksanım nedeniyle bir süre daha çıktı bana. Daha sonra ciddi giyimli, temiz giyimli bir stajyer-memur oluşum nedeniyle beni o akşamki üst düzey davete-Ordu resepsiyonuna-

götüreceğini bildirip, konukevindeki odama çekilebileceğimi muştuladı. Yüksek, altın varaklarla süslenmiş, oymaları kadim kapıdan çıkarken uyarısı yankılandı kulaklarımda: "Akşam, en geç yedide burada olmalısın!"

KISIM II

BÖLÜM 2

BİRLEŞTİRİLİNCE ROMAN OLABİLECEK LEGO ANILAR/ BULGARİSTAN

Ordu gününe davet edildiğim Bulgaristan, her an ırkçı-sağcılıktan solculuğa, gerçekçilikten sürrealizme kayabilir; yurttaşlarının özel hayatını kirletebilir, hatta tüm insanlığın içini karartabilir içini. Bir daha aydınlanmamak üzere veya-tersi de olası bunun-artık asla kararmamak üzere içinizdeki şamdanları yakabilir.

ALBAY A. , HIRVAT ORDU GÜNÜNDE!

Bu özel gün, her yıl, gündüz etkinlikleriyle başlayıp, elçiliğin büyük görkemli salonundaki balo ile sona erer. Gündüzki konuşmalar ve koro gösterisinden ziyade, davetlilerin amfi-teatr pencerelerinden kuşbakışı seyrettikleri muhteşem taş avludaki hayat parçacıkları enteresandır. Mesela, yağışlı havanın kayganlaştırdığı zeminde maviş gözlü bir sekreter kız düşer ve gülerek doğrulur yerinden. O izleyeni görmez, tanımaz; izleyense, üretken tabiat ananın şerrine karşı bizleri bir koruyanın olduğunu, o düşüşün felsefesi üstünden öğrenir ve hayata karşı bir tür güven sigortası, bir tür manevi vücut kaskosu ediniverir.

Ayrıca, taşları, adeta mücevher işleyicilerce döşenmiş, tertemiz, devasa avlunun kendinden emin görüntüsü, psikolojileri bozmasa da, incitir. Konuklardan birisi sorar hep: "Ey Doğu-Batı Avrupa'nın buzulca soğuk, kendini beğenmiş avluları, sizleri inşa eden, taşlarınızı döşeyen şu eller yalan mı, insan yalan mı? Ey aksamayan işler ve dakik saatler: sizler Avrupa'sınız. İyi de biz neyiz? Aksıyorsak, geç kalıyorsak ve tembelsek ve hatta gerçek bile değilsek, bir yalan mıyız biz? Yalansak bunu nasıl başardık? Kıskanmayın haydi konuşun. Konuş bin yıllık disiplin; gururlu, taştan ihtişam: bırak itiraf etsin kıskançlığını, şu kendini beğenmiş taş avluların!

Kutlama konuşmalarının izlenmesi ve devamındaki yeni arkadaşlar,

ve dahi yeni arkadaşlıklara gelince:

Albay A. eşini ve iki çocuğunu demin, kayın biraderinin yeni BMW'siyle Uludağ'a iki günlüğüne kayak yapmaya göndermişti. Hırvat Ordu günü dolayısıyla idrak edilen tarihsel konuşmaları ve koro gösterini bu nedenle yalnız izlemek zorunda kaldı. Konferans arasındaki üzümlü kek ve çay partisinde bir İngiliz Hanım diplomat ve konuşmacılardan, Binbaşı Harcev ile aynı masaya düşüp, zorunlu bir tanışmaya muhatap oldu. Söyleşi konusunu, nedense, "İlk Aşk" a kaydırıverdiler. Bu eğilimsel kayış, yeni bir tanışıklığı önce dostluğa, sonra da derin bir ahbaplığa dönüştürdü. İlk Aşk dediğin, çok tekinsiz bir başlıktır, söyleşilerine katılanları önce birbirlerine bakmaya, sonra kendilerini öne çıkarmaya iter. Herkesin özünü önemsediği bir ortam ne getirir peki? İçer Bakış. Yeni arkadaşlar da içer bakışmaya koyuldular nitekim... Albay, ordusunun başındaki kâğıttan boru parçasının, yani Genel Kurmay Başkanının kendisi hakkında "ispiyoncu" dediğini anımsadı. Gerçekten, Suriye, Türkiye, Kuzey Kore misali ülke ordularına musallat olmuş ikinci sınıf Sovyetik yapılardan nefret ediyordu Albay A. ve kendi -üst kademe subaylarının bir kısmının yarı yarıya kızışmış- ordusuna ait bazı belgelerle ses kayıtlarını demokrat basına sızdırıyordu. Bu durum onu ispiyoncu yapar mıydı? Evet, yapardı: Yurdundan çok demokrasiyi seven bir ispiyoncu yapardı! Mevla'ya şükür...

BALO BAŞLIKLİ, BALOSUZ KISA HİKÂYE

Gündüzs el etkinliklere sivil giysileriyle katılan Albay A. , baloya özgü üniformasını giymek için, atadan kalma iki katlı-artık neredeyse eskimiş hane deyimini hak eden-eve gitti. Balolarda sadece düz resmi bir takım değil, merasim üniformasını giymek durumundaydı zaten.

Yatak odasının gardırobundaki aynaya bakıp, kravatını takarken hala mırıldanıyordu: "Vatan mı, özgürlük mü ha? Hah hah haaa!" Çılgınlık bir ulusun itici gücü olabilir mi? Yanıt eğer-utanmazca- evetse, albayımız hem köstebekti, hem de ispiyoncunun şahıydı. İnsanlık, çılgınların değil aklıbaşında, efendi ve fedakar kahramanların omuzlarında yükseldi, gecelerini aydınlattı; zatürrieli bebelerin imdadına penisilinle yetişti bayım!

Merasim giysileri üstünde, asla karşılaşamayacağı matmazellerin onu uzaktan uzağa mıknatısça çeken imgeleri-hayal edilişleri- tastamam burun deliklerinde-burnunda, zira bu imgeler uydurulmuş, üstelik asla çizilmemiş şekiller bile sayılsa, leylak kokusundaydılar- evden çıktı.

İki katlı eve dikkat: zira albay balodayken, çocukları ve eşi trafik kazasında ölecek, bu vesileyle yapının maddi ve manevi betimlemeleri ayrı bir duygu seline boğulmuş, umutları hormonlu-ve tabii turfanda- çileklerle birlikte devleşen, muhteşem bir öyküye dönüşecek!

BAHÇE KAPISINDAN ÜST KATA

Karşınızdaki yapı iki katlı... Çevresi bakımlı, bahçe bakımsız; ancak yaşadığı zaman kesinlikle yıpranmış: bakım kâr etmez! Evin yaşadığı güncel ana gelince, o çok diri: zira hafta-sonu tatilinin son saatlerine henüz girildi demin: genç bir akşam yahut dayanıklı bir gün batımı. Üç ayrı giriş aşılarak, 20–30 basamaklı bir merdivenden üst kata çıkılıyor. Orada, ferah misafir odasında, sanki ölü çocukların ruhlarından oluşan bir gölgeler kalabalığı var. Hayır, mevzuda gizem aranmasın lütfen; oynak-cilveli vakit ışıklarının bir oyunu bu: rahat koltuklar tek başlarına ortalama, bir arada iken gâh uzun gâh şişko huzmeli, mübalağalı koyulmuş huzmeli, gölgeli, ışımalı ve sönmeliler. Hepsi bu inanın... Ha bir de, insanların yaratılmışlık dışında yaratma sayılmasa da, yaratılışa el uzatma hatta müdahale etme nitelikleri söz konusudur ve o tür beceriler yalnız üç boyutlu değil, gölge misali iki boyutlu yaşam zenginliklerimizi de birbirinden farklı izlenim vermeye iterler. Yani sokağınızdan geçip de, camlarınıza bakmayan kimse bulunmaz, o bakış sahiplerinin ise gördüğü nesneler ve devinimler birbirini tutmaz. Kimi sizi hep koşuştururken görür gözünün derinliklerinde, kimisi de tembelliğinize bir kez daha tanık olmak için pencerelerdeki aksinize öznel bakışlar atıverir. Ne var ki, tüm o işgüzar gözlemlere rağmen hakkımızda düşünülen her şey sonunda tanınmayacak derecede değişiyor zamanla, yalan mı? Bu arada Bay A. , koltuğuna çökmüş batıyor. Az önce, iki evladını trafik kazasında kaybetti bu adam ve hakikaten batıyor. Eyvah batamadı. Hiçbir şey gelmiyor elinden artık: hiçbir şey yapamadığı için hiç madalya, hiç plaket, hiç şeref kılıcı, hiç onur belgesi alamıyor. Halilullah, tanrının arkadaşı idi; Bay A. kimlerle arkadaş ki, hayat savaşından duyduğu meyveli hüznün ve yarınların coşkusu, ansızın yükselişe geçti içinde. Evi boş, o yapayalnız ama çevresinde dost nabız atışları kaynıyor adeta: ses yok, ezgi gani; pasparlak melodili bir Nişaburek Faslı gümbür-gümbür. Melodi, ölmüşlerimizi diriltemese de yaşayan aile bireylerini zaman ve mekân mahpusluğundan kurtarma gücüne ve onların güçlerine güç katma yeteneğine sahiptir.

Alt katta, annesi, teyzeleri ve uzak akraba kadınlarından oluşan bir aşçılar ordusu akşam yemeği hazırlıklarına girişmiş olmalılar ki, çarpışan çatal, kaşık, kepe, tava vesaireden husule gelen metalik sesler gittikçe yoğunlaşıyor; acılarda küçölüp coşkuda devleşen Bay A. bağılıyor:

-“Haydi, artık: varılmış yollar kutlansın; kat edilecek menziller içinse hazırlık yapılınsın!”

PAZARTESİ NOTLARI

Sabah, saat alt otuz:

Doktor, hastanın uykusunu yoklamaya geldi. Herhalde yol boyunca, kaderin hasta ettiği bir adamı uzun ve gamlı bir geceden sonra uykusuz, perişan bulacağına inanmıştı ki, onu yatağında horuldarken gördüğünde boş bulunup, “bu o mu?” diye sordu. Yanıt “evet” idi. Doktor çekti gitti, yine geldiği gibi, biraz törensel. Bahçedeki arsız ağaç dalları, avluya bağlı yürüyüş yolunda eline ayağına dolanıyordu yahut hastası ondan intikam alıyordu. Zaten bu tekinsiz yerden de bu beklenirdi ancak. İki katlı evde sabah sekize kadar, kitaplar kendini okuyor; masa, dirseklerini kendi örtüsüne dayıyor, bardak içindeki suyu yudumluyor, halılar kendi yüzeylerinde volta atıyorlardı. O hasta olmayan hasta, diğer bir deyişle ailesi dünkü, otuz yıldan eski, beş yüz asırdan önceki kazada yok olduğu için hastalandığı varsayılan kahramanımız, uykuda kolunu bir deve dikeninin toplardamarından uzatıp kahvaltı saatine kadar hem doktorunu hem de evin önündeki daracık patikadan geleni-geçen herkesi taciz eyleyip durdu.

PAZARTESİ NOTCUĞU

Kuşluk Vakti:

Bay A. sinekkaydı tıraş olup-büyük acısı dolayısıyla biraz geççe sayılsa da-işine gitti. Dairede kendisine bir yolculuk emri hazırladı. Anti-Putperest bir komutana imzalatarak, telefonla uçak biletini ayırttı.

ALBAY A. , MESAİDE

(Yani Demokrasi Şehirdir)

Demokrat köstebek albay, özel bir havayolu aracılığıyla yatsı uçağına binip, kongre kenti Erzu...’ma ulaştığında aylardan Şubat, saatlerse gecenin 11’ini göstermekte idi! Alandaki birçok “Ak Demir At” rozetli yurttaş ve bir kısmının çarşafı hanımları, başörtülü küçücük kızlarıyla beraber, eksi otuz derecede titreşerek önemli konuklarını beklemekteydiler. Albay bu teveccüh karşısında şunları geçirdi aklından: İnsan haklarına önem vermeyen bir devlet adına ajanlık yapanların tamamı, işkilsiz, fahişe çocuklarıdır. Halkın köstebekleri ise namus timsalidir. O da onurlu bir demokrat köstebektir. Nitekim muhatap olduğu büyük halk sevgisi bunu tanıtlamaya yeter de artardı bile. Kalabalık karşılayıcı kümesi, albayı, orta boy bir konvoyla alandan alıp, şehir merkezindeki bir “Otel-Restoran-Seminer Merkezi Kompleksi”ne götürdüler. Önce loş bir yemek salonunda çorba, yumurtalı pastırma, ıspanaklı börek ve yöreye özgü bir hamur işi olan hurma tatlısından ibaret nefis yatsılık yenilecek sonra çaylar içilecek ve nur sohbeti yapılarak istirahata çekilinecekti. Program bu sadeliğine karşın aksayınca, ne yazık, gönüller tam doyum bulmadı. Albayı karşılayanlar arasında bozguncu ruhlu, hasta kişiler mevcuttu maalesef; bu yüzden yemekte bazı densizlikler vuku buldu. Üstelik bir de Genel Kurmay ikinci başkanı Albay A.’yı cepten arayıp, orada ne aradığını sormaz mı? Karizması çizilen-veya çok temiz bir kişilik taşıdığı için, bu ufak pürüzlerle karizmasının çizildiği zehabına kapılan-kahramanımız, artık kentte geçireceği günleri tamamen özel yaşamına ayırmayı tasarılaştırdı. Ahaliyle iş tutmaktansa, kişisel özel teşebbüs olanaklarını harekete geçirmeli ve çok para kazanmalıydı. Bu yayla merkezinde biraz temiz hava alıp müstakbel ticaret yaşamının temel ilkelerini oluşturabilirdi beyinde. Kaldığı otelin sahibi bir sonradan görme zengindi, kentliler tarafından o nedenle, sürekli aşağılanıyordu. H. Kaleli karısının ise Kabalcı-Kabbalacı-olduğu, ısrarla söyleniyordu. Malum olduğu üzere Yahudilikte KABBALA, rakamların, sayıların, toplama ve çıkartmaların-belki bölme ve çarpmaların bile-karşılığındaki harflerden analiz yapma bilimidir. Albay bir anda beyinde çakan özel teşebbüs şimşeginin ışığında şu tabelayı okudu: KABAŞ / Özel Kabbala Anonim Şirketi. Buradaki özel deygisi, şirketin kişilere değil, derin devletlere fal açacağı anlamını taşıyacaktı. Kısacası, günah sayılamayacak bir hizmet: kızıl ve kara faşist gizli-derin-devletlere ömür biçme hizmeti!

O böyle yarı olumlu-yarı olumsuz düşüncelere dalmıştı ama halk da Albay’ı çok sevmişti. Onu buyur ettikleri, evini aratmayan açık renk erguvan

duvarlı, vişneçürüğü-lacivert halıları azıcık vim kokan ve ölgün ışıkları neşeyle titreşen süitinde tatlı bir uyku çektikten sonra, orta sabahın ışıkları parladığında, aheste-beste kahvaltıya yollandı. Fakat o da nesi? Yaşları 4–8 arasında değişen türbanlı küçük kızlar, köstebek albayı karşılamak üzere, ellerindeki mavi-yeşil çiçek ve yaprak demetleriyle, asansörden restorana doğru itinayla döşenmiş kırmızı halının iki yanına dizilmiş, ilahiler okuyup sallanmaktaydılar. Kahramanımızın gözlerine yaşlar dolduğunu, sesinin titremekle hıçkırık arasına tıkanıp kaldığını söylemeye-bilinmez- hacet var mıydı?

ÖZKABAŞ: ÖZEL KABBALA ANONİM ŞİRKETİ:

Memleketine dönen-çünkü Türkiye’de bir seyahatten yaşadığınız şehre dönmeye böyle denir-albay, emekliliğini beklemeden, şirketini kuruvermişti. Şirketin reklam spotu bir rubaiydi:

Kabaş falına bakmaz,
Kim olduğunu da takmaz
İster kızıl ol, istersen kara faşist; gel ecelinle tanış
Ecel, adaletlidir: canını yakmaz!

Bir kişinin, bir ailenin veya bir organizasyonun ömrünün ne zaman sona ereceğini yahut tam tersine hayat yıldızının ne zaman parıldayacağını bildiren hesap şu tekniğe dayandığında KABBALA hesabı olmaya hak kazanır: diyelim ki, tamamen somut olayların rakamlarla münasebeti kullanılmak suretiyle, akıbetini öğrenmek isteyen varlığın doğum tarihi 1975 olsun. Geleceğini okuttuğu saat mesela 14.30 ise bunu genellemeye 2,5 sayabilirsiniz. 1900 bir kenarda dursun, 75, iki buçuğun kaç katıdır? Otuz katı! 1900, sanki saat 19.00 değil mi? Evet. O zaman Otuzdan on dokuzu çıkar... Ne kaldı? 11. Alfabe de birinci harf A, on birinci harf ise İ değil mi. Eyvah... anırtı sesi: Aİ, Aİ! Karagözün eşeği de-eğer var idiyse-bu anırtıyla gitmişti. Demek ki, akıbet fena...

İyi de bu iş çok su kaldırır: İstedğin biçimde oynayabilirsin sayılarla, harflerle. Kısacası, köstebek albayın el altından kurduğu şirket bazı faşo kimselerin ruhlarını teslim edecekleri saati söylemekten çok, onları acılı sonlarına alıştırmayı amaçlayıp bir tür-Tanrı affetsin-uyuşturucu ticaretinin temellerini atmadaydı. İşin doğrusu, amacına uygun şekilde şirket getirisi-moda deyimle- çok muazzamdı ve albay, hayal edemeyeceği kadar çok para

kazanıyor; bir yandan da gerek iş gerekse iş-dışı çevresindeki bekâr, düzgün hanımefendilere karşılıklı birbirini tanıma hatta evlilik önerilerinde bulunuyordu. Kafasından, Elazığ'ın Palu ilçesinde bir dağ çeşmesinin dibinde, geleneksel bir törenle ikinci düğünü yapmak geçiyor; öneri götürdüğü tüm bayanlarca reddedişinin nedenlerini bileceği bir yaşın saltanatını da dörtnala sürüyordu. Gençlik yıllarında olsa, itilme nedenini kendi çirkinliğinde bulurdu; oysa şimdi şundan adı gibi emin ki, namuslu teklif sahibinin yüzü bir aynadır, birtakım hanımefendiler aslında, o aynaya yansıyan öz yüzlerini-haklı nedenlerle-reddetmiş olurlar!

Başlığı çok uzun, alabildiğine kısa bir hikâye:
HARCEV'LE SADECE BİR AYLIK MUTSUZ BİR EVLİLİK
YAŞAYAN İNGİLİZ HANIM DİPLOMAT ALBAYI SEVİYOR!

Köstebek Albay A: „Viyana'daki gösterişli binanın üçüncü katındaki makam odasına girdiğinde ne görsün istersiniz? Hırvat Ordu Günü'nde tanıştığı İngiliz Hanım Diplomat-sekreterin onayıyla, fakat tabii kapıyı açık tutmak koşuluyla-içeri dalmış, makamın sol çaprazdaki misafir koltuğuna kurulmuş, albayımızı bekliyor. Albay A. , onun tamamen karşı cins dürtüsüyle ziyaretine geldiğini anlamıştı.

Aceleyle sordu:”Ayakkabı numaran kaç Helen?

(Kadının adı Helen'di)

-“39, Ali.”

-“İşte bir adamın hali ve istikbali böyle yakılır. Bana böylesine iğrenç enformasyonu nasıl verirsin, yahu? Tamam, anladık, sigara içmiyorsun, ala; ama bu kadar da olmaz ki... Biliyorsun, kadın ayakkabı numarasındaki tercihimin çok dar ve katı sınırları vardır benim: 36–38!

-“Ah koca çocuk, sözüm meclisten uzak, argo deyimle nasıl da kucağa oturuverdin. Tastamam 38 numaradır ayakkabı numaram! Şimdi ne olacak peki?

-“Olacağı şu ki, hemen evleniyoruz!

SORUNUMUZ NE?

Helen hanımla Albay Ali evlendikten sonra KABBALA şirketini dağıtıp, herkesin ayrıntılarına dek tanıdığı iki katlı eve döndüler ve albayın ordudaki tırırır işleri haricinde, adeta bir emekli hayatı yaşamaya koyuldular. Ne var ki sürekli bir kavga hiç eksik olmuyordu aralarında.

Bir gün Helen sordu:

-“Ali! Bizim sorunumuz ne?

-“İlk günkü kavgamızı bitirmek için başlattığımız çaba, bizim ana sorunumuzdur, Helen!

Bu cevabın güzelliği, çözüme hiçbir katkı sağlamamıştı; aralarındaki çekişme de sürüp gitmekteydi. Ancak, çok şükür ki, paylaştıkları “Anti-Put” mücadele yaşamlarının yıkılmaz bir temeli gibi, birlikteliklerini her gün biraz daha dayanışmaya döndürdü. Ailesi yıkılmış, yok olmuş birisine benzemiyordu Albay A. ; Helen de sanki daha önce hiç evlenmemişti. Birbirlerini benimsemek, aralarında, insanların nadiren karşılaştıkları hakiki bir aileyi birlikte kurma mucizesini gerçekleştirmişti. Gerçek aile nedir sahi? Çok nadir karşılaşılan bir kurum ki, gücü açısından dünyada tektir. Şuracıkta sunulacak örnek bir hadise, kurdukları ailenin inanılmaz kudretini tanıtlamaya yetecektir... Bir gün ODTÜ’lü bir kızıl faşist öğrenci kümesi, içinde anti-put hava esiyor diye Bayan Helen’in romantik duygularla gelin geldiği iki katlı evlerinin bahçesine kadar girmiş, belki de kurbanlarını, kutsal bir aile çatısının altında basmaya gelmişti. Vahşi kümenin çoğu sivil giyimli karacı erler olan-çünkü postalları ayaklarındaydı-üyeleri taş ve çivili sopalarla son vuruşa hazırdılar. Böylesi durumlarda, katil gizli devletin elinden kurtulabilene aşk olsun! Ne var ki, tam öldürücü saldırı başlamak üzereyken bahçe kapılarının böğründe Amerikan Elçiliği’ne ait iri bir pikap durdu, sürücü koltuğu ve arkasındaki sıradan çoğu zenci, pür müsellaah deniz piyadeleri iniverdi. İşte o zaman anarşist Ergenekoncuları tutabilene de aşk olsun. Dörtnala bir kaçışları vardı ki alçakların, düzeysiz davranışları, tarihi Taksim katliamından Maraş soykırımına dek her kanlı kıyımın altında bu çakalların yattığını, adeta meselenin ispatı mahiyetinde haykırıyordu.

Bu anılar şimdilik taze, gelgelelim onlar da eskiyecekler. Üzerinden yıllar geçmiş soyut-gramla ağırlık çekmeyen-her şey; tasarı, düş, anı, özlem, hasret vesaire bir haneyi ayakta tutan asıl duvarları örерler. Kader de sanki Albay A. ile karısı Helen’in anıları biraz hızlı yaşanıp köklensin diye, kendi ağlarını örmekte miydi ne? Günlerden bir gün, çözmeye çalıştıkça düğümlenen uçucu bir nedenle

yaptıkları şiddetli bir atışma yeni bitmiş, Helen kocasına hamile olduğunu müjdelemiş, paylaşıldıkça devleşen bu haberle mest olup sofraya oturduklarında hava çoktan kararmıştı. Holdeki sarfiyatsız ampullerin ışığı yemek masasını ve çevresini aydınlattığı için henüz avizenin düğmesine basılmamıştı. Samanyolu Televizyonu’ndan yansıyan akşam haberlerindeki parlak görsel öğeler, odaya dalgalar halinde takviye ışıkları gönderiyordu. Helen henüz din değiştirmemişti ama akşam namazlarını kılıyordu. Zaten kısa bir süre önce Kur’an okumayı da öğrenmişti. Hepsi de derin ve mutlu bir hayatın incecik kesitleri halinde çevreyi doldurmuş şeftalice fes rengi ve gece mavisi ağırlıklı yansımalar, devinimler, ışımlar, gölgelerle sarılıp sarmalanmış bir halde yemek bitti. Tam, çay tepsileri taşınıp, isteyene toz şekerli isteyene kıtlama yudumlayış olanağı verilerek, karşılıklı höpürdetme sesleri duyulmak üzereyken, dış kapı deli gibi yumruklanmaya başladı.

Karı-koca, üstlerine uzunca birer lata alıp, bahçe kapısına birlikte koştular. İki Kazak-Rus Kazağı-giysili süvari-yahut atlı polis-uzun bir koşunun terini sokak lambalarına doğru huzme-huzme buharlaştıran hayvanlarını elektrik direğine bağlamış, sabit nazarlarla kapının önünde dinelmekteydiler. Albay, iki üç dilde-Fransızca, Türkçe, Rusça hatta İngilizce-orada ne olup bittiğini sordu. “What are you up for here*” (*Ne arıyorsunuz burada?)

-“Monsieur, vous avez quelque nouvelles pour vous!”(Vasat Fransızca ile kuru bir yanıt: Size bir haber getirdik!)

Lafın burasında adamlardan birisi koynundan bir mektup çıkararak albaya uzattı. Sonra çabucak atlarına atlayıp, dörtnala gittiler. Helen ve Albay Ali, içeride bakmaktan korkarcasına titreyen ellerle, alelacele zarfı yırtıp veya yırtarcasına açıp getirilen mektubu okumaya başladılar! Çok üst bir makamdan, belki Kremlin’den gelen satırlarda aynen şunlar yazıyordu:

“Değerli Albay ve saygın eşine,

Zulüm gören tüm Kürtlerin, saf Alevilerin ve dindar-tertemiz Müslümanların, ismini zikretmeyi sakıncalı bulduğumuz-devlet içerisinde örgütlenmiş-katil çeteye karşı örgütlenmesine entelektüel katkıda bulunmak üzere İstanbul’a gönderilmiş biri İngiliz bir Fransız iki gazeteci şu anda Dolapdere civarında bir konutta rehin tutuluyorlar. Onları sizlerden başka hiç kimse kurtaramayacaktır. Yardımınız acilen beklenmektedir. Rabbe emanet olunuz! İmza: Haşmetmeap Medvedev”

HELEN TUTSAK DÜŞÜYOR

Demokrat köstebek albay ve karısı adeta kaçarcasına içeri girdiler. Önce yarım bıraktıkları çaylarını bitirecek, sonra da “Görevimiz Tehlike” türünden bir harekât planı yapacaklardı. Helen, mutfak balkonundaki semavere bir göz atmak için, avludan sola doğru, karanlık mutfak koridoruna yönelmişti. Albay A. ise, salondaki romantik, şeftali rengi ışıkların hükmünü sona erdirecek hareketi yaptı ve 200 watlık avizenin düğmesine bastı. Ortalık gündüz misali aydınlanmıştı, Albay, yarım kalmış çay bardaklarını toplayıp, mutfak eviyesinde çalkamaya ve yeniden tavşankanı çayla dudak-payı doldurulmak için hazır hale getirmeye niyetlenerek içeri geçmek üzereydi ki, silah veya patlayıcıdan gelmediği hemen anlaşılan korkunç bir gümlleme duydu. Sanki fırtınada bir kapı çarpmış veya ağır ve dolu bir bidon yüksekten yere çakılmışçasına... Dehşete kapılan albayın aklına ilkin karısı geldi: sakın Helen’in başına kötü bir şey musallat olmasındı? Neden, meşum bir karanlığın ortasında, loş mutfak koridorunda Helen’i yalnız bırakmıştı? Sonra bir yandan salon avizesinin ışıklarını yakmak, bir yandan da çay bardaklarını çalkamayı nereden akıl etmişti? Ah modern hayat! Çapsız ve karmaşık bir sürü iş yüklüyorsun insanın omuzlarına; bu durum ise her an başımıza onlarca aksiliği bela kılmada: ya kalem yere düşer ya maus; ya anahtar kaybolur, ya dilekçe kâğıdına kahve damlar yahut cep telefonunun şarjı bitiverir; tam tuvaletteyken çalması da işin cabası... İnsan yaşamının bir de-on binlerce yıl öncesinde olduğu gibi- büyük tehlikeleri var elbet! Albay A. , patlarcasına yankı yapan gümbürtüyü ve onu takip eden-büyük olasılıkla Helen’e ait- inilti ve imdat haykırışlarını işittiği an korkunç gerçeği kavrayıvermişti. İşte Helen, mutfak balkonundan sızmış çapulcuların-Ergenekoncuların-elinde tutsaktı şimdi. Albay çılgınca mutfağa doğru bir hamle yaptı. Ne korkunç bir felaket tanrım, içeride kimseler yoktu, karısı sanki yer yarılmış da içine yuvarlanmıştı. Ardına kadar açık balkon kapısından rüzgârın uğultusu ve Helen’in iniltileri dolmaktaydı içeri. Albay hemen kütüphaneye koşup ruhsatlı tabancasını alarak geri geldi ve bir solukta mutfağı da kat edip semaverin hala kıvılcımlar saçıp kaynadığı balkona çıktı. Eli tam bilek noktasından balkon demirine sıkışmış bir halde sağ kolundan yarı asılı kalmış Helen’i esmer, genç görünümlü olması elbiselerinin alacakaranlıktaki izlenimlerinden dolayı zorunluca gerekli bir saldırgan çekip götürmeye çalışıyordu. Albay A.’nın karısına acilen yardım etmesi lazımdı çünkü sıkışma

nedeniyle iyice şişmiş-ve belki de bu yüzden balkon demirleri kesilmeden sıkıştığı yerden çıkarılamayacak-eli, biraz daha örselenirse kangren olabilir hatta feci bir cerrahi girişimle amputé edilebilirdi. Ayakkabı numarasında dahi saplantı gösterebilecek kadar ruhsal beğeni eşiği hassas kahramanımız takma elli bir hanıma sarılabilecek miydi? Amanın, rabbim korusun! Albay negatif düşüncelerle gelişi güzel ateş açmaktansa, hedefi görerek vurmanın doğru olacağını düşünerek yeniden içeri koştu; dört büyük pilli büyük çiftlik fenerini kapıp geriye döndü. Daha fenerini yakar yakmaz hem saldırganı gördü hem de onun gözlerini-duyulan ani çığlığa bakılırsa- korkunç kamaştıran ilk hamlesini yapmış bulundu. Sıra tetiğe basmaya gelmişti, bastı da. Çünkü silah sesiyle birlikte, herhalde balkon istikametine ateş açmak amacıyla pusuya yatmış takım elbiseli bir çakal, çalılıklardan kopup gelerek arkada bıraktıkları kan izlerinden vurduğunu saptadığı saldırgan arkadaşını omuzlayıp ricata yattı; derken karanlığa karıştılar.

Gecikmeden çağırdığı bir itfaiye timi, Helen'in elini, balkon demirlerini keserek kurtaracak; onlar gelinceye kadar kahramanımız, karısının yarı asılı bedenini kucaklayarak, bereli uzvun tamamen morarmasını önleyecekti.

Albayla sevgili eşi Helen, her şeye rağmen önlerindeki zamanı son derece iktisatlı kullandılar o ürkünç serüvenden sonra. Morarmış eli sabunlu sıcak suyla ovuşturmak mükemmel bir fikirdi. Çay sohbetine hiçbir şey yaşanmamışçasına devam eylemek belki hikâye gereği bir beyaz yalan ama ne fark eder ki? İstanbul macerasına da hazırdılar zaten!

ALBAY A. VE GENÇ KARISI HELEN, ÇETEYE KARŞI (Eller ne derse desin)

Sportmen karı-koca... (Ne sportmeni? Nereden çıktı şimdi bu spor lafı? Hikâyede, bu çiftin aslında sportif bir yanı olduğu biliniyordur da, yeri gelmediği için mi şu ana dek değinilmemiştir? Yoksa anlatımı kaleme alan kişi de konuya yeni mi muttali olmuştur ve bu nedenle mi-tövbe, hâşâ- zırt diye mevzuya dalmıştır?) evet, sportmen çift gece yarısı evden ayrıldıklarında yanları sıra bavullarına ek, dalgıç takımları, dürbün, tabanca, uyku tulumu, haritalar-

atlaslar, işaret fişegi, çekme halatı ve benzeri araç ve gereçleri de almışlardı. Tam jipe binecekleri sırada ceplerine bir mesaj ulaştı. Otoyolun ünlü dağ tünelinin batı çıkışına kalabalık bir çeteci müfrezesi tarafından pusu kurulmuş bulunuyordu. Dikkatli olunacak, karayolundaki tehlike nedeniyle uçak katiyen tercih edilmeyecekti. Çünkü havaalanı yolu tekin değildi.

BAY A. : HAYATINDA HİÇ EVLENMEMİŞ ASKER KAÇAĞI!

Kendisini demokrat köstebek albay şeklinde tanıtan, askerlikten muaf Bay Ali'nin sivil gerçeğini dinlemeye kaç kişi hazırdır? Onun iki katlı baba ocağı şöyle dursun, kötü bir apartman dairesi bile yoktur. Herkes mevsimlerden, saatlerden, günlerden, banyonun buzlu camına aksi vurmuş bornozlardan bahseder, o edemez. Zira ona ait bir perşembe yahut yatsı veya sabit bir gelir ya da bir bornoz yoktur. Fakat sonradan onu üne ve şöhrete kavuşturan masalları çıktı ortaya. O da gerçekten bile gerçek iki katlı evinde her an kendisine ait hava durumu, saat, namaz vakti, mevsim, coğrafi mekân, ansiklopedi, pencereden dışarı bakış, izbe bir köşede oturuş, derin uyku, uykusu kaçma, buzdolabında dünden kalan yiyecekler, soğuk algınlığına misal tüm insani malzemeleri tepe-tepe kullanarak tek başına bir dünya kurup, hayata hükmediyor.

Zaten anlattığı masallar da bunu kanıtlamada...

SAHTE ALBAY ALİ'Yİ ZENGİN VE ÜNLÜ YAPAN BİNBİR GECE MASALLARI 1

HAYVAN GÖZLEMLERİM VE AHLAK DERSLERİ

İki kuş var. Bir kuş var. Hadi ahlak derslerine geçelim hikâyeye bitti. Biraz sabretsene, a...a...a! Biten bir şey yok, azcık sabır. Anlat öyleyse!

Bir kuş var. İki kuş var. İkisi aynı hayvan, birisi senin gözlemlediğin ve hikâyene aktardığın; diğeri yazılarda değil, gerçek hayatta yaşayan, asıl kuş. Anlatım, asla tam olmamalı, eksiksizlik tutkusu anlatımları adileştirir, ayağa düşürür. Haklıymışsın! O zaman anlatım bitsin, hemen ahlak dersi başlasın!

Başla: Gözlemler bizim sahibimizdir, kararlarımızı, zevk ve üzüntülerimizi yönlendiren, yaptığımız gözlemdir: PİNOŞE belki iyi bir komutandı, fakat onu, vahim eylemleri bulunan bir cani biçiminde algıladık, nefret ettik ondan. Nefret bizim değil, sevgi de; hepimizin sahibi gözlem her şeyimizin sahibi o; ah bu gözlemler! Hepsi bu kadar, söylenecek ne kaldı? Sahi ne kalmış olabilir? Başa dönelim: Bir kuş... Geç kuşu, biraz yürü. Sağında bir akasya ağacı olacak, gördün mü? Ne ağacı be... Tanrım herhalde aklımı yitiriyorum. Nerede kalmıştık? Edebiyat ciddiyet ister, buyurun diyorum, azıcık ciddiyet ve gözlem!

Fundalık alanlarda yaşayan tüm hayvanlar da niyet ve gözlem sahibidirler. Niyetin sahibi canlının kendisidir. Kuş yükseklerden sana bakarken belki de sana bakmaktan caymıştır, şu an başkasına alaka duymaktadır. Fundalık hayvanları, atalarının uzaktan nasıl gözüktüğünü daima merak etmişlerdir. Bizlerin, hızlı trenimizin pencerelerinden bakınırken resmini çektiğimiz; seyredenlere ise, iki ayağı ve tüylü, uzun kuyruğu üstünde, tilki misali-sanki- dengede zor dururmuş izlenimi veren türler ise, gerçekte, yan yatarken fotoğrafı dikine çekilmiş enli, hatta etli butlu *Ebabil* kuşlarıdır. Çok saygın bir ebabil olan ŞE... K. da, büyük dedesinin eski çağlarda ne yiyip, ne tür topraklara hızlıca tüy sürdüğünü, nereden su içtiğini merak etmeye başladığında, henüz on-beşinde şakacı birisiydi: hani “Hey on beşli on beşli, Tokat yolları taşlı”, anlarsınız ya! ... Harita mühendisi, ekibe kılavuzluk yapan kadına yönelerek,

-“Bak hava karardı, istersen sen köye dön” demek niyetinde idi. Fakat bu mühendisin niyeti neticede, havada tarihsel keşif uçuşları yapan çok sayıda ebabilden birisi değil miydi? Hatta insanı açık-açık konuşma ve hatta haddini aşmaya sevk etmeyin lütfen: harita mühendisimize ait o niyetin, Ş. K, kısaca Ebabil K. olduğunu, herkes bilmiyor mu? E, peki, geriye ne kalıyor o zaman? Bir kuş yorulduğunda ne yapar ki? Atalarının yaşadığı arazilere ait dev bir krokiyi zihnine iyice kazır ve yuvasına döner; ot şiltesinin üstüne boylu boyunca uzanıp yatar... Belki niyetlenir akşamdan yatmaya... Tren geçerken fotoğrafını çekiverdiği o sere serpe yatmış kuşcağızdı, objektifin açısı dönüverdi, onu ayakta duran bir tilki zannettin. Ahlak derslerinin tehlikesini gören yorgun bir göz de, izlenimlerin tamamını okumadan bu noktada sayfayı kapatabilirdi, ne var ki sayfa kapamak gözlemci bir Ebabil’dir ve harita mühendisi olayındaki durumun tersine, kişi işleme değil, işlem kişiye sahiptir artık. Mühendisin niyeti olan kuş, harita mühendisimize aitti; buradaysa durum farklı: kişi gözlemin emrinde. Yani gözlem bir varlık, kişi-okuyucu- onun bir organıdır. Paranın üstü

kalınca, asıl büyük kısım, cüzdan sahibine bırakılmaz mı? EBABİLOĞLU Ş.K.-ki ilk açılımı Şevket Kadri temel açılımı ise Köstebek Albay Ali'dir-paranın üstü kalsın dedikten sonra, hızla iniverdi faytondan. Geneleve gelmişti. Şevket Kadri takma adlı Ali beyin, geneleve gitmenin ahlaksızlık olduğunu anımsayarak evine döndüğü saniyede, bizlerin de, gözlemci ebabilin resmini çektiğimizi anımsamakta yarar var sanırım. Hikâyenin kolay algılanmasına yardımcı olacağı düşüncesiyle, A. Şevket bey'in aldığı notlar, aslında, meseleyi somutlaştırmıştır bile. Şimdi o notlara bir göz atmak birçok hususun dökümü gibidir: Sahne: Kuş kılığında bir çocuğu annesi çağırmaktadır. Çocuksa kuş olduğuna öylesine inanmıştır ki, "bir kuş asla annesi tarafından yemeğe çağrılmaz" felsefesiyle- yahut haklı ve doğru düşüncesiyle-hiç oralı olmaz.

-“Annen hangisi bakalım, yumurcak?” Şu köy evlerine özgü sundurmadan bize doğru bakan basma elbiseli hanım mı?”

- “ Hayır, bayım; benim annem, harita mühendisinin kılavuzluğunu yapıyor, O entari giymez meslek icabı, geniş kumaş pantolon üzerine uzun kollu, dizlere kadar gelen eşofman üstleri kuşanır, başörtüsünü üstüne salar!” Cevap böyleyse irdelemesi de şuna varıyor yani dersimize: Ahlakça sağlam çocukların anneleri hakkında ve hatta aile büyükleriyle alakalı bilgileri bulunur daima. O zaman tekrar, atalarının yaşam tarzını cansiperane araştıran, araştırmacı kuş EBABİL Ş.E...K. tarafından zihinde kaydedilmiş krokinin tasviri ve günlük NOTLAR-3 EKİM 2009 TOKAT:

Boyu birkaç VERST-Rus uzaklık birimi-, eni boyundan uzun-Soru: “Peki daha uzun olan boy değil midir?” Yanıt: “Orasını karıştırma!”- ve sonbahar yağmurlarıyla yeşermiş bir yaylak... Yay hayvanlarını kal cascavlak, HEHHEH! Kim güldü? Herkes ellerini sıranın üstüne koysun ve tahtaya doğru baksın. Yeniden gramer yazmak pahasına, Türkçe konuşacağız ve o kıkırdayan soysuzu hep birlikte bulacağız. Hep birlikte soysuz kaldım-CAK lığımız MIŞ LARI yormuş CA SINADAN saysa! Hepsi bu, herkes suçlu, cıvık aramızda, biz bir bütünüz, bu bütün, suçludur, cıvıktır. Cıvık ve cürüm dolu birileri karşısında, herhalde susacak değiliz: Elimiz armut toplamıyor ya. Buyurun hep birlikte âmin diyelim; bunlara beddua edelim. Dönelim doğa betimlemelerimize:

Arazi hafif yamaçlarla bezeli, yamaçların üstü kimi zaman ağaçlandırılmış izlenimi veriyor. Buralarda devinim biraz karışık: koyunlar gecenin nedensiz ayazında donuyor ve sanırım ağaçlaşıyorlar. Boyalı tüyleri donmuş bu hayvanların, alaca karanlıkta parıldıyorlar: sarı-yeşil, mor, kırmızı hatta

içerisinde kurşun renkli petekler yer alan koyu lacivert bir ton. Rengârenk hayvan-ağaçların ömrü buzlar eriyince sona erecek, zira donmuş bacakları üzerinde dimdik duran, koç, sivri-sinek, leylek ve zürafa misali uzun bacaklı hayvanların havalar ısınıp don çözülünce nasıl da yere yuvarlandığını görmemek imkânsızdır, görülen manzaraya ise yürek mi dayanır... Eriyen sürü yamaçtan aşağı kayıyor ve sen, dedelerinin kuş bakışı-kim bilir kaç bin kez seyrettiği-toprakların bir krokisini çıkartmakta aciz kalıyorsun. Arazinin bir kısmı askerlerin atış alanı. Onların tatbikat atışı, makileri, ıslak hayvan ölülerini ve tozlu derilerinden yaşam fışkıran dipdiri tarla farelerini yakıp kavurmakta! Küllerle kaplı bir alanın yüzölçümü ölçülemez öğretmenim, hesaplayamayız. Şevket Kadri EBABİLOĞLU en zayıf öğrencisi Ş.E. ...K. tarafından verilmiş kay-pak cevaplarla baş edemiyor. “ Hava ısındı, üçgenler genleşti “ diyecek kadar gemi azıya aldılar öğrenciler. Devlet bu okulu her an imha edebilir, nitekim ediyor da... Tren, orta boy bir dağa açılan bir tünele girmeden önce yaşanan şu: Ne? Yaşanan ne? Sizi vagon restorana davet ediyorum genç bayan. Adım ne mi? Şevket Kadri tabii. Ahlaki nedenlerle bir faytondan inip diğer faytona binen ve genelev kapısından zinaya bulaşmaksızın kirişi kırıp tüyen EBABİLOĞLU benim. Kirişi kırmak mı dedim, ah şu argo. N’ olur bağışlayın beni. Fakat faytonculara bıraktığım “üstü kalsınlar” la inanın bana treni satın alamasam da, şu kuşetli vagonu pekâlâ kapatabilirdim! Rica ederim. İkimiz de bekârız hanımefendi, tanışmak ahlaki bir şeydir. Ali bey sorar: “Adınız neydi efendim?” Helen yanıtlar: “Helen değil bayım!” “Tanıştığımıza memnun oldum Helen hanım.”

Bu giriş bölümünden sonra genç kız, senin, Ali Bey’in restoran davetini kabul etmişti; günah ve ahlak konusunda çok hassas olan sen EBABİLOĞLU Ş.E. ... K. ise kendini trenden atarak intihara teşebbüs eylemiş ama ölmemiştin, hatta yaralanmamıştın bile... Sadece, birkaç ufak-tefek sıyrık...

Ülken senin gibi bir yurttaşa sahip olduğu için ne kadar şanssızdır bilemezsin. Bu topraklarda para kazanıyor ve bu toprağın halkını acımasızca kendinle meşgul ediyorsun. Başka işin yok mu senin? Aslında ahlaki önemseyen bir zadegânın genelev kapılarında işi ne? Hadi oraya içeri girmemek için gidiyorsun diyelim. (Çünkü kapısına varmadan dışarıda kalmayı nasıl başarırın? Bu noktada haklısın) İyi de neden devlet fahişeliği, niçin genelev? “İnanın ben yapmadım” ha. Yaptın. Saklama; bari mert ol!

İşte ambulans da gözüktü. Yattığın yerde keyif çatıyor, gözlemlerine devam ediyorsun. Ambulans tozlu yolda beyaz bir çeyiz sandığı gibi kayarak ilerliyor. Silueti giderek büyüdüğüne göre yaklaşıyor taşıt.

Sapasağlam bedenini sedyeyle taşıttırıyorum, evet taşıttırıyorum. Giderek itiraf ediyorum. Şevket Kadri bensin...

SAHTE ALBAY ALİ'Yİ ZENGİN VE ÜNLÜ YAPAN BİNBİR GECE MASALLARI 2

GECE BEKÇİSİ ALBAY ALİ'DEN EYLEM VE DARBE

Olayın Ortası

LUNAAR Şirketi'nin tanınmış gece bekçisi Dav-DÜZMECE ALBAY VEKİLİ'nin kısaltılmışı-evet Dav, ya meslek tutkusu yahut Türkiye misali her işte dünyanın ortalama kırkinci veya ellincisi olan ülkeler hakkında hiç kafa yormaması yüzünden basit bir anlaşmazlık nedeniyle bir sabah, kurumun yer aldığı bulvara hâkim dev blok-binasına ait tüm girişleri hizmete kapatmış; hafifçe kanunsuz bir eylem başlatmıştı! Ülke adı verilmesi burada nezaket kurallarına uymuyor ya, insan şunu düşünmeden de edemiyor: neden Dav bey, polis anonslarının mantığını bozdu ve Amerikan kamuoyu neden üstü kapalı bir şekilde sapıtan güvenlik güçlerine küçümser gözlerle baktı? Giderek o gün orada bir de adi cinayet işlendi ve de belki inanmayacaksınız ama eylem alanına toplanmış kalabalık, yazılı olmayan bir kararla, gözüyle gördüğü katilin yüzünü unuttu. Mesela, ilkel kalmış herhangi bir Dağ Komando Taburu yahut o tür taburlarla ilgili kahvehane sohbetleri yapan İstanbul aydınları bundan alınmaz mıydı? Biraz yakın maziye dönüp, eylemin nelere mal olduğunu görmek istediğinizde karşınıza, saatler ilerledikçe Los Angeles güvenlik birim şeflerinin iç tutarlılığını yitiren “teslim ol” çağrıları yahut Tekirdağ'dan sel manzaraları çıksa ve insanlığın toplu yüreği bundan burkulsa, bunun sorumluluğu kime ait olacaktı? Daha da korkuncu, o kalabalıkta hiç kimse Tekirdağ'ın nerede olduğunu bilme-ki bilmez-, bu durum da bir anketçikle resmileşse, bazılarımızın yerli, vahşi, pis kokulu, ekşimiş, inatçı, yapışkan-daha sayayım mı?- onurumuz nasıl yaralar alacaktı, bir düşünün...

O sabah insanlar, beş katlı ve beş büyük kapılı dev bloğun önünde toplanmış, gerçek bir polisiye olay izlemeye hazırlanıyorlardı. Söylenenlere

bakılırsa, gece bekçisi DAV, bilinmeyen bir nedenle binanın tüm girişlerini kapamış, acil önlem kilidi denilen sistemi devreye sokarak, irtibat mahallerini çelik kapaklarla adeta mühürlemişti. Gece bekçisinin eylem konusunda herhangi bir neden açıklamaması yüzünden, polis teşkilatının yanı sıra, deniz piyadeleri de konuşlandırılmıştı dev yapının çevresine. Derken iri bir megafonla bir yetkili:

-“Hey Dav, senin sorunun ne evlat?” şeklinde klasik anonslara başladı ve “aç kapıları, korkma; biraz fazla tedbirli olduğun ve en küçük bir işkillenme sonucu, şirketin sahiplerini bile kendi öz binalarına sokmadığın için yargılanmayacak, hatta taltif edileceksin. Belki madalya bile takarlar sana ne bileyim; haydi uzatma artık, girişleri aç!”

İçerden hiçbir hayat emaresi belirmediği ve yanıt gelmediği için çağrılarını yinelenmesi gerekiyordu, sabah dokuz buçukta başlayan işlem, öğleye doğru, çözümsüzlük nedeniyle sapıtma alametleri göstermeye, şekil değiştirmeye başladı. Kusurlu işlem sahibini-bu kişi Dav oluyordu- eylemini bitirmeye çağıran ses merkez karakol amirinininkiydi ve amir bey ikna gücünü arttırırken, iç tutarlılığını yitirmeye başlamıştı sanki. Sapıtmış yetkili, ilk falsosunu yasa spekülasyonlarında yapıverdi ve de anonsuna şu tümce aynen girdi:

-“Hey DAV, görev aşkının gayrı meşru çocuğu, kanun nazarında sen bir hiçsin.” Dav bu lafı “piçsin” biçiminde algılamış olmalı ki, merhum MAYKIL CEKSİN mirasından çıktığı sonradan tespit edilen-nasıl temin ve tespit edildiyse- bir amfinin yükselt-geçlerini kullanarak yeri göğü inletti ve “piç sensin” diye adeta uludu. Hava iyiden iyiye gerilmişti. Bu sırada genç bir adam kendi güncel cürümünü-giriş tümcelerinde bahsedilen o cinayeti-işledi; körpecik karısının başını keserek blok çelik yapının çok sayıdaki yangın merdivenlerinden birinin yine saf çelik basamaklarına doğru fırlatıp atıverdi. Derken sığır tüccarı, yaşlı ve zengin bir kovboy olduğunu ele veren giysileriyle esmer, kararlı bir adam, herhalde öldürülen genç kadınla daha önce kaçamak ve de tastamam gayrı-meşru bir aşk yaşadığı için, meydana dalıp, katil kocayı dövmeye başladı.

Neler oluyordu bu meydanda tanrı aşkına? Bu olanları kim nasıl ve kime niçin açıklayabilirdi? Polis anonsu neden yorgunluk belirtileri göstermiş, bekçinin mevcut düzende bir hiç olduğu yüzüne haykırılmıştı... Konuyu Türkiye halklarına misal, ucuz siyasete dökmek neden tam bu noktada ortaya çıkmış, ucuz siyasi söylemler sevmeyen Los-Angeles ahalisinin, hadiseye ve arada işlenen cürüme ilgisi sönerken, sorumluluk kimin üstünde kalmıştı?

Olay bir kurgu değildi işin kötüsü, bu yılın içinde bulunduğumuz ayında gerçekten yaşanmıştı; gerçekliğinin ispatı ise, bir kedinin ve birkaç çocuğun solgun başlarının, bitişikteki çiçekçinin deposuna ait küçük aydınlıktan gözükp kaybolmasına benzer yerel bulgularla her an yapılabilirdi...

İkinci ve daha önemli kanıtıysa şöyle:

Olay yerinde, öğleye doğru saat on üçte, bloğun ön-batı köşesine 20 Ekim 2009 güneşinin pekmez renkli ilk huzmelerinin ulaştığı, görgü tanıklarının deyileriyle sabittir!

Olayın Öncesi:

Gece bekçisi Dav'ın çalıştığı LUNAAR Şirketinin merkez binası, bulvardaki büyük dört yol ağzının kuzey-doğu köşesindeydi. Bina, mimarının vesveseli biri olması nedeniyle, inanılmaz sayıda yangın merdiveniyle donatılmıştı. Her katın dört köşesinde, personele kahve ve çörek servisi yapılması amacıyla tasarlanmış ferah pencereli mutfaklar bulunurdu. Bir gün o mutfaklardan birisinin çift katlı camları eflatun ve açık kırmızı kuğu resimleriyle süslenmiş penceresi önündeki çelik merdiven basamaklarına genç bir kadının kesik başı düşüverdi. Bildiğiniz üzere kesik baş, gövdenin ve kan izlerinin bulvarda bulunması nedeniyle hep bina dışında arandı, ta ki gece bekçisi Dav, onu basamaklarda bulana kadar...

Gece Bekçisi Dav, çalıştığı büyük şirkette hayata bağlandıkça can sıkıntısına yabancılaşmış, can sıkıntısı yaşamından çıktıkça da, Tanrı, evren, bilim, aşk, siyaset mevzuları onu hiç ilgilendirmemeye başlamıştı. O kadar ki, oturduğu bekçi kabininden kapılara odaklanmış kameraların görüntülerini izleyip kahvesini içerken sadece, neden hiç düşünmediğini düşünüyor ve sadece mırıldanmakla yetiniyordu:

- “ Her şeyi düşünmek zorundayım ama her şey diye bir şey yok”!

Dav, yaşadığı kesik baş olayı nedeniyle sorgulanacağından emindi, fakat hadisenin üstünden haftalar hatta aylar geçtiği halde, polisler onun bilgisine başvurmak gereğini bile duymadılar. Bekçi yine de her gece, hem vazifesini yapıyor, hem de annesinin günlük ütülediği takım elbisesi, beyaz gömleği ve kurşuni mavi kravatıyla sorgulanmaya hazır oturup, bekliyordu. Ancak sadece bekliyor, şayet sorgulanırsa, kendisine ne tür sorular sorulabileceğini hiç mi hiç merak etmiyordu.

Bekçi Dav, o cinayet nedeniyle asla sorgulanmadı ve bu durum, Dav'ın deyimiyle baş-savcı hazretlerinin dikkatinden kaçmadı. Gece bekçisi ne denli rahat bir adamsa, baş-savcı da o kadar pimpirikli birisiydi. Nitekim sonradan,

merkez karakolundaki tüm polislerin karşı koymalarına rağmen, baş-savcı, bekçiyi sorgulattı. Dav, cinayet günüyle alakalı gördüğü tüm delil ve ipuçlarını tüm ayrıntısıyla anımsıyordu; dolayısıyla tüm çapraz sorulara karşın, düşünmeyen şahıslara özgü netliğini hiç yitirmedi ve kendi bildiği gerçeklerin anlatımını ha bire tekrarladı, durdu.

Olayların SONUNA DOĞRU...

Kapalı üç araba, Adliye önünde durdu. Öndeki arabada, pimpirikli baş-savcıyı denetlemeye gelen teftiş heyetinin başkanı, diğerlerinde ise sıradan müfettişler ve heyetin korumaları vardı. Hiç kimse bu heyetin saygın üyeleri hakkında ön bir bilgiye sahip bulunmasa da, çevredeki halk bir şeyler sezinlemiş olmalı ki, Adliyenin önü birden, meraklı kişilerle doluverdi. Herkesi sanki bir korku sarmıştı. Ortamın bir kahramana ihtiyacı vardı: Yaşlı bir adam, genç bir çifte doğru, ağır, haşmetli adımlarla yürüdü. Üzerinde, zengin sığır tüccarlarının giydiği türden kovboy elbiseleri bulunmaktaydı. Genç koca kızgın ve zayıf, gencecik karısı ise şaşkın ve heyecanlıydı. Taze çiftin umut vadeden hayatları yaşlı, kararlı ve kararlı olduğu için yakışıklı o kovboyun nazarları altında alt-üst kılınmıştı. Yaşlı, adaleli, kendinden emin sığır tüccarı körpe kadıncağıza doğru kararlı adımlarla ilerlerken, çevredeki insanlar, nahoş bir aşkın doğduğunu kavradılar.

Üç kapalı arabadan inen teftiş heyeti, pimpirikli baş-savcıyı sorgulamak üzere Adliyeye yönelmişti. Savcı hakkındaki soruşturma, bir şirkette gece bekçiliği yapan Dav'ın mesnetsiz yere ifade verdiği bir cürüm nedeniyle açılmıştı ve Dav dışarı çıkarken, yemine çekilme sırası, onu sorgulanmaya zorlayan zata gelmişti!

SAHTE ALBAY ALİ'Yİ ZENGİN VE ÜNLÜ YAPAN
BİNBİR GECE MASALLARI 3

FUTBOL MAÇINDAN NAKLEN
(Radyodan dinleyen Albay A.)

Çok uzaktan bir vuruş! Albayım, takımınızın bu maçta yaşadığı ve yaşattığı en güzel anlardan birisi: gol oluyor sert ve isabetli şut ve de ağlara gidiyor...

Bir kış gecesi A.Radyosunda, ilkokul üçüncü sınıftan beri tuttuğunuz renklerin, ezeli rakibiyle oynadığı maçı dinliyorsunuz. M. Televizyonunuzda ise iyimser dangalak, eski-işlere hâkim-yüksek bürokrat Sabırlı TANDO, insanoğlunu mutluluğa taşıyacak erdemleri anlatıyor: efendilik, saygı, yardımseverlik, iyimserlik ve sabır! İyimser dangalak Sabırlı TANDO, bu nitelikler bir araya geldiği zaman saadetimizin nasıl da çıkmak görmüş benzin deposuna misal infilak edeceğini anlamıyor, anlamadığı işleri ahaliye anlatmaya çabılıyor, sükûneti mide bulandıran feci bir yüz ifadesiyle... Maç başladıktan kısa bir süre sonra, aşırı heyecana denk bir isyanın içinde büyüdüğünü fark ettin sen! Kadere başkaldırıyor, adeta, takımın yenilirse, tevekkülle aranda güven veren ne varsa, hepsini yitireceğini fark *ediyordun*. Oysa üçüncü sınıfta, her pazar öğleden sonra yine radyodan maç takibi yapılırdı evinizde. Dışarıda, kendini usulca kışa teslim eden, altın saçlı bir güneş parıldar, rengi güz kırmızısına dönmüş yeşil yapraklar, sarı benizli, incecik, veremli bulutlarla fiskos eder, kendi elleriyle kendi hüznlerini arttırır, her an Tanrıyı zikrettiklerini ele verircesine titrer dururlardı dallarda.

Maçın ilk köşe vuruşunu karşı takım kullandı, arka direğe doğru ortalanan falsolu top yüreğinizi ağzınıza getirdi. Ekrandaysa iyimser dangalağın gönül sohbeti, eriyip, yanaklarından aşağı, kirli beyaz bir şurup gibi akmada... Gel de bu nasihat meraklısı dangalağın bozduğu sinirlerinle, radyodan naklen verilen futbolun tadına var... Derken golü de yediniz. Durum bir-bir, kahretsin; lafın gelişi, mesela dedik!

Maçlar kader ağınızın parçaları. Yazgınız sizi kimi zaman kültürel nokta atışlarıyla sevindiriyor, ağlatıyor; bazen milli piyangoyla, kimi zaman da iş hayatınızla. Maçlar, kader ağınızın parçaları: naklen yayınlardaki mutlu anlarınızı dondurdunuz; hep aynı yaşta kaldınız. Gönül sohbetlerinin Sabırlı TANDO adlı iyimser dangalağı ise yaşanmaya devam ediyor; gevşek, huzurlu, namussuz bir hayat onunki, halka zarar veriyor. Cephede ölen tüm çocuklarınızın katili o ve karısı... Onlar: huzurlu dangalak ve sevgili eşi. Her ikisi de ayak-yoluna gitmedikleri zaman kitap yazıyorlar, kitaplarıysa yivşik söyleşilerinin kâğıtlar üzerine leke misali dökülen yazılı metinleridir.

Huzurlu dangalak, emekli bir üst düzey zat... Bu arada yine gol oluverdi. İki-bir öne geçtiler. Eyvahlar olsun; sizi üzen kader mi, takımınız mı, rakip mi? İki aylık bebesiyle çatıya çıkıp intihara yeltenen genç bir aile reisi bir seferinde şunları söylemişti. Benim sorumluluğum her eve-öyle ÜÇ MÜÇ değil on çocuk

isteyen eski darbeci asker- sivilliğinde faşist lider- ve el altından doğum kontrol casusluğu yapan soysuzlardır. Huzurlu dangalağın belki yüz cilt kitabı var, hepsi de huzurlu bir gönlün tek yanlı sohbetleri üstüne, yani ilkokul için düzeyli sonraki yaşamda aşağılık monologlar. Karısı da kitap yazmış: Günlük. Ne günlüğü yahu? Adı günlük sadece... Otuz iki günü birkaç saatte kaleme almıştır muhtemelen... Bu arada sizin takım serbest atış kullanıyor: Çok sakıncalı bir noktadan (askeri deyimle) çok tehlikeli bir yerden. (sivillerin diliyle)

Sivillerin deyimiyle kadın, her tarafa çekilebilecek, münasebetsiz laflar ediyor günlüğünde. “ Göğre baktım, ne kadar mavi ve geniş; oh içim boşaldı “ diyor. Bu durumda sivil sorar: açık havada hacet mi giderdin be kadın? Huzurlu dangalağın kitaplarında zikir, fikir kedi türünden tekir, münker-nekir tuzsuz deli Bekir, taksici Şakir, onursuz ve hakir nevinden huzur tavsiyeleri tıka basa dolu. Yaşasın: serbest atıştan buldunuz golü... Durum, iki-iki şimdi; her şey sıfırdan, yeniden başlıyor.

SAHTE ALBAY ALİ'Yİ ZENGİN VE ÜNLÜ YAPAN BİNBİR GECE MASALLARI 4

(MEKTEPLER, ZARARSIZ YERLERDİR)

Albay Ali beyin mensup olduğu altmış sekiz kuşağı argosunda, “mektep” diye-Osmanlıcadan insanlığa miras kalmış en iğrenç terimle-kerhanelere denirmiş; ancak başlığımızdaki mana, okul... Okul, zararsızdır, fakat zararlı derecede faydasızdır da. Tarihsel Cani Hitler, diğer bir deyişle fenalığı tartışılmaz şu kötülükler önderi, kötülüğü gittiği mekteplerden mi öğrendi yani: hayır. O kesinlikle, öğrenci arkadaşlarına ve öğretmenlerine iyi birisi gibi gözüke-gözüke, önderlik intihabına yetecek kadar siyasi aldatmacanın sahibi olmuş en fena kişidir. Anlatımın devamındaki mistik röportajı okuyan herkes bunun böyle olduğunu zaten anlıyor. Türkiye, Suriye ve Kuzey Kore'nin güya sosyalistleri işçi düşmanı, ham milliyetçileri ise millet katilidirler ve dahi okullar onlara-bırakın erdem aşılamay-kuru, karşılıksız, hatta kaba-saba, magandaca sevgiyi olsun öğretememiştir.

Namuslu örneklerde de durum böyle: yoksul bir derviş, dünyada dikili bir ağacı olmadığı için, meteoroloji raporlarının kendisine hitap etmediğini düşünür, ezilir, yine de hoyratça isyana yeltenmez; bir gün hava raporlarının

onu da muhatap alacağı düşüncesiyle umut rüzgârları ve mutluluk rahmetiyle doluverir. Derviş rüzgârları, kuzey-doğudan eser, Osmanlı Ordularını perişan etmiş, ta Yeşilköy önlerine kadar gelmiş Rus askerlerine dua eden ve boylarından büyük haç taşıdıkları için uzaktan komik gözüken papazlara inat, yağmur bulutları taşırlar. Yağmurun öteki adıyla rahmet... O papazlar bu ince hisleri anlar da, şimdilerde ittifak yapan solcu ulusalcılarla hanzo milliyetçiler anlamaz, ne yazık! Bunları geçin bir kalem... Okullar yıkılmalı, derhal; tamam mı?

-“Yıkım ekibi geldi amirim, okulu yıkmaya hazırız; ama üç tel saçını ıslatıp sağdan sola yapıştıran müdür Kel Mahmut, ana-okulu öğrencilerini rehin alarak çatıya tırmanmış. Bu arada milli eğitim müdürümüz de olay mahalline intikal ettiler Dozerin temeli kazma işlemini erteleyelim mi?”

-“Hayır, ne münasebet arkadaşlar, tam tersine birinci katı top yekûn havaya uçurun. Okul dediğin nedir yahu, iki katlı bir tatsızlık evi. İndiriverin ilk katı yere, kel müdür iniversin zemine de, havası boşalsın! Fakat bu arada, neden güldünüz sayın canı ulusal eğitim müdürü?”

-“Bir canıye ‘sayın’ dediğiniz için efendim.”

-“Haklısın ilerde tarih kitapları Anadolu ve Trakya’daki ırkçıların, başka soylara yöneltebileceği ‘sayın’ hitabı nedeniyle milleti hapse tıktığını yazacak ve belki de kimse inanmayacak, tarih sayfalarında yazılanlara. Hem bırak bütün bunları, millet ne katillere, hırsızlara, uyuşturucu baronlarına ‘sayın’ diyor, ah bir bilsen. Ah-ah-ah... O da nesi? Anladım okulun işi tamam; şimdi Tarihsel canı “Sayın Hitler” ile röportajımıza geçeceğiz; arkadaşlar dağılın.”

Söyleşi için önce HABUR sınır kapısından içeri girelim yahut dışarı çıkalım izninizle. Büyük Kürt âlimi Talip Cana-bani tarafından inşa edilen ve soykırımcılarla metafizik röportajlar yapmamıza olanak sağlayan bina Güney-Kürdistan’da zira.

-“Hoş geldiniz değerli yazarımız Prof. MES!”

-“Selamünaleyküm. Hoş bulduk, efem! Sayın Hitler neredeler? Biliyor musunuz, çocukken ben onu çoğul zannederdim, yani tek bir önder değil de birkaç kişi”

-“Okul bozmuş sizi değerli profesör. Hitler, okula gitmeden önce isabetle tahmin ettiğiniz üzere bir çetenin adıdır, zayıf bir olasılık ya, uluslar arası bir gücü asla bulunamayacak Ergenekon da buna dâhildir belki. Sizi okul bozmuş hocam.”

O sırada ben Albay A., gerçek yaşamda ErkanTorosoğlu diye bir kabzımal olduğumu anımsadım. ŞANSAL'a "ağzını bozma" demek için ağzımı açtığım an, bilim-evinin kafeteryasında kuytu bir köşeye sıkışmış, kahve içerek, gazete karıştırarak zaman öldüren ve tabii ki röportajı bekleyen Hitler bey ile göz göze geldik; söyleşiye başladık, her konuşulan sözcük kayıt altına alındı, çarpıtılarak veya çarpıtılmadan özetlendi! Aşağıdaki kayıt, okuyucuların zihnini çarpıtma gücüne sahip olmakla birlikte aslına uygun kalmıştır:

"Küçük ismim, Adolf... Adımın anlamını öğrendiğim gün, okulla ziyaret ettiğimiz şeker fabrikasından dönüyorduk. Banliyö ile kent merkezi arasındaki şosede pus vardı, puslu atmosferin gözlerimizle gerçekler arasına gerdiği perde, havadaki nem kitlelerine rahat bir manevra olanağı veriyordu. Kocaman nem halıları-su buharından yapılmış uzun enli yolluklar-yere inip tekrar göğe yükseliyorlardı. Bütün bunları, o zaman, okulun bana asla kazandırmayacağı zihinsel becerilerle izliyor, şimdi yine, kazanımlarında kendimi okula borçlu hissetmediğim, edebi gücümle cümleleştiriyorum! Çok mat, kahve renkli; ölüme, yazgıya, zafere, bahara; kısacası gelmiş ve gelebilecek her yaşamsal cilveye hazır bekleyen ağaçları hızla geçip gitmekteydi öğrenci servisimizin taşın aracı. Bir ara taşıt yavaşladı; önceden tasarladığımız biçimde Mehmet adlı bir arkadaşımız ile, sevdiğimiz ve aşkımızı açıklayamadığımız kızlarla ruhlarımız dopdolu, yeşili tozlanıp maviye dönmüş o emektar ama diri servis otobüsünden aşağı atlayıverdik."

"Sizin doğayı ve yaşamı bir senfoni gibi algılayıp yudumlamanız öğretmenlerinizin ilgisini çekmemiş miydi 'Merhaba nasıl gidiyor araba' Hitler?"

"Asla, sayın külhanbeyi profesör, sayın MES, asla... Hem zaten arkadaşımın adı da KUPRİN ile Mehmet arasında gidip geliyordu; Türklerden öğrendiği zaman o, ALEXANDER KUPRİN idi; tüm insanlığı kucakladığında ise Mehmet!"

Hitler'le röportaja başladığımızda, röportaj henüz başlamamıştı. Elde edilmiş ve yukarıya aktarılmış ifadelerin kime ait olduğunu şimdi burada söylemem ise edeple ne denli bağdaşır bilemiyorum. Hayır, yapamam; üstüme varmayın lütfen! Tamam, söylediğim her şey geri alınmıştır. Söleşinin bundan sonraki bölümüyse tamamen adi, günlük, düzeysiz, yüzeysel ve genel kabul görmüş gerçeklere uygun olacaktır; aha işte-ekmeği öpüp başıma götürüyorum-yemin!

Kürt âlimi Talip Celal-ani (yoksa isim Talip Cana-bani miydi? Kim? Ne? Bu Alzheimer mi yoksa? Bismillah... Aklıma mukayyet ol yarabbi!) , evet, Tayip Bey tarafından inşa ettirilmiş, ilmi uyku merkezine girdikten hemen sonra, insanları uykulu-rüya odalarına buyur ediyorlardı. Odalarda, gaz lambası, içinde tuzlu suya yatırılmış kahvaltılık peynir bulunan gaz tenekeleri, parlak kuşe kâğıda basılmış Cumhuriyet kitapçığı, yani ‘cumhuriyetimizin kırmızı ve siyah faşist ilkeleri’, gömlek ve pantolon sermeye elverişli tahta sandalyeler ve ceketinizi asmanız için kapıları arkasına çakılı çiviler, mıhlar göze çarpan ilk taşınmazlardı. Odadaki bir resimde, orta kentli bir ailenin büyük yeğenlerinin en küçüğü-nereden baksanız kırk beş yaşın üstündeki- Hüsamettin Ö.’nün herhangi bir Temmuzun saat on dokuzunda çekilmiş bir fotoğrafı var. Foto R. bey bu siyah-beyaz resme büyük ailenin o mütevazı güne sığdırdığı tüm zaferleri, piknikleri, maç keyfi, ufak tamiratlar, başka bir Mehmet’in (Mehmet Y.) annesine özgü ev temizliği incelikleri... Zira onun evinde önce camlar mı silinir, yoksa perdeler kaç haftada bir yıkanır? Derken... Vali yardımcısıyla (yoksa müftü bey miydi?) demin selamlaştığına demin tanıklık ettiğimiz... Büyük ailenin belki yaşça tam değil fakat işçe en büyüğünün toplu bir ibadetten dönerken manavına sardırttığı salatalıklar... Hepsi de tam yemelik...

Anlat-anlat bitmiyor, okullar, bir işi başa kadar götürmeyi öğretmiyor; insanlara yepyeni yarım kalmış duygu ve bilgiler kazandırıyor ancak. Bitmişleri başa çeviren okulları yıkmalıyız, çünkü okulla bitirmek fiili bağdaşmıyor. Söyleşi-röportaj-saatinde Hitler mahzeni andıran bilmem kaçınıcı bir boyuttan beliriyor. Görüntüsünden besbelli, o bir acımasız. Diktatörler şüphesiz acımasızdırlar, zira kendilerine yapılmış-aslında herkese yapılabilecek türden-haksızlıkları hiçbir zaman bağışlamamışlardır, bu durum ise onların inanılmaz ölçüde kendilerine acımalarına neden olmuştur. Hitler kendisine öylesine yoğun acıyordu ki, başkasına ayıracak kadar acıma duygusu kalmamıştı içinde.

Ben fırsatı değerlendirip, atağa geçtim:

-“Dikta ehlinin yüksek ahlak dersleri de hiç bitmez, zira ahlaksızlıkta sınır tanımaz onlar. Hey sayın yahut gayrı-Sayın Hitler, senin kendine sonsuz acımana neden olanlar kimlerdi: Yahudiler mi, öğretmenlerin mi? Ki onların yüzünden insanlığı acınacak durumlara düşürdün böyle?”

Ona gelince, gülümseyerek elin uzatmış, hayli uzak bir mesafede bekleye-duruyordu; dikta kurnazlığı işte, gurur sürtmeye, ayağına getirme filan. Biz röportaj satrancını oynarken çevremizdeki Alman kurt köpekleri, dâhili

kavakların yüksek dallarına tırmanmış kediden büyük tarla farelerine doğru hamle üstüne hamle yapıp uluyorlardı. Bu noktada şans yardım etti, diktatör bir anlık panikle kendisini kucağıma fırlattı, havada-ve elbette hayatta- ikinci kez ölmüştü. Son sözlerini anımsıyorum tarihsel caninin:

-“Öğretmenler, kişiyi olumlu yahut olumsuz yönde etkileyebilirler; fakat okullar katiyen başaramaz bunu. Evet, söylediğiniz gibi, en hafif deyiimiyle, okullar, sadece zararsızdırlar ve de zararlı derecede yararsız!”

SAHTE ALBAY ALİ’Yİ ZENGİN VE ÜNLÜ YAPAN BİNBİR GECE MASALLARI 5

YAZILI BİR MACERA FİLMİ (Gerçeküstü Senarist Albay Ali ve Tertemiz Gerçekler)

Gerçeküstü nedir? Sorunun yanıtı milletten millete değişir. Bizim için cevap: Gerçeküstü dediğiniz akım, Tara... Gazetesindeki türbanlı hanımın 27 Ekim 2009 tarihinde demokrasi karşıtı, silahlı despotlara “Yaş mı da kuru mu?” şeklinde soru yöneltmesidir; çünkü bu lafın devamı “ana” sözcüğünde bir noktaya odaklanır. Silahlı çete için bu kötü bir rüya. (Nitekim sabah arayıp rüyalarını tabir etmemi-yorumlamamı-istedilerdi. “Rüyanız hayrolsun, hayır içinde olalım, gündüz niyetine” şeklinde kalıplaşmış tabirimi arz edip, el hareketi çektiydim. SONRA FİLM BAŞLADI!)

BEYAZ PERDEDE görüntüler, konuşmalar, fon müziği. Gerçeküstü yazarın biri, bir gün, evde kimsenin olmadığı zamanlar evin kocaman antika boy aynasına doğru yürüyüp, sırlıkristali kırmadan arkasına geçebildiğini fark etti! Aynanın arkasında her şeyin tersine işlediği bir düzen bulunuyordu hep: su açık musluklardan içeri kaçıyor, yazarcık tavanda geziniyor, eski tükürükleri ağzına geri dönüyor, kendisinin ve dünyanın yaşı gençleşiyor, güneş batmadan etraf aydınlanmıyordu. Bu ters dünyada ancak, sarı yaldızlı antika aynadan kaçarak, ona yaklaşabiliyor, yeniden içerisinden geçip, odasına geri dönebiliyordu. Kimselere faydası bulunmayan bu serüvenin gerçeğini kavrayabilmek amacıyla, gerçeküstü yazar, gerçeküstü bir öykünün konusu olmaya karar verince, okuduğunuz şu satırlara ulaşıverdi. O yazar bu noktadan itibaren, yazıyor değil yazılıyor olacak... Özgürlük açısından iyi gelecek midir bir yazara, yazılıyor

olmak? Elbette evet... Fazlasıyla! İnsanın kendini en hür duyumsadığı an, sorumluluğunun sıfıra indirildiği an değil midir? En hür... Düşünün ve titreyin: BEN HUR da buradan gelir... Hahaha!

Yazarın bizzat konusu olduğu öyküde anlatılacak mesele nedir? Benim meselem, bizim meselemiz, herkesin meselesi: Aynanın arkasındaki dünya ters ise, aynanın önüne kaçtığında bu terslik sona erer; artık mutlusun ya da her şey düzelir. Doğallıkla bu çıkarsama baştan aşağı yanlıştır... Her iş düzelsin de fatihler intihar mı etsin? “İşler düzelir bozulmak için!” İmza: Kral Arthur...

Seni anlatan öykü gerçek-üstüysen de sürrealist takıldığın için iki kez çıktığın kapıdan, çünkü çıkışlar hep serbesttir; evet, iki kez çıktığın kapıdan yalnızca bir kez içeri girebilirsin, zira girişlerde ille bir kontrol bulunur. Kral Arthur’un bilge dostunun-bu hikâyede iddia edilen vecizesi şöyleydi sanırım:

İki kez ters yöne döndün,
Bir kez düzün terstir, tersin düz
Düzelmek için tersine dön!

Bu masum laflar ister istemez konumuzu siyasileştirir Ne demek tersin düz? Sen Sovyet ajanı mısın, uğursuz musun, düz-taban mısın? Bastığın toprak kuruyor mu? Sürrealist, yani gerçeküstü anlatım, anasının-ki annesi gerçeğin ta kendisidir-kucağında oturup muhallebisini mideye indirirken, içinde mutfak kokusu bulunmayan mevzuları zorlar durur. (Don KİŞOT’ un korku ve yakınmaları da bu arada, ne denli haklıymış ve de dünyamız hala ne kadar acımasız. Muhallebi dedim ama ya Keşköl idiyse... Acaba Keşköl müydü?)

Sürrealist beyin, mutlu ve dizginlenemez bir afacandır. Eğer o mutlu ve masum beynin sahibine koruyucu kucağını açan tertemiz annesi değil de, basın mafyasının porno gazeteleriyle ünlü inanç düşmanı A.D olsaydı, gerçeküstücü yapıtlar bırakın mutfak kokularını, ayak-yolunun dışkılanmış gıda ve püskürtülmüş parfüm kokteylinden başka hangi esansı sunardı okura?

Şimdi parfüm-kazurat ikilisinin yerli romana kattığı türlerin bir dökümünü yapıyor ayna delen yazar: Köy Romanı, Kanlı Dizi, Yerli Polisiye, Siyasi-Komple Vadisi, Aşk-Meşk öyküleri filan. Eyvah! Fevkalade vahim gelişmeler var... Yazarcığımız şu anda, bir zamanlar bu türlere iptilasıyla maruf tüm tanıdıklarının, tuvalet kâğıdı yalamaktan başka bir şey yapmadıklarını ve bizimkine benzer ülkelerde basılan kitapların ve de o kitapları okuyanların sayısının, kimi zaman sümük veya sperm bulaşık rulolara başını gömmüş helâ

tiryakilerinin sayısına eşit çıkabileceğini düşünerek, öykünün bu satırından itibaren, aramızdan tüymüş bulunuyor!

Bakın-bakın acelesi varmışçasına bırakın yolu, kaldırımın dahi kıyısına sürtünürcesine yürüyor. Söğütlerin yaşlanmadan saçları dökülmüş dördüz lohusalarına misal, yapraklarını bir yandan rüzgâra salıp bir yandan sararmaya terk etmiş siluetleriyle neredeyse özdeş bir görüntü sundu gözlere, derken ufuktan silinip gitti gördünüz işte!

(On ay sonra aynı yer. Salkım söğütleriyle ünlü caddede bir kitapçı dükkânı! En göz alıcı bir rafta Ayna-Delenin Kitabı: Adı kitabın: BKGDS.-Basılan Kitap ve Gazete-Dergi Sayınızı Dikeyim Ulan-olsa gerek! Yazar kitaplarını imzalıyor ve satışları kızıştırmak için döne-döne son bölümü okuyup duruyor)

Yargıç:

-“Evladım tertemiz gerçeklerle evlendiğiniz kadından niçin boşanmak istiyorsunuz?”

İç-Güveyi:

-“İçim dışıma çıktı da hâkim bey, ondan...”

Yargıç:

-“Buna göre sen iç değil iş-güveyisin! Ne iş yaparsın oğlum?”

Yaşlı adam:

-“Efendim, bendeniz yaşlanırım. Mesela yaşımdan sizden büyüktür.”

Kadın:

-“Hâkim bey bana tecavüz eden kişi bunlardan birisiydi, eminim.”

Yargıç:

-“Adın ne kızım?”

Tecavüze uğrayan kadın:

-“T.U.K efendim. Hayır, pardon yani, BKGDS!”

Ayna-delen senarist A.:

-“ Ben sadece sövmüştüm. Hem küfrüm dişileşti, hem de yoldan çıkardı beni”

İş-Güveyi:

-“İşte o sevgiyle evliydim ben!”

(AKŞAM OLUR. HEPSİ YARGICIN EVİNDE TOPLANIP, TAVLA ATARLAR!)

Gece yarısına doğru Televizyon Yargıcı ve arkadaşları gözaltına alınırlar.

Sabah: Güneşin doğduğu nokta yazarın doğup büyüdüğü mahallede dapdaracak iki caddenin kesiştiği bir mıntıkaya tekabül eder. Size bilgiyi alıştırma-

alıştıra vermek istiyorum, ne olur metin olun, üzülüp herkesi üzmeyin. Evet, açıklıyorum: Orada güneş kuzeyden doğuyor!

Televizyon yargıcı, gerçek bir savcı tarafından gerçek bir sorgu hâkimine gönderilmiştir. Buradaki mahkeme tablosu ünlü ekonomist Haydar Kelle'nin deyimiyle çok enteresandır. (Très intéressante)

Gerçek Hâkim:

-“Ne iş yaparsın?”

Televizyon yargıcı:

-“Televizyon Yargıcıyım efendim.”

Sorgu Hâkimi:

-“Oyundaki mağdurların yüz ifadeleri çok korkunç. Onlara ne yaptın? Hemen konuş, beni yerimden kaldırma.

(Bu arada gerçek hâkim bey, karısının gazete kâğıdına sarılı şekilde “ne olur ne olmaz ”diye eline tutuşturduğu maşayı çıkarır. Mübaşir dâhil herkes tabana kuvvet kaçıp, gözden kaybolurlar. Sanal Kumal-asıl yargıç beyin adı buydu zira- kendi kendine söylenip sırtır: “Yahu, hıh hıh: kaçtılar”!)

Filmin sonu yakın. Oynayın finalle... Onu eğip-bükün... Bozun onu! Filmin sonuna acıyanın, sonu iflah etmez, benden söylemesi. İşte cesaretinizi topladınız, perdenin kornişine kadar tırmandınız. Alo ses! Bir ki... Konuşun:

-“Filmin başında analardan bahsettik. Ana gerçektir. Gerçeğin kucağında uzun ve huzurlu dönemler yaşamadan gerçek üstü yazılar kaleme alınamaz. Kızıl ve kara faşistlerin kararttığı bir dünyada gerçekle kucaklaşamayız ki, istediğimiz zaman kullanılabilecek bir saçmalama kudretimiz bulunsun. Gerçeküstü, gerçek saçmadır. Eğitimsiz, köylü, kasabalı, şehirli, bilgin, cahil milyonlarla kişi toplayın, onların hepsine tüm gerçekleri öğretebilirsiniz. Fakat despot gölgesi düşmemiş ana kucağında doyasıya oturmuş olanlar dışında hiçbir saçmalamayı öğrenemez.

Zaman geçer.

Gerçeğin ulaşılabilir bir yalan olduğu iyice açığa çıkar.

Gerçeküstü yazar, gerçeğe ulaşma olanağını elinde bulundurduğu için asla gerçeklerle iş tutmaz. Bakın, bakın Ayna-Delen yazar bizim gerçeğimizden bıktı. Filmde görüldüğü gibi, gördüğü tüm iyilik ve korumalara karşı nasıl da nankör: Tutun kaçıyor... Pembe bir gökyüzü, mavi bir ay var en uzun günlerin erken akşamında. Güneş, karşı kutupta yarım bir narenciye yuvarlağı... Kaçıyor bizden, sizden, hepimizden. İki yol neyin simgesi: O da sürrealist bizler de. O da

gerçek üstücü, bizler de gerçeküstü yazarlarız. Müstakbel yayıncım A.C de yazar, ben de yazarım. Bunda ne var erenler aşkına?

Filmi hepiniz adına oynadığım için kusurumu bağışlayın.”

SAHTE ALBAY ALİ'Yİ ZENGİN VE ÜNLÜ YAPAN
BİNBİR GECE MASALLARI 6

ALİ BABA VE DÖNEN BİLETLER
(Flört Bir Piyango Mudur?)

Demek ki Albay Ali, “Ali Baba ve Kırk Haramiler” deki Bay A.’dan başkası değilmiş. Buna göre romanın okunmasını şuracıkta kesebilirsiniz. Milli Piyango Biletlerinin en garantili bayileri Ali Baba ve Kırk Haramiler, kırk bir noktada satışa devam ediyorlar ve biletlerin bir kısmı sabit desteler içerisinde müşteri beklerken bir kısmı pilli özel aygıtlarda fırıl-fırıl dönüyorlar. Başşak-Evet BAŞŞAK, yanlış okumadınız, Başşak-okşayan NELİF adlı ünlü yazarımız, kalın barsak amiplerinin mantığıyla bu mevzuu romana döktü. Bir kız veya ağaçtan düşmüş gizli bir madam ve onu seven adam, bilet döngesine tüm romanda takılı kalıyorlar... Kötü lider Alp Er TUNGA, başıboş bir kışladan havan topu atarak döngeci patlatıyor, gizli madamı koruyan adam kör oluyor; adamın gözleri açılıyor, bu kez madam takıyor siyah ama gözlüklerini. Kendileri gibi görme özürlü bir çakal veya sırtlan-diktacı bir Sovyet generali-edinip, tasmaından çekerek, kimi zaman da hain kişilerin üstüne salarak sokaklarda merhamet dilenmeden önce evleniyorlar. Bunları evlendiren memurun gözlük numarası on iki buçuktan, yani su bardağı dip boyutundan daha kalın fakat Elif, bir yandan BAŞŞAK okşuyor bir yandan da bizim, kendi kahramanlarına acımamızı istiyor; o kadar ki, nasıl olsa yazdığım tiplerin-hâşâ-yaratıcısı benim diye, El Kaide militanı gönderip nikâh memurunun gözlerini bile oyduktuyor... Kısacası: falan-filan, estek-köstek; meydan senin at senin/at at kuşlar da yesin!

Hâlbuki Ali Baba ve Kırk Haramiler, bilet alıcılarının neler-neler düşünebileceğini, düşünebilirler. Onların günlük mantık egzersizlerine göre, eğer dönen destede kazanabilecek bir numara varsa, dönme işlemi kesinlikle müşterinin lehinedir. Müşteri, bir sürü biletin içerisinde, yorulup, herhangi birisini seçmek durumunda neden kalmalı? Neden kalsın? Fakat bir ya da birden fazla bilet seçen bir kişi bizzat kendisi, “diğerleri kalsın” demiyor mu?

Seçtiklerini mi alıyorlar, seçmediklerini mi bırakıyorlar Tanrı aşkına? Aldığına sahip çıkan ve onu koynunda itinayla saklayan her müşterinin önünde iki yol bulunur daima: aklının geride kalan biletlerde takılı kalması veya biletini kem gözlerden, itinayla, saklaması. Elem tere fiş... Kem gözlere şiş. Elif-BAŞŞAK okşayan-musibetini başımızdan atmadan Orhanlı imparatorluğunu kuranların günümüzdeki temsilcisi Orhan Topuk-ağabeyi Orhan Kopuk'un torpiliyle-bir senaryo alıyor kaleme. Kaptanın birine piyangodan para vurmuş da, bilet saklanırken hane halkı kâbus görüyorlarmış da; heykellerinin başına güvercin dışkılayan, askeri zevatının hep hôt dediği memlekette hôt' ünü yiyim ayağı...

Oysa Ali Baba ve Kırk Haramiler, eğer kazanamayacak numaralar dışında numara pazarladıklarını düşünüyorlarsa-ki bazı çekilişlerde böyle düşündükleri yadsınmaz bir gerçektir-o zaman, toptan bilet alırken kendileri de toptancıdan biletleri döndürmesini istiyorlar ve toptan biletlerde döndürme olanaklı bulunmasa da buna yakın bir mekanizmayla toplu alış gerçekleştiriliyor. Mesela bilgisayarda tüm numaraları kapsayan, sanal bir uzayın derinliklerini, dikdörtgen prizma yerine-zira her bilet yüksekliği çok cüzi bir prizmadır-yuvarlak biletlerle doldurursa insan, alımlarını istediği sürece o topları döndürdükten sonra yapabilir ki, zaten Etiler'de yumuşak, Sarıyer'de yavşak toplar... Yahu ben ne diyom böyle? Ali Baba ve kırk Haramiler kadar düşünemiyoruz, hatta onların mantıksal spekülasyonlarının kılı kadar olamıyoruz. Hadi yazanlar yazıyor, okuyanlara yazık değil mi? Boş laf bu bölümcükten sonra yok, iyi mi? Ali Baba ve Kırk Haramiler-in in-,pardon yirmi harami-in daha in- Ali Baba'nın yarısı-in kardeşim-peki milli piyango satan yurttaş, ana sorunun perakende satışlarda değil, toptan alışlardan kaynaklandığını biliyor. Satıcının elinde şanslı bilet varsa, alıcıların ille de bir kazanma olasılığı bulunmaz mı? Bulunur! O zaman, varsayalım ki, büyük ikramiye konumuzun satıcısına ve o satıcı döndürme konusuna yine de özel bir önem atfediliyor. Tüm biletler, döngece konulamayacağına göre, döngecin biletleri başka bir döngeç-bir ön döngeçten-geçirilerek seçilecektir. Ancak bu fikir ve karşıt önerisini de döngece koymak dışında bir almaşık bulunabilir mi? Ana yönteme göre, hayır!

Bilet döndürmenin kuvveden fiiliyata aktarımı, diğer bir deyişle kuramsaldan eyleme dökülmesi öncesinde her yönden güvenilmez olduğunu satıcımız biliyor. İster toptan bilet döndür, ister kısmen, kaç kademeli döndürürsen döndür, bu döndürmelerin, piyango isabet etmesiyle zerrece ilgisi bulunmaz. Nereye kadar? Biletler-dönen biletler elbet-müşterinin önünde

dönmeye başlayıncaya kadar... O andan sonra satıcı da, bilet döndürmenin, alıcını kaderinde bir kırılma, bir dönme noktası oluşturabileceğini biliyor!

Kader, piyangoya oyun oynuyor, piyango da bilet alan kişilere. Bu kişilerin sayısı kırk; adları da kırk haramiler. Olmaz çocuğum, üzme anneni! O zaman bilet satanlara “Ali Baba ve kırk Haramiler” diyebilir miyim? Zevzekliğin âlemi yok, terbiyesizlik etme. O zaman “BAŞŞAK” nedir? HİH-HİH-HİH... Ulan beni de güldürdün köftehor. Peki, satıcı kimin oyuncağı anneciğim: kaderin mi, piyangonun mu, müşterinin mi? Kaderin tabii... Nişanlısı askere giden biraz çirkin-nöbetçi suratlı-kızların deyimiyle TİBİİ! Tabii olan nedir? Şu: kader satıcıya, büyük ikramiyenin milyonlarını birkaç kuruş karşılığında talihli bir domuza-ağzına biber sürme vakti geldi artık anneciğim-tamam, talihli bir vatandaşa sattırıyor. Satmayıp evine götürse ya, anne... Anneciğim, beni dinle. Sus yavrum, bak amcalara ayıp oluyor. Anne be, satıcı amca neden büyük ikramiye çıkacak bileti evine götürmüyor? Böyle saçma şey olur mu evladım, neden götürsün? Hişt anne, ben Pastör’üm Pastör! Kuyruk sokumuna vurulunca, gözleri kör olan bir âlime acımayacak mısın? Ben pilotum pilot. Adım Hakan, Kürt Hava Yollarında pilotum. İn-in. Pist temizlik görevlisiyim, kuyruk sokumuma vuruldu, kör oldum. Çık-çık. Çok açıkgozüm, göremiyorum yalanıyla sahneye çıktım, malı götürdüm, piyangoya filan ihtiyacım da yok. Yavrucuğum biraz normal insanlar gibi konuşsana. Nasıl bir normal konuşma? Mesela “Su insanı boğar, ateş yakar”! Hadi oradan, kaynar su da insanı yakar. O ne o öyle: hadi filan? Sen eve gidince görürsün. Anne hop dedik! Oğlun kuduz aşısını buldu, sen onu hala bebek yerine koyuyorsun. Şimdi söyle bakalım, satıcılar neden büyük ikramiye isabet eden tüm biletleri kendi evlerine götürmediler bu güne dek? Ne bileyim yavrum, sen koca bir âlim, ben tahsilsiz bir kadın; annen olsam da, senin yanında cahil birisiyim ben! Yanıtla neden götürmediler? Belki götürmeleri olmuştur ne bileyim... Olmuştur başka götürdüler başka; neden götürmediler?

ALOOO! Hanım teyze bu çocuğu bilet kuyruğundan çıkarıver lütfen; baksana müşterinin aklını çeliyor. Yavrum çocuk dediğin PASTÖR! İlerde herkesi kuduz olmaktan kurtaracak mucit, bu çocuk işte. Teyze ben kimya doktoruyum, ne PASTÖR’Ü yahu? O mucit merhum olalı nice on yıllar geçti... O zaman bu çocuk İBN-İ HALDUN! İtirazı olan var mı? Etraftan gülüşmeler... İBN-İ NE? İBN-İ NE? KAH KAH KAH... Ay hiç güleceğimiz yoktu. Anne şu adam ay dedi; o, İBN-İ

bir şey mi? Soğuk, buz gibi hava eser kalabalıkta. Haldun’a tokat atar annesi, kuyruktan çıkarlar. Cahil halk peşleri sıra homurdanır...

SAHTE ALBAY ALİ’Yİ ZENGİN VE ÜNLÜ YAPAN
BİNBİR GECE MASALLARI 7

MUTLU, SAÇMA AMA GERÇEK, SON MASAL:
ORGENERAL B.’NİN MUHTEŞEM EMEKLİLİĞİ

Orgeneral İ.B. , emekli olmadan birkaç ay önce Deniz Baykal’ın kaseti düşmüştü internete. Fakat o malum sivil mağdur D.B.-ismini bireyin mahremiyetine girmemek için burada açıkça yazamıyoruz-kendisini askerler kadar iyi savunamadı. “Benim cinsel yaşantım önemsiz, uğradığım suikast tehlikeli” demeye getirdi. Ne suikastı yahu, nereden çıktı şimdi suikast falan? Ulusal erken bunamaya uğradık anlaşılan.” Hayır, millet bunamadı. Huzurlarınızda Hoca efendiye şükranlarımı arz ederim. Ne?

Askerler ulusal bunamalarda daha mantıklı konuşuyorlar: Bu nedir bu? Boru! Korkmayın patlamaz. Ya şu ne? Kâğıt parçası! Bakın bu tehlikelidir, fazla oynamaya gelmez elinizde patlar. Şu adam devlet adına cinayet mi işlemiş? Ne belli? Görgü tanıkları var. Yalan... Hepsi yalancı şahit onların! Ne? Maktulun kafa kemiklerinde bir subayın tırnak izi mi çıkmış? DNA testi mi yapılmış? Kabul etmiyorum. Tıp yalan söylüyor. Önce tıp ilminin yalan söylemediğine inandırın beni.

DİYALOGLAR:

-“Hayatta en hakiki mürşit nedir?”

-“İlimdir, fendir.”

-“Psikoloji ilmine göre bir insanı başka bir insana zorla, kanun yoluyla sevdiremezsiniz, değil mi?”

-“Evet!”

- “ O zaman, neden bu tür zorbalıklar yapıyorsunuz?”

-“Genelkurmay başkanı hem bütün ilimleri bilir hem de tüm bilimlerden daha bilimseldir. Yerseniz...” estağfurullah efendim, lafı mı olur: Biz ki Cem Hep Kazan’ı, babasını ve şişko biraderinin milliyetçiliğini yemiş bir milletiz!

BASIN TOPLANTISINDAN GİZLİ MESAJLAR:

(Mütareke Basını Tabir Edilen Basın Tarafından Algılanmıştır)

Herkesten vergi alırım ya, herkesi sokmam devletin resmi binasına!

Terör örgütüyle ortak çalışan ve daha demokrat bir anayasanın millet hizmetine girmesini engellemeye çalışan derin bürokrasi-asker, sivil- ve onlara koltuk çıkan ahlaksız büyük basın, hakikaten ahlaksızdır:

— O ahlaksız basın, erlerin ve küçük rütbeli subayların Kemalistler ve onların terörist ortaklarınca şehit edilmesinden mutlu olur ama gözyaşı edebiyatı da yapar utanmadan. Yerseniz! Estağfurullah efendim, yemek ne kelime. Biz Haydar Kelle'nin Nobel'e aday gösterilmesini yutmuşuz, lafı mı olur yani?

— O ahlaksız basın, nedense daha hürriyetçi ve daha demokrat bir anayasanın kokusunu alır almaz, hem el altından terörü besler, şehit cenazelerini ulusalcı mitinge çevirmekle kalmaz, mayo satan mağazaların vitrinlerine siyah boya attırıp, irtica geliyor manşetini-milyonlarca kez tekrarladığı bayat üslupla-atar, yutturmaya çalışır. Yerseniz!

ACI SONUÇTAN TATLI FİNALE!

En son satırlar şiirsiz, estetiksiz, kötü kokulu, hatta iğrenç kaçtı. Ancak unutmamalıyız ki, kahramanımız Bay Ali misali-ama gerçek ama hayali- nice "Demokrat Köstebek Subay ve Sivil", derin ya da yüzeysel pislikleri ihbar etmeye devam ediyor. Yani şiirli, estetik, leylak kokulu günler yakın, Leylak Devrimi çok yakın!

MARŞ DİLİYLE:

Leylak Devrimi çok yakın,
Doyasıya koklayın!

Havaalanına, tarifeli uçak seferine kılı kılına yetiştim. Kimlik kontrolleri sırasında Türkçe bilen bir memure sordu: "Baba Adı Akil" yazıyor, nedir bu akil? Onu bilmem fakat beni de Genç Akil diye çağırırlar semtimizde.

KISIM II

Bölüm 3

Genç Akil, dünyamızda, lisan bilmez, pijamasız ve diplomasız-neredeysse kurbağa yerine konulan-sıradan bir yurttaş, anti-dünya'da ise çok yakışıklı ve ünlü bir iletişim ve hasenat görevlisi, muteber bir gençti. Askeri ve üst düzey bir yanlışlık sonucunda, nasıl işlediğini bilmediği, ultra lazerle hareket eden, yani hızlandırılmış ve de tek boyuta indirgenmiş ışık rüzgarıyla çalışan bir uzay yelkenlisine konulup anti-dünyaya postalanmıştı. Yolculuk sırasında, kozmik güvertenin küpeştesinden sağa sola bakınırken, içme suyu petiyle boşluğa bırakılmış bir pusula geçmişti eline.Muska şeklinde katlanmış pusulada yazılanları gözüksüz okumak amacıyla uzaysal güvertenin binlerce uzak güneşe bakan sağ bölümüne geçti.

Geçmesiyle birlikte de olanlar oldu. Kendisi gibi dünyada sıradan bir hayvan, ancak paniğe kapıldığında ölümcül saldırılar yapan dev bir geyik, yani Amerika kıtasına özgü,at suratlı,çok iri cüsseli MUUS olan fakat anti-dünyada şampiyon bir boksörün hayatını yaşayan bir sarhoşla karşılaştı A.! Sarhoş boksör,herhangi bir neden ya da uyarı iması yapmadan Genç Akil bey'in burnuna korkunç bir yumruk patlatmıştı. A., belki dünyada hayli zavallı ve korumasız bir varlık,fakat anti dünyada saygın bir finans büyüğü idi. İkinci yumrukta yaşamını yitireceğinden kesinlikle emin olduğu için o da ruhsatlı silahına sarıldı. Boksör MUUS' a doğrultarak tabancasını,haykırdı: "Hey,sakın yeniden vurmaya düşünme, tereddütsüz çekerim tetiği." Gelgelelim Genç Akil daha sözünü tamamlayamadan ikinci yumruk,başının yanından zemine indi. Kahramanımız, artık şans eseri hayatta kaldığından emindi. Zira, hırsının büyüklüğünden bir an aslına,dev ve katil geyik,at suratlı korkunç hayvan MUUS' a dönüşmüştü saldırgan ve de yumruğu küpeşteyi delmişti. Açılan yırtıktan,uzay yelkenlisinin güvertesi itibariyle alt evrenlere ait güneşler gözüküyordu. Bir salisede bu romantik gözlemi tamamlayıveren A.,silahını,son, öldürücü vuruşa geçen boksörün gözüne doğru sıktı. Kurşun,MUUS boksörün tam gözbebeğinden girmiş, beynini dağıtarak, enseden çıkıvermişti. Ölmüştü saldırgan, fakat yere düşmemiş,kainatlar arası ani ölüm katılığı dolayısıyla, sanki hasmına bir şeyler söylemek amacıyla öne eğilmiş de beklercesine, dinelip kalmıştı. Gözbebeğinden, içerisinde beyin kıymasından oluşan düğül-düğül taneciklerin yüzdüğü, pekmezimsi uzay kanı sızıyordu. Kafatasının arka bölümünden kopup sürüklenmiş sarımtırak kemik parçaları döşemeye dağılmıştı, ve bunlar çevreden koşup gelenlerin postallarının altında kırık cam kitleleri gibi,ıslıgımsı sesler çıkarıyorlardı. Camla kemik arası kırıkların

sürtünmesinden doğan sesler,Akil'i adeta tahrip etmişti. Bir an baygınlık geçirip, bilincini yitiriverdi.

Kendine geldiğinde revirdeydi. Uzay boşluğunda, bir su kabında bulduğu fakat bir türlü okumaya fırsat bulamadığı pusulacık hala elindeydi. A., kendisine gelirken,revir kapısından da sorgu görevlileri içeri girmekteydiler. Yeniden pusulacığı avucuna gizleyip, ifadesinin rahat alınabilmesi amacıyla yatağından hafifçe doğruldu. Tek bir soru sordu gelenler:

-“Size saldıran ve burun kemiğinizi handiyse kıran boksör MUUS’ u öldürdüğünüzü kabul ediyor musunuz?”

-“Evet” diye yanıtladı A., “onu vurmasam beni öldürecektil!”

-“Her şey otomatik feza kaydında mevcut” şeklinde yanıtladı sorgucular Genç Akil'i ve eklediler,”hakkınızda soruşturma açılmıyor, revirden istediğiniz zaman ayrılabilirsiniz!”

İnanılmaz bir sevinçle birlikte, bir canlıyı kasten öldürmüş olmanın, zorlu dayanılmaz acısını hissetti kurbağa. Fakat onu asıl sarsan mesele bununla kalmamış, sorgu heyeti başkanından tüyler ürperten bir de uyarı almıştı. Kendisine anlatılanlara göre sapık bir feza korsan kümesi, ölü boksör MUUS’ u yarım saat önce morgdan kaçırmıştı. Bunun tüyleri diken-diken etmeye yetecek anlamıysa şuydu: MUUS’ un kadavrasından yararlanacaktı korsanlar, onun neredeyse tahrip edilmesi olanaksız robotunu imal ederek dünyaya göndereceklerdi. Açıkça şunu hedefleyip,kendilerine eğlence çıkaracaktı korsan küme: Robot MUUS, dünyaya gönderilecek, belki bölgesindeki tüm insanları katlettikten sonraysa, savunmasız A.' dan ve ailesinden korkunç intikamını alacaktı. Bir an için kapıldığı dehşeti yenen kurbağacık,hemencecik elinde gizlediği, üstüne birtakım notlar yazılı kağıda göz atıverdi ;içerikte şunlar yazılıydı:

“O size, şov kadınının hayaliyle yaşamanız için bir fırsat tanımıştı. İçinizde, imgenizde buluştuğunuz kadın temiz kokuyordu, zevkliydi ve insandı; yani başkaları için yaşama ülkünüzü aynen paylaşırdı sizinle. İmgesel güzelle yetinmediniz, nice çabalara, başarılarla ve harcamalara imza atıp, gösteri kadınıyla bir hayat kurmayı başardınız. Kadın sırtlanlar gibi pis kokuyor,sırtlanca yaşamak istiyordu:sadece kendisi için ve ne pahasına olursa olsun... Tiksinti tüm

yaşamınıza hakim olmuştu artık. Onun nimetini hayal diye teptiniz, fakat, “kadının gerçeği” dediğiniz o yaratığa ulaştığınızda, hayal dahi kalmayıverdi elinizde.Eziyet yolunda nimeti itip,yaşatan hayali; tırmalayan, zayıflatan,çürüten, solucanımsı bir hayatla değişmişsiniz!”

Bu pusulanın tezi şuydu herhalde: “Kainatta, yüce Doğu ve Batı Medeniyetleri tarafından sevilen, fakat dindarlığı nedeniyle aşırı laikler tarafından zulüm gören İslami çevrelerin sorunu çözülmezse,dünyadaki hiçbir sorun, ister aşk ister meşk, bireysel yahut toplumsal, çözülmeyecek.”

Yolculuğu, bulduğu bu pusula üzerine kafa yormasına yetecek kadar uzun bir süreyi kapsamamış, handiyse göz açıp kapatıncaya dek yetmiş iki bin alemi aşip geçmişlerdi.İndiği ilk istasyonda, uzay makasçısı Genç Akil’e, kainatlardan kurbağacığın memleketinin nasıl algılandığını anlatan bir turistik bildiri sundu: İşte Genç Akil'in kızgınlıkla okuduğu o bildiri!

BİRİ BİZİ GÖZETLİYOR EVİNE GİDEN YOL; YAHUT MODERN TÜRKİYE TARİHİ

(UZAYLI ALİMLERİN DÜNYA GÖZLEMLERİNDEN ALINMIŞTIR)

(Not: Aşağıdaki gözlemler son savaş yıllarına rastlamıştır.)

1 Mart 1939: Mavi Gezegen gözlem programı başladı. MİNEL HAYR!

2 Mart 1939: İnsanlar (İNS taifesi) titredikleri zaman cam bir kutudan çıkardıkları küçük beyaz lokmaları yutuyorlar. (Acep, kinin tabletleri mi kastediliyor?) Küçük taneleri niçin yuttukları belli. Bunlar beyaz kömür... Yutulunca şahsı ısıtıveriyor...

4 Mart 1939: Minderde birbiriyle kucaklaşan kimseler gözüküyor.(Güreş Karşılaşmaları?)Herkes karşısındakini yere yatırmaya çalışıyor.

4 Mart 1939(Akşam): Daha küçük mekanlarda da kucaklaşan ve terbiyesi yüzünden okunan insanlar var. (Edep ?) Ama bunlarınki seyircisiz ve saygı-şefkat dolu.(Cima?) ANCAK BAZILARINDA BU EN MAHREM İLİŞKİYİ HERKESİN GÖZÜ ÖNÜNE TAŞIMA EĞİLİMİ SEZİLİYOR. Allah (c.c) korusun, böylesine aşağılaşmak

onları minik, havlayan yaratıklara döndürmez mi?(Paparazzi?..TERRIER cinsi köpekler?..)

4 Haziran 1939: Uzun, örgü saçlı, şefkatli insanların karınları şişiyor. Sakın bu sıtma olmasın? (En ileri uzaktan gözlem bile bu hatadan kaçamaz ki...işte burada da hamilelik malarya,yani sıtma zannediliyor!) Soğuk zemine yatmakla karnı şişmenin ilgisi tam kurulamadı. Çünkü meşru sarılmalar sıcak ortamlarda daha ziyade gerçekleşmişti.

Kasım 1939: Zarif ve iyi huylu, uzun saçlı, karınları şiş yani malaryalı insanlar, çok küçük, huysuz, sürekli ağlayan, çirkin yaratıklar husule getiriyorlar. Küçük huysuz insancıklar yeryüzüne taşınmış olmaktan asla mutlu gözükmediler bize

21 Nisan 1940: Kentlerin tepesine uçan cisimlerden patlayıcılar atıyorlar. Bunların atıldığı dönemlerde, yeryüzüne henüz avdet etmiş o küçük yaratıklar kendilerini dünyaya çıkaran uzun saçlı masum insanlardan daha az korku alametleri gösteriyorlar. Acaba küçük ve viyaklı olmak cesaret kaynağı mı? Şüphesiz bu görüşümüz doğrudur.

29 Nisan 1940: Küçük yaratıkların boyları uzuyor, enleri artıyor. Ha bire kalınlaşıyorlar... Bunu bir milyon ışık yılı uzaktan bir milimetreyi ölçen cihazlarımızla tespit etmiş bulunuyoruz. Acaba gökten yağdırılan patlayıcılar, bu tehlikeli ve korkusuz yaratıklar sürekli büyümesin diye mi atılıyor?

1 Mayıs 1940: Ellerindeki vurucu,kırıcı aletleri(kazma,çekeç?) dağlara, taşlara, maden ocaklarına darp ettiren tek tip giyimli insancıklar yollarda toplanıp bağrışmaya başladılar.(İşçi Bayramı?) Acaba,“bize kırılacak taş,dövülecek maden gösterin” mi demek istiyorlar?

Eli hiç çekice değmemiş ve tek tip kıyafetli olmayan bazı kişiler, üzerinde kıvrık kesici ve vurucu alet resimleri(orak-çekeç) bulunan bayraklar asılı yüksek tünelerden bağırarak kalabalığa sesleniyorlar. Bunların niyeti tulumlu canavarların şerrinden doğayı korumak mıdır?”Yapmayın,çok ayıp; tulumlarınızı çıkarın, bizim gibi boyunluk (kravat?) takın” mı diyorlar? Fakat o da ne? Tünekteki tulumlular konuştuğunda tulumlular azdılar.(provokasyon?) Gözlem sonucu:Süslü giyimli,eli nasırsız şeytanlar,tek tip giysili zavallıları tahrik ediyorlar.

27 Mayıs 1941: Küçük şapkalı (Musevi KİPALI?) diktacı yalakası bir takım insanlar, laikliği din düşmanlığı gibi algılayan ve ha bire, orta-boy şapkalılara (takkeli Müslümanlar?) evet, orta-boy şapkalılara zulmeden çevrelerle yağlı ballı

gözüküyorlar?Bu tehlikeli değil mi?Zalimlere yordakçılık edenler er geç zulmü tatmazlar mı? Durun bakalım bu işin sonu nereye varacak?

28 Mayıs 1941:Çok küçük şapkalıların elinde demir ve kağıt sikkeler (para) çokça birikiyor,haydi hayırlısı...Durun durun,ünlem bıyıklı bir çobanın sürüsü gibi hareket eden birileri,çok küçük şapkalıları armut toplar gibi topladılar. Bakın, hepsini vagonlara istif edip uzak ve soğuk bir diyara taşıdılar. Burada demirden iki şeritli ince bir yol ve demir araba ahır(istasyon?)var. Binanın üstünde AŞKALE yazısı okunuyor...Çok küçük şapkalı para-canlısı adamlar ağlıyorlar,ünlem bıyıklı çobanın adamları ise pek neşeliler...Gözlem sonucu:gülmek ve ağlamak artı-eksi hallerdir,tek başlarına var olamazlar.... Bu gün ağlayanlar yarın güler,son gülen iyi güler;iyi günler tüm başı örtülüler! Hepinize iyi ve verimli çalışmalar, dinlenmeler,ibadetler;saygıdeğer ve edepli insanlar!

A.,ulusal duruş tabir edilen bir duruşla ve hiddetten hırlayarak okumuştı,birazcık Avrupa Birliği kokan uygarlık yanlısı o değerlendirmeleri. Şimdiyse,anti-dünyadan rezerve ettirdiği uçak biletinin tüm uçuş işlemlerini yaptırmış, Miraç mekanının sayısız yönlerinden yalnızca birisine koşut ve sadece üç-dört kozmos milimetresi kadar hakikate yaklaşacak,fakat ışık hızıyla on milyarlarca yıl sürecektir uhrevi bir yolculuğun eşğine gelmişti. Anti adı Pao-Saola şeklinde atlaslara yazılı karşıt bir başkent havaalanındaydı.Rastlantıya bakın ki,o gün pistin inşa edilme yıldönümü kutlanıyor ve çeşitli nedenlerle hastalarını öldürüp idam cezasına çarptırılmış havayolu hemşirelerinden oluşan bir "ilahiciler" korosu, Anti-Dünya'nın geleneksel ilkbahar şükür duasını seslendiriyordu:

***Fa sol mi re si,
Kurumuş salça , tentürdiyo
Ve çimen lekesi;
Fa la sol,
Lekelerin iblisi defol!
Şeytana uymasaydın,
Bunca kirlilik öğesi,
Si la si
Ne arardı giysinde,
Preslenmiş pasta
Ay ,geri kadınlar yasta***

Üstüne tezek ve yağlı boya
Fa mi fa
Sürülmüş gömlek,
İşiniz kirlenmek mi ey taife-i kelek?
Kirlenmek mi tek işiniz,
Şeytandan başka ne olabilirsiniz?
Şükürler olsun yüce Tanrı'ya
Do re mi fa,
Biz temizlerdeniz!

A., Anadolu sularında boy abdesti onurlu bir genç olduğu için bu güfteden alınmak istedi. Hatta sinirlerine hakim olamamayı, etrafa protesto saldırılarında bulunmayı da deneyebilirdi. Fakat, ilahi devam ettikçe, ulusalcı açıdan kızılacak pek bir mevzunun bulunmadığına kani olmuştu. Eleştirilerde azıcık gerçek payı da mevcuttu.

Günlerden Cuma, Cumartesi veya Pazar olmalıydı kesin uzaysal takvimde. Çünkü kentin kırmızı kiremitli çatılarından, sıcak ama barış dolu gün ışığıyla haftalık kavuniçi banyosunu alan balkonlarından, sessizlik, gayret, dua, koşu ve tefekkürün ince buharları yükseliyordu. Hayli ulusalcı ve de yurtsever takılan Anadolu Akil'i genç adam, memlekette bir çok, nota okuyabilen müzisyen ve çok iyi problem çözen matematikçilerle tanışmıştı muhakkak. Yalnız onun geldiği topraklarda, üçgenin aç kanunlarını kalbinde ısıtıp bağrına basan, onları koklamaya doymayan veya ezgilerin notasıyla gözleri arasında görmenin çok ötesinde bir görüş sağlayana rastlamış olabilir miydi? Tövbe deyin! Şükür ilahisinde Anadolu mütevazısı Genç Akil'i rahatsız edebilecek haklı eleştiriler sürüp gitmekteydi:

La sol la si mi,
Pencerenin perdesini
Yok ya, ne zeki milletsiniz;
Biz de pencerenin işkembesi sanmıştık,
Dün tek e dam tık!
La sol la mi si,
Pencerenin perdesini,
Aç bana göster yüzünü;
Yüzüm teyzemlerde kaldı,
Horoz göstereyim mi?

Re sol la mi,

Ya?

Do re mi fa!... ve nakarat: şükürler olsun biz temizlerdeniz!

Koronun azgın manitaları sanki, bir yandan nota okuyor öte yandan, manevi otobanla sıfır, normal uzay yoluyla sonsuz mesafe uzaklıktaki E5 Karayoluna doğru, kol işareti çekiyorlardı. Akil Öz–soyadı kanununa göre bu delikanlının da soyadı bulunmalıydı- evet,değerli Öz yine de bozulmadı. O böyle ulusalcı düşüncelere dalmış düşünürken, dinleyicilerinin içinden geçenleri önündeki elektronik şef sehпасından okuyan yardımcı koro yönetmeni, Öz'ün yanına sokuldu ve hakimane bir fısıltıyla şunları söyledi:

-“Uçuş aygıtına bindiğiniz andan itibaren adınız A yerine U. olacaktır. Babası kumaş tüccarı, ailesi mutlu,okuldaki başarısı parlak,öğretmenlerinin gözdesi talebe Ur-yel!”

Genç Akil'in bu işittiklerinden dolayı adeta kanı donmuştu.O zaten dünyada sıradan bir genç, anti-dünyada parlak bir iş adamı olmaktan yılmıştı. Utana sıkıla sordu:

-“Bundan emin misiniz? Bulunduğunuz görev derecesi, bana bu hususu tebliğ yetkisini size vermekte midir?”

-“Hayır” diye çıkıştı şef yardımcısı, “ilahilerimiz hakkında içsel yorumlar yapmanız dolayısıyla, kimlik çarpılmasına uğradınız. **Bir anlamda asabilik şampiyonu bir ermiş olan, ZEKO çarptı sizi!**”

A. Öz, ulusalcı geçinip, Batıyla müttefik İslam çimentosundan koparak, yüce Batı ve Doğu Uygarlılarından sonra kainatlar-arası medeniyetin de nefretine muhatap kılınmaktan pek üzölmüş, iyice afallamıştı:

-“ZEKO da kim?” sorusunu yöneltti muhatabına.

-“ZEKO,demin kulak misafiri olduğunuz Anti Dünya ilahisinin bestecisidir.”

İkisinin konuşmaları bittiğinde,koro dağılmış,konser de nihayete ermişti. Genç Akil,terminal binasının sosyal tesislerine yöneldi. Buranın da ünlü bir hamburgercisi vardı elbet ve elbette adı MC. DONALD' s değil kısaca MD idi. Yalnız servis,ayakta yapılmıyor oturma zorunluluğu bulunuyordu; zira servis tipi de farklıydı. FAST FOOD yerine FF hatta SLOW SLIMMING,yani, SS! Oturulan tabureler sizi, kişi ağırlığı çarpı yaş bölü boyunuzun bir metreden sonraki ekine eşdeğer bir hızla, saniye üstünden silkeliyor, karnınızı doyurup, eksik kilonuzu tamamlayarak,fazlalıklarınızı ise attırıyordu. Aslında fazla kilolar,genellikle şişkoluktan yakınan anti dünyalı müşterilerden alınıp, titreşen sandalyeler

yardımla zayıflara aktarılıyor, herkes için doyum duygusu ise yan bir teknoloji kanalıyla sağlanıyordu. Genç Akil, MD' ye girip,titreşen taburesine kuruldu. Bir yandan da her yönden görülebilen plazma ekrandaki kainat haberlerini izlemeye koyuldu. Ne izlediğiniz önemli değildi bu sistemde, ne izlemek istediğiniz çok mühimdi. A. Öz, Uzangillerin eski televizyon kanalı niyetine, gözünü spikere dikti.

Haberler dış kainattan anti dünyaya geldikçe metamorfoza uğruyordu anlaşılan. Çünkü haber saatinde Maliye Bakanı'yla ilgili savalar onu şiddetle şaşırttı. Bakan bey bir durakta beklerken,yanına sokulan bir hanım,geceleri altını ıslattığını,bu yüzden kocasıyla boşanmanın eşiğine geldiğini söylemiş, bakan bey ise,cebinden yahut çantasından çıkarttığı büküntülü koca bir boruyu kadına göstererek,borunun üzerinde biriken bembeyaz kireç tabakasına dikkat çekmişti. Spiker, bakanın ağzından bir uyarı yapıyor, bakan beyin diğer elindeki poşeti sofraya tuzu gibi dolduran birikintiyi gösteriyordu: her yıl idrar yollarımızdan atılan kireç tam iki kiloydu ve de hepimiz kalyon kullanmak zorundaydık. Haber saati bitmişti.Bülten sonunda, konuyla ilgili görüşleri sorulmuş Zekeriya hoca ismindeki bir şahıs, kendisini şaşırtmış veya şaşılaştırmış-lafın burasında peltek spiker heceleri karıştırmıştı- Van'daki bir üfürükçünün penceresini sökerken ekrana geldi; derken, elindeki tornavidayı kireçli idrar yolları borusuna sürterek, o da halka mesajını verdi. Şaşkın Genç Akil'in imdadına ise garson yetişivermişti. Akil'i uyardıktan sonra, siparişini aldı ve buradaki televizyon izleyicilerinin, izlenen her şeyi anti dünya dilinden dünya diline çevirmeleri gereğini anımsattı. Şu hale nazaran,bakan tamiratçı; durak ise, çamaşır makinesi bozulan bir evin banyosu, boru da, mal sahibi kadına değil makineye ait bir yedek parçaydı.

Yemek ve çay faslından kısa bir süre sonra uçuş saati geldi, Genç Akil, anti maddeden yapılmış kozmos uçağına binerek, ışığın birkaç trilyon katı hızla çıkacağı yolculuğa hazırlandı.Anons: Kainatlar-arası kible istikameti. Altılı taban 305 numaralı sefer, Uzay Gemisi, Düldül-i Kebir el Tekbir 6. Evrak gösterimi, bilet kontrolü. Valizini yerleştirme,yerine oturuş, Şekerlemeye dalış!

Cani Robot,At Suratlı Dev Geyik MUUS Saldırıyor

Başı uykuya düştüğünde, Genç Akil ensesine korkunç bir sille yiyerek, korku ve endişeyle arkasına döndü: MUUS kin dolu bir attan daha iri, çok daha koca suratlı, tüm çizgileri hiddet dolu ona bakıyor,sırıtiyordu.

Genç Akil, evliyalar otağı Anadolu'nun her varlığına özgü ve de Rabbimizin Celal sıfatıyla uyumlu hiddetli bir bakışın,bu itikatsız robotu eriteceğinden emindi. Ancak, en son uzak algı-hızlı tepki,yani RPSR sistemleriyle donatılmış cani robot beyni, Celal sıfatının hangi "a" ile yazılması gerektiğine kadar her düşünce sinyali okudu,küçüldü aniden, Halı MAYTI (mite) haline gelmesiyle, A. Öz'ün burnundan, oncağızın ciğerine girmesi bir oldu.

Şimdi kurbanında korkunç boğmaca nöbetleri başlamıştı. Hem öksürüyor, hem de balgamındaki kanın bakır tadıyla, kusuyordu A. Kusmuk parçaları, annesinin,babasının kardeşlerinin, lisede sevdiği kızın mahalledeki ağabeyler ve sevecen ablaların bibloları şeklinde dökülüyorlardı ağzından. Hepsi de canlıydılar, Akil'e onları yerden toplaması için yalvarıyorlardı. Öksürük nöbetleri içerisinde kızıl balgamlar tükürmek neyse, bir yandan elleriyle boz bulanık mide suyundan makete dönüşmüş sevdiklerini,canlarını toplarken, ruhu aşağılanıyor, gözleri utanç ve hıstan yaş döküyordu.

Kenarlarından irin,kusmuk,kan süzülen avuçlarını açarak, duaya yöneldi A. Yardımcıların en son sığınağı Rabbin katından yardım diliyor,ağlıyor, korkuyla büzülüp küçülüyordu.

Neydi bu olanlar;düş müydü,gerçek miydi?

Yücelerden, tüm çevreden, derinlerden sesler duydu:

ANTİ DÜNYADA DÜŞ YOKTUR. SEN GERÇEK DEĞİŞTİRDİN.

(Ara uyarı: Kahramanımız Genç Akil'in yani yaşananları birinci elden yazan benim Avrupa'nın en geniş kapsamlı seyahatlerin yapabilmem her okuyucuya ümit vermemeli. Çünkü İstanbul'da asrilik satan yurttaşların, şu malum gayrı-malum aydınların, Sultanahmet'te kebab satanlar kadar İngilizce bildiğini sanmam. Kimileri diplomatik kalıplara biraz vakıftır, kiminin İngilizcesi "porno" otel pazarlama işinde kıvraklaşmış fakat temel zafiyet baki kalmıştır. İnternet'te yayınlanan ve hepimizin başı sıkıştığında kullandığınız uluslar arası ünlü "Sesli Sözlük, GOG AND MAGOG' u tüm dünyanın, sadece, benim-Genç Akil'in verdiği tanımla öğreneceğini ilan etmişti vesikayla sabittir: GOG ve MAGOG

Avrupa'ya gidemez, zira Avrupa'ya gitmek, oradaki ideoloji kümenizle buluşup, özel toplantılar yapabilmenize bağlı...)

KISIM III

BÖLÜM 1

Şu yaşananlara bakılırsa Sofya-İstanbul seferi gizemli bir serüvendi A. için, bırakalım müstear isimleri bir kenara: benim için! Yolda neler gelmişti başıma onu kestirmek zordu fakat kendimi Romanya'nın başkenti Bükreş'te bulmuştum. Söz-konusu başkent'in havaalanına yakın otellerinden birinde değil de IBIZA Otel'inde. Başıma gelenleri önce cep telefonumla bayan MELTEMOVA' ya saygılı bir dille başıma anlattım. Şaşırdı, hadiseye bir anlam vermedi. Sonra sekreterinin sesi duyuldu, eski Rusça-günlük ifadeyle Bulgarca-beni taşıyan uçağın, rotası hakkında bir fikri bulunmasa da zorunlu iniş yaptığı bilgisini verdi. Madam MELTEMOVA yaşadığım faciayı ciddiye almamışa benziyordu, kestirip attı:"UFO iş bir korsanlıktır belki de!" Oysa ya metafizik bir durum yahut zorunlu iniş gerektiren olay sırasında kâbus yaşamıştım...Bir tür karabasan!

Her neyse! Avrupa'nın her köşesinde kendi "ideoloji" gruplarını nasılsa mevcuttu. Bükreş'teki küme arkadaşlarımı buldum, buz gibi PERLA kaynak suyu içip sohbet ateşimizi söndürürken, hızla kullanıp geçtiğimiz mübarek Arapça, Latince, Rusça, Fransızca ıstıhlara sevdiğim kızın ne kadar uzak bırakıldığını düşünüp öğüt notları hazırlıyordum bir taraftan. Mesela "KIOSK" köşk demek ve Avrupa onu özel televizyon söyleşilerinde kullanıyor, örneğin Fransa'nın Kanal 24 televizyonunda. "KIZMUT" ise Latince ve münevver Avrupalıların dilinde kısmet anlamına geliyor; Kürtler ve İtalyanlar ünlü "BABO" lafını seviyorlar... Şu karabasan mı, UFO' sal saldırı mı neyin nesiye o mevzudan daldım söze. Arkadaşların belirttiğine nazaran "metafizik dünyada dev saldırgan geyik MUUS", cahillerin sohbetinde yutulan bir tür zehirdi ve ancak akıllarla geyik muhabbeti yaparak o zehri geri kusabilirdim. Sordum: "sahi mi?" Cevap: "Vida"! "OUI-DA/ Okunuş Vİ-DA"... " Elbette, işte görmüyor musun?"a tekabül ediyor bu laf ve

oradaki "Da" Erzurum ağzında yaygın.; yazılışı ise OUI-DA..! Osmanlı İmparatorluğu'nun da içerisinde yer aldığı tarihi Avrupa kültürünün yayıldığı her yerde, ağırbaşlı, eğitilmiş insanların, taam yani yemek zevkinin gelişmiş olması beklenir ki en başta ekmekle alakalı bilgi çok mühim. PAIN-PLEVNE' den, yani Gazi Osman Paşa'nın yadigarı PLEVNE EKMEĞİ mevzuunda cahil kişileri lobicilik yapmak üzere yurt dışına göndermemek gerek! Bizim Roma-Viyana-Bükreş hattındaki idealist küme tarzındaki örgütlerin alay konusu oluyor herifler. Adama "BONIR" dersin, "bonkör" şeklinde algılayıp mutlu olur. Yüzü ihtiyarlık çilleriyle dolu, ağırbaşlı-cıvık; canlı-moruk bir adam bir keresinde çıkmış bir İstanbul TV kanalına, "Falanca devlet adamımızın İngilizcesi zayıf, bu yüzden konuşmasını yabancı dilde yapıp, soruları Türkçe yanıtladı" tarzında sap taam edip saman saçıyordu. Hani derler ya, dine dahleden bari Müslüman olsa. Senin yabancı dilinden ne haber amcacığım? Örneğin, sana telefonda bir lisan düellosu önersem yüreğin yer mi? Bu "KVASIKONK" değil ha!

GÖZ GÖZE GELME FLÖRTSE DAMLA İLE AYNİ SEMİNERDE BULUŞMAK NEDİR?

Seminer başladı. İstiklal Marşı okunurken Damla ile yan yana düştük ya bunun flörtle alakası ne? Boş-verin, mutluyum; daha fazlasını istediğim yok. Ama marşı kötü okuyanlara birlikte gülüyoruz, birlikte bir tebessüm. Sakın yanlış anlaşılmasın birbirimize gülümsemiyoruz; birlikte, bir beceriksizlik karşısında niyeti halis bir tebessüm...Ayrıca benim seminerdeki vazifem, aralarında Damla'nın da bulunduğu bir gençler kümesiyle yapılan çalışmaları eş-güdümlemek. Evet, eş-güdümleme! Birisi uydurmuşsa da bunu iyi etmiş... Koordinasyondan daha az kulak tırmalayıcı ve de kurumsal bir imzasıyla yayınlamış. Kızla görüşmeden önce tüm seminer arşivlerini taramış, onunla paylaşabileceğim bir noktacığın hakikaten var olup olmadığını araştırmıştım. O aramaların sonucuna göre tüm seminerlere misal bunun da gerekçesi sahteydi! Zaten ben de toplantı ve konuşmalara, öğretmenim tarafından kızla-Damla ile- tanışabilmek için monte

edilmiştim. Damlanın babası ölmüştü. Rahmetlinin hayatta olan kızları hem birbirlerine hem de Bulgaristan'daki teyze kızlarına benziyorlardı. Nitekim Damla'nın varlığını doğruladığı bir vakıydı bu. Marş hep kötü söyleniyor, kızın akrabaları ve hatta hemşerileri hep güzel çıkıyordu anlaşılan. Zaten asker-sivil tüm bürokratlar işten habersiz idiler ki-izin verirsiniz kendimden yine üçüncü tekil şahıs gibi söz edeyim-Genç akıl'e göre bilgi onlara yakışmazdı!

"Yok kardeşim, bilmek bürokrata yakışır" haykırıışları arasında, kendimi kürsüye çıkmış, "hayır, bilmek seçilmişlere de yakışmıyor" savunmasında hayal ederken, herhalde kendi kendime konuşmuşum ki Damla "bir şey mi dediniz?" sualini yöneltti. Düşüncelerimi anlattım, pek katılmadı görüşüme derken görev dağılımı yüzünden fiziksel anlamda ayrı yerlere düştük. Seminer başlamıştı. Kürsüye ilk çıkan bakan konuşmasına başladı:

"Bu sahtekarlıklardan bıktık usandık. (Acaba seminerleri mi kastediyor diye umutlandım bir an. Fakat o inşaat yolsuzluklarından bahsediyordu ne yazık!) Müteahhitlik ruhu göz göre-göre öldürölüyor. Sözlerimi bağlarken şunu istiyorum: Özellikle gençlerden oluşan bir komisyon kurulsun hemen ve yarım kalan binalarla ilgili bir gözlem raporu seminere sunulsun!" Marşı kötü söyleyen donuk bakışlı heyette bir an bakışlar canlandı, nazarlar an itibarıyla parıladı. No 86" mahreciyle daha önce yayınlanmış belgedeki 23. Sayfa esas alınarak komisyon kuruldu. Damla ve benim dışımda grubun her bir üyesi-aşağı yukarı-yeni mezunlardan oluşmaktaydı. Aniden topluca spor içerikli bir şiir okumaya başladılar: "En büyük Türkiye. Karşı takım ye, ye, ye! Gol, gol, gol!" Sloganlar, sözler Şair Nabi' ye mal ediliyor ya ailenin bilgisine ve şiir arşivlerine ulaşınca görülüyor ki, güfte sahte, tamamen düzmece! Nota üzerindeki sözler-libretto-güfteyle de-moda tabirle-güfteyle-yazı karakteri açısından-örtüşmemekte; her şeyi montaj, "yak-yık" komutu ikinci tekrarda gramer düşkünlüğüne uğrayıp "yat-yık" a dönüşmekte. Gülünç, tüyler ürpertici, düzeyi tartışmalı, öldürme çağrıştırmacı, katletmeye çağırıcı, tepeden tırnağa şüpheli, şüphe uyandırıcı!

Şüpheden söz açmışken insan sormadan edemiyor: "Gol kardeşim gol da, nereye kadar? Katil bozuntularına "ÇAKALLAR DERESİ" dizileri yaptırıp, hepimizi dünya sahnesinde yalnız bırakmaya çalışsınlar:

yıkıcılığın sonu yok ve yıkım sonunda sahibinin başını yiyor. Diyeceğim o ki, “YIK-YAK” nağmeli sahte marş üreten bir zihniyet, düzmece yapıtı hiç olmazsa, Osmanlı edebi edinmiş terbiyeli bir ozana değil de, şu MARKO-paşa gibi hayali tiplere mal etseydiler, davranışları daha makul kaçmaz mıydı?

Seminer Heyet başkanlığı özel bir aygıtla, sanırım içimi-dışımı okuyor idi veya Genç Akil bir şizofrendi. Ben-Anadolu Türkçesiyle ben kendim-Genç Akil olduğuma göre bana daha çalışmaların başında armağan edilen biblonun adı korkuydu. Neyi simgeliyordu bu biblo? Sayıklama tarzında düşünmeye başladım: Korku biblosu bir varsayımı, hafif bir rüzgâr, seher yelinden daha ağır çekmeyen bir esintiydi... “Havanın şekli yoktur ki, hareketinin katı bir simgesi yahut biblosu olsun” diyeceksiniz, haklısınız. Ben de haklıyım ama; çünkü, PANEGYRIC’ de Hazreti İbrahim’in korkuyla temasa geçtiği an, korkunun ağır bir metal misali eriyip, biblo gibi kalıba döküldüğü anlatılıyor. O hafif rüzgârı, o üç boyutlu havasal devinimi algılayamadan, “Korku ve Titreyiş” kavranamıyor. T... Gazetesinde “KELİMEBAZ” sütununda yazan değerli dilci dostum S..., İbranice ve Arapça müşterek kökten gelen “fasıl” sözcüğünü benden öğrendiği gün, fasılla alakalı eski bilgilerini de unutmuştu. Bu acı ders nedeniyle, yazımın bu kısmında “PANEGYRIC” in ne manaya geldiğini katiyen açıklamamama izin veriniz! Orada anlatılanlar tanıtıyor ki, rüzgâr biblosu bir ölünün simgesi olmuştu. Ölen neydi? Korku! Hazreti İbrahim’le tanıştıktan sonra korku öldü ve insanların tenine hafifçe temas ederken, ibadet saatinin geldiğini hatırlatmaktan gayri işlevi olmayan bir-teşbihimi bağışlayın-cep telefonu uyarı “BİP” ine dönüştü.

İbrahim HALİLULLAH, namaz saatlerinde dakikti, korkuya ömrü boyunca hiç gereksinim duymadı: ne korkuya, ne çalar saate, ne de başka uyarıcılara... Bu nedenle korku adlı tuhaf biblonun bize ondan miras kaldığını söyleyemeyiz, asla! Yalnız korkunun, kişiden kişiye değişen işlevleri hala zengin bir ürperme mönüsü oluşturmada. Evvelki yıl çok yoğun, ürpertici, yorucu, hatta tehlikeli bir Viyana yolculuğum olmuştu. Morgda görevli bir hekim-meslektaşım-, işinin geç saatlere dek sürdüğü günler, cenazelerle yan yana yatıp, horul- horul uyuduğunu söyledikten sonra lafına bir itiraf eklemişti:

-“Eşimin annesinde gece yatısına kaldığı zamanlar, yatağımdan hortlak çıkacakmış gibi gülünç bir korkuya kapılıp, ardı sıra koşarak kayınvalidelere gitmek zorunda kalıyorum.”

Bu hale nazaran, korkunun korkunç fentbazlığından Rabbimize sığınmalıyız. Korku, Allah Azimüşşan’ın dostu İbrahim peygamber tarafından öldürülmüş olsa da, kavi müminler dışında herkese oynayabileceği muhtelif oyunlara, hala, hükmediyor; insanoğlunu uyutup, korktuğu zehabına kaptırıyor! Fakat itiraf edelim ki, korktuğunu zannetmek, bizzat korku sahibinin de işine yaramıyor değil... Küçük veletler hem kendilerini hem de ebeveynlerini kandırarak, geceleri, ana-babalarının şefkatli yataklarına kapağı atmıyorlar mı? Özellikle uzun kış gecelerinde bunun aç farelerin tasallutundan ve zemheri ayazından korunma avantajı da, şüphesiz, mevcut!

Şu günlerde, yazarı olmaktan onur duyduğum yüce gazetede korkusuz bir ekiple beraber çalıştığım için, yıllarca korkuyla alay ettiğimi anımsayıp, kıs-kıs gülüyorum. Hakikaten ve de gerçekten, korku, Hazreti İbrahim’den sonra, alay edilmeye en çok müstahak ve açık bir obje haline geldi. Çoğumuz, korkunun bizi eğlendirmek için karşımıza dikildiğini fark etmeyip ondan korkuyoruz. İlk kez makine dondurmasıyla karşılaşan birinin, onu, süslü bir yılan kafası zannetme olasılığını kim yadsıyabilir ki? Kim, benden başka hiç kimsenin duymuş olamayacağı şu Amasya türküsünü unutabilir:

Korku sen hiç korkmaz mısın, / Bazen tavandan sarkmaz mısın;

Pala Remzi’nin bıyıkları çok pala / Onu görsen ürkmez misin?

Ezgi açısından bakıldığında halk türkülerimize en uzak bir kişidir MİŞEL FUKO ve dahi adının Türkçe yazıma uygun telaffuzu FUKO’ dur! FUKO, daha çok toplumdaki daimi doğruları inceleyen bir filozoftu. Maddecilere karşı olan fikir adamlarının düşüncelerinden oldukça etkilenmiş değerli FUKO, çalışmalarında çoğunlukla Marks ve Freud’un fikirleriyle mücadele etti.

Hapishaneler, polis, sigorta, delilik, eşcinsellik ve sosyal haklar konularında çalıştı. Bütün çalışmalarını modernliğin bireyler üstündeki etkisi ve getirdiği yeni güç ilişkileri üstüne kurdu. FUKO, korkunun öldüğünü seziyor fakat korku ile birlikte anılan polis, sigorta, cinsel

sapkınlık, sosyal hak ve hapisane gibi ürpertici terimlerin derin ayırıştırılmasına biraz da beyhude yere zaman ayırıyordu.

Bu açıdan Muhittin-i Arabi hazretleri, “Müminler için korku ve tasa yoktur” özdeyişini insanlığın dikkatine sunarken, PANEGYRIC ‘de, kendisinden nice yüzyıllar sonra fark edilecek modernlik üstü düşünsel devrime, basit bir fikir çalımı atarak hakim olmuştu!

Erzurum, Tekirdağ, Iğdır, Tokat, AMASYA veya sadece ASYA, korkunun gölge oyunlarından etkilenecek despota boyun eğen coğrafi bölgeler arasında sayılabilir mi? Hayır. Çünkü Asya’nın özdeyişi şudur: “Kimse kimseden korkmaz, insanoğlu olsa-olsa çirkefe bulaşmaktan çekinir!”

Şu hale göre, Toplumsal-psikoloji açısından korkunun hüküm sürdüğü yerler birer suç mahalli değilse de, acizlik merkezleridir. İnsanoğlunun korkutularak yönetildiği veya yönlendirildiği yaşam alanlarında aslanan numara, aslında korkmayan canları korktuğuna inandırmaktır. Hani bir zamanlar moda olan MAHALLE BASKISI namı bir sosyal-psikoloji terimi düşmüş idi piyasalara. Bu terimin içerisinde de aynı tespitin zayıf ve sulandırılmış halini, cıvık-cıvık algılayabilirsiniz: KORKU YOK, KORKMAK VAR! Zira korkan kişinin varlığı korkunun gerçek olduğunu göstermez, ama korkma eylemi biçiminde tanımlamak zorunda olduğumuz “Korku”nun, kimi zaman gerçeğe dönüştüğü ortada...

Sosyal Psikoloji, kaba istatistik, yani çağdaş, bilimsel deyimiyle STOKASTİK keşfedildikten sonra müspet bir ilim olabilmişse, şu noktayı biraz STOKASTİK Matematiğine ayırarak konumuzu efendice noktalayabiliriz:

Varsayalım ki, size birbirinin ardı sıra gelen tek veya çift sayıları sıfırdan itibaren ve Türkiye nüfusu olan yetmiş küsur milyonlara kadar toplamınızı istesem, ayrıca her dört numaralı sayıdan sonra sayı değerinin kendinden önceki sayıların sayısınınca azaltılmış kabul edileceğini ön koşul şeklinde dikte ettirsem, tüm toplamın yola çıkılan sayıdan çok daha küçük olacağını bilseniz bile, hatta bilgisayarlarınızın yardımıyla dahi, eğer bir STOKASTİK uzmanı değilseniz, bilmek derecesinde tahmin ettiğiniz sonuca bir türlü ulaşamazsınız. Ulaştığınız

kaba tahminle muhtar yahut belediye reisi seçim anketlerinden daha manidar bir netice hâsıl edemezsiniz.

Özetle KORKU, ölü bir İLKEİ DUYGUNUN adıdır haza insanlar için. Bu “haza insan”, “adam gibi adam” FRAZASINA benzemez. Adam gibi adam, “aslında maymun” ipucuna kapı açıyor. Korkunun, yukarı satırları süsleyen STOKASTİĞE uygun manada öldüğünü bilenlere, gelin, ibadet saatini kaçırmak dışında hiçbir şeyden korkmamış, Hazreti İbrahim’in anlatıldığı PANEGYRIC’ i tastamam anlayabilenler diyelim!

Özetle, KORKU, KORKULAN OBJEYLE KARŞILAŞTIKTAN SONRA ETKİSİ AZALAN BİR KEMİYETTİR. BAŞLANGIÇ EPİZODUNDAN İTİBAREN ETKİ İTİBARIYLA AZALANLAR İSE SADECE ÖLÜLERDİR. KOF AŞK MİSALİ...

Tetkik için geldiğimiz gecekondu'da ana yapısından daha büyük bahçeli bir evin önündeydik. Damla ne anlatmak istediğini sordu. Çünkü sayıklamıyor, gürültülü bir tonda mırıldanıyordum. onun bana bir şey sorması, bana göre, yeterinden fazla umut taşıyan ve daha ileri gitmemem gereken dört dörtlük flörttü. Evlerle alakalı gözlemler, bir ihtimal yani özel istatistik yahu STOKASTİK bulgulara sığmasa da kafir cinler tarafından cinlenmiş olabilir; tüm gözlemcilerin başını kolayca belaya sokabilir. Bu bakımdan hayranlığımı asaletli varlığıyla kazanmış Damla'nın risk altında kalmadığını söyleyemem, en azından kimi zaman cinli belirtiler kıpırdayabilirdi çevremizde. Nitekim yazılamayacak bazı gelişmeler zuhur ettiyse de aleme aşikar eylemenin büyüklere değilse çocuklara zararı dokunabilir. Özel bir kesitle Damla'yla aramızda geçen bir konuşma, flört düşüncesi diyaloga hiç karışmadan flört sınırlarını genişletti aramızda. Aramızda demişken, aramızda geçen tekellümü aşağıya aktarmakta yarar var:

Damla-"Çevrede dinlemeye değer birini bulursak güncel kentsel dönüşüm meselesini konuşup, sorularımızı soralım mı?"

Ben-"Güncel olanını bilmem ya gerçeküstü biçimiyle o halleri genç Akil yaşamış bulunuyor."

Damla-" Genç Akil de kim?"

Ben-"Benim."

Damla-"Sen mi, yani kusura bakmayın, siz mi?"

Ben-"Lütfen bana 'siz' demeyin." Gecekondu ahalisine gelince bunlar 'el-emin' kişilerdir. Kısacası onların bir kısmını ya dinleyeceğiz, ya dinleyeceğiz!

DAMLA YALVARIR:

"BANA FLÖRT ANLAYIŞINDAKİ ÖZ SANSÜRÜ ANLAT!"

Başladım anlatmaya:

Genç Akil'in söyleşideki öz-sansürdeki felsefesi şudur: Sırtlana dalaşmaktansa çalıyı dolanmayı yeğle! Bu işin ünlü sırtlanları ise şeytanlardır! İnsanoğlunun başına çöreklenmiş yarı resmi, kartel medyası flört üstünden ağırbaşlılığı ve güvenilirliği bozan yardımcı şeytan değil de ne? 'Malum Medya', kadın-erkek konulu tüm kelime oyunlarında yahut sözcük zibidiliğinde öylesine aşağılıktır ki, Medya dedikleri kelimenin doğrusunun "MEDIA/MEYDYA" olduğu dahi, mensuplarınca bilinmez. Lafın tam aslı olan "MASS MEDIA"yı duymuş şanlı bir ülke büyüğümüz de, handiyse mevcut değildir. Sovyetler yıkılincaya kadar Türkiye'de seçimler hep yapıldı ve gizli-saklı iktidar hiç değişmedi. Dinle düşünce düşmanı Sovyet yıkılınca seçim sistemimiz biraz sallandı, sanki seçilenler, atanmışlarla eşit şartlarda muktedir imişler gibi bir hava doğdu. En liberal parti ise, tam iktidar olmuşçasına bir hava takınınca çoğumuz, "Oh, nihayet demokrasi" dedik. Gelgelelim, meşum ortam değişmiyordu! Yazın bunu yazın: Erkek yahut kadın, verdiği sözü tutmayanlara iyi gözle bakılmaz. Efendim seçildik iktidara geldik, fakat muktedir olamıyoruz. Neden? Çünkü işimize iyi saatte olsunlar karışıyor. Tamam, uzun etme. İyi saatte olsunlar taifesinde kimlerin bulunduğunu Dış Dünya senden benden iyi bilir. Türkiye'de iktidarı seçimler tayin edemiyor mu? Alırsın bu son göstermelik ekibi sahneden. VE BAŞKAN, REİS HER NEYSE... YÜKLENİVERİRSİN SORUMLULUĞU! Flört sağlığında da durum aynı... Kadın ve erkek birbirlerine şeytan gözüyle bakmazsa ölçü kaybolmaz. Fakat neylersin ki bireysel serüvenlerde bile kale içerden kuşatılmış, evet kuşatılmış. Barutun bir atımlık; at! Kırmızı çizgileri türbanda koru, üslupta yut. Muhasara sürsün, uzasın, çürüsün; çürüt. İşte gençlerin. İlk görüşte aşık olsunlar! Aşık olmak ne ki? Bir atımlık barut. Olanaklar el verirse evlenirler. O da bir atımlık. Ne ailenin yapısıyla ilintili bir felsefe, ne günümüze taşınabilmiş tutarlı ve dirençli bir gelenek, ne de iki insanın kararlı dayanışması.

Gelin,kaynana,dedim,dedi,yedim,yedi...Çürümekle kalma çürüt! Sonra mutsuz günler. Boyalı ekranda eşlerin birbirinden şikayetlerini dinleyen maskara yapımcının huzuruna çıkış. Saadet teşebbüsü bir atımlık bu çiftin televizyonlardaki rezilliği de bir atımlık. Ertesi akşam,sonraki akşamlar yine haysiyetlerini pas-pas kılmaya rıza gösterecekler fakat, çiğneyecek yapımcı çıkmıyor! Mutlulukları bir atımlık baruttu, gecesi var,sabahı yok. Rezillikleri de aynen öyle...Ne olumlu ne de olumsuz yanlarının devamlılığı bulunur; her şeyleri bir atımlık! Parti kuruş, kaderde varsa iktidar yahut muhalefet oluş! Hepsi bir atımlık,bir seçimlik. Başlar çürüme,çürütme; çürümenin acısını dindirmek için hırsızlık, edepsizlik, tükürdüğünü yalama, çalma, çırpma. Bir atımlık cesaret göster: darbeci “höt” dediyse sinme, ezilme, büzülme, lafını geri alma. Cesaretin gibi teslimiyetin de bir atımlık. Sonra mızıkçılık et, teslim olduğun çevrelere hakimmiş gibi davran; gelin gittiğin evde damatlık tasla. Damadı çürüt,kendin çürü,nesiller çürüsün. Bekareti teslim ettiğin yerde hem evliliği hem bekarlığı çürüt; yenge çürüsün,sağdıç çürüsün;düğün çürüsün,dernek çürüsün,darbe çürüsün! Çünkü bekareti teslim alan darbeci de çürük oğlu çürüktür, korkutur,gerdeğe sokar; hem dünya evini hem ahreti; mürüvveti ve zilleti bir arada çürütür. Namusunu emanetine aldığı yaratığın iffetini çürütmekle kalmaz, eğer bir şanssa, NATAŞALIK şansını dahi çürütür. Her şey bir atımlık: flört, evliliğe ilk adım, gerdek, zina, sadakat ve ihanet; tamamı hedefsiz, tamamı çürük olmamalı. Bir atımlık barutun kaderinde şeytanın görmek istediği de bu zaten. Bir atımlık barutun devamı, çürüme ve çürütmeden başka ne olabilir ki?...

Bir atımlık kültürün genç kızı sokakta. Karnı, sırtı, baldırı her yanı açık! Ar balonunu, bir atımlık ar balonunu ilk ve son kez patlatmış. Ne ahlakında kalıcılık vardı, ne de ahlaksızlığı tutarlı,uzun ömürlü. Kendince dekoltenin balıyla göz zinasına vesile olsa da güvenmeyin; yarın zinacılara erkeksi tavırlarla sirke satabilir; bu gün şuh, yarın herif suratlıdır o! Her şeyi bir atımlık! ZANİ değil, yani zina ehli denmez ona; ehli namus hiç sayılmaz. Sonu mu? Çürüme,çürütme. Babası Irak’a kırmızı çizgiler çizmişti bir çizimlik, sonra gitti kendi çizgilerini kendisi yaladı. Çizgileri yalarken özümüze güveni törpüledi, restimizi sildi aslında. Anlaşılmadıysa, şiir yardımcı olsun :

BİR ÇİZİMLİK KIRMIZI HAT (FLÖRT'TE İLERİ GİDENLERE)

Sınırlardan bakarım, hattı geçme yakarım,
Geçtim,haydi yaksana, Adem, Adem kalksana,
Yıldızlarını taksana, saat yediye on beş geçe,
Mezarından çıksana!
Amanin sapıttım yine, “Neler yazayom” ben nine?
Adem ölmüş nasıl kalksın?
Deli-deli olma, buldum dolma,
Bahçede dolası, bu kudret kudretin hası,
Onu Adem yesin,
Hattı geçenlere,bir çift söz desin!
Kırmızı hat anıtına temel kazalım
Adem’in sözlerini ona yazalım:
Burada kimse yatmıyor çünkü kimse ölmedi,
Ölümsüz kimseye,kim öldü derse,
Asar,keser, ezeriz;
Bahçede dolma doldurmak için,
Derisini yüzeriz.
Tüü yazıklar olsun bak,
Hala dolmadan bahsediyor,
Suç işliyor,bahçe diyor,
Kimse ölmedi, saat bir şeyi bir şey geçmedi,
Leblebisiz içmedi, haydi birini analım,
İçimizden kıkırdayıp,ağlayalım,yanalım!

Bir atımlık flörtçü milletin işleri böyle gelişir hep. Sahneye çıkış mükemmel,birinci perde idare eder; sonrası anırış, inleme, böğürmedir! Adem-Adem kalksana şiirine konu olmuş Adem’in bizlere bir “İZM” bıraktığı söylenirse de yalandır. Her ideolojini geçmişi-geleceği bulunur; bu kültürünse barutu bir atımlık, yaşantısı günübirlik; ülküsü günübirlik, iffeti temelsizliğe sevkli, zinası dahi geleceksizdir! Sistemi systemsizlikti, fakat modern ilim ve sanat “kaos”u işleyeli beri,bir gün sistemliyse iki gün systemsiziz. Rastlantımız bile bir atımlık bilesiniz. Beyaz perdede ardına tekme yiyen kör kadınınızın gözleri açılabilir yahut, açılmayabilir. İpsizleriz, tahmine gelmeyiz! Bir Kıyamet Alameti Daha: DOĞMAMIŞ

KADININ ÇOCUĞU OLDU! İnsanın kaç De Ne A' sı var?Yani DNA, bir bedende kaç tip?Tek değil mi?Tek. Fakat, geçenlerde Amerika Birleşik Devletlerinde, bir kadında iki ayrı tip'i bulundu bunun ve bebeklerine farklı tipte olanlarını ilettiği anlaşıldı. Farklı olanlar,anne karnında ölen ve ikizi olan kız kardeşine aitti. Bunu tıp dilinden,herkesin anlayabileceği günlük dile çevirecek olursak: bebeklerden bir-iki tanesi doğmadan ölen kız kardeşine aitti. Semavi dinlerin ortak geleneksel kabullerinden birisi şudur:...."ve doğmamış kadının çocuğu doğduğunda kıyamet yakındır." NASREDDİN Hoca'ya sormuşlar: "Kaç çeşit kıyamet var hocam" Sorgu için ayağa dikilmek anlamına gelen kıyameti, kelime olarak tercüme edip cevaplamış; "İki türlü kıyamet vardır, büyük ve küçük kıyametler....karım ölünce küçük kıyamet kopar, bendeniz göçtüğümde ise büyük olanı!" İlginç bir laf fakat derinden okuyabilerseniz: Sırf flört peşinde koşanlar bir çukura düşseler, yeryüzündeki gölgeler azalmaz. Doğmamış kadının çocuğunun olması hiç şüphesiz, eski dünya topraklarında yaşayan flört sapkınları açısından hayırlı bir işaret sayılmamalı. Zira bu topraklar artık kendi kıyametine gebedir. Eski dünyanın yıkılıp yerine yenisinin kurulması çok yakın gözüküyor! Yolda yürürken,yahut üstüne lazım olmayan bir iş tutarken tökezlenip düşmüş büyüklerimiz durumlarını asla hayra yormamalı! Küçük işaretler bireysel yahut toplumsal kıyametin habercisi! İnanmayan işaretler şiirini okur:

İŞARETLER VE ALAMETLER ŞİİRİ

Deveye binerken Alanya sahillerinde,
Düştün,şortun kirlendi işte,
Haramı çok mu yedin kereste,
Bu düşüş neyin işareti?
Eşeğe bindin,köylük yerde,düştün,
Şükret; hamdın, iyice piştin;
Fakat bunun yanması da var?
Düşene kim olmuş yar?
Şeytan atına bindin, yuvarlandın,
Ona velosipet derler,ne sandın?
Her düşüş gelmekte olan bir hışmın işareti,

Kemiği kırık bedenın beş para etmez ki eti.

Düşmek elinde değil,fakat kalkabilirsin,

Rabbim önce akıl fikir versin,

İşaretleri yorumlayabilirse ademoğlu,

Kısaltabilir felaha giden yolu!

Doğmamış kadının çocuğı bir kıyamet alameti kabul edilmese ne yazar?Bu çocuk doğsa ne yazardı “ayriyeten”? Hele-hele bizim 93 yıllık hortum cumhuriyetinde doğsa kaç yazar,neye yarardı? Bir düzen ki, temelini alkolikler ve sapıklar çürütmüş....Alkolizmin ve sapıklığın sana ne zararı var hocam? Bana zararı yok, devlet-millet adına alınan kararlara zararı ise çok mu çok! Zira alkolikler ve hapçılar bilirsiniz kaprisli olurlar; yeri geldiğinde “ille de rakı isterim” diye başbakanların yakasına bile sarılabilirler. Bunlar bir türban meselesinde ülke ateşe atılsa bile,”inadım inat, basenim iki kanat” diye canileşebilirler. Esasen tüm sapıklar inatçı, tüm müminler ise dirençlidirler; bu yüzden iyiyle kötünün savaşı kıyamete kadar sürecek,kıyamete...Kıyamet alameti bir mekanizma ile hayata selam veren çocuklara gelince, bunlardan hiç değilse birisinin ülkemizde doğduğunu düşünürsek,şöylesine mısralarla karşılaşabilir idik:

KARANLIK BİR ÜLKEDE DOĞMUŞSAN FLÖRT HAKKINDA AZ ŞEY BLİRSİN!

Hortum Cumhuriyeti’nde efendim,

Ne işler tuttum ki, ne işler tuttum?

Yendiğini gördüm, Mehmet etinin,

Kurt kılığına girip kuzu yuttum.

YÖK başkanı oldum ilmi YOK saydım,

Cüppe beğenmedim,hep mayo giydim,

Ahlakıma değgin yorumlar duydum,

Duydum da ne oldu, üstüne yattım.

Annem saçamadı,doğmuş sayıldım,

Meclise seçildim, derin yayıldım,

Ölmüş bir adamı tek tanrı bildim,

Bildim de ne oldu,rahmeti ittim!

Gazoz kapağıyla doldu ceketim,

Motor icat oldu, zıbardı atım,

Yem parasını ise cebime attım
Attım da ne oldu,israfta bittim.
Bankacı dediler,para topladım,
Sporcu saydılar boşa hopladım,
Hekim,hakim oldum,şevkle zıpladım,
Oldum da ne oldu,tükendim,bittim,
Hem ülkem tükendi,hem kendim bittim!
Çoğalmak için anne adayını
Ararken buldum boyalı basını!

Uzun lafımın sonunda haykırdım: "Hece vezniyle yazdığım bu şiirimi Necip Fazıl Kısakürek'in ve onun müşşidinin azizi ruhlarına armağan ediyorum, Damla!" Damla, alkışlamaya başladı. Derken Seminer Salonunun bulunduğı semte döndük. Tablete kaydedilmek üzere küçük notlar dışında, ağırlık yapan broşürleri danışmaya bırakıp evlerimize döndük!

SEMİNERİ ŞAKACILAR BASIYOR!

Şakacı keşşafılar nereden duymuşlarsa duymuşlar, basılmaya en uygun seminer olarak bizimkini seçmişlerdi. Modern Osmanlıcayı bilmediğı için kurbağaca lisaniyla idare etmeye çalışan ve gelişmiş batı dillerini asla layıkıyla öğrenemeyen "Onuncu Yıl" gençliğı için son dizeyi tercüme etmek gerekiyor. Nişaburek ne demek? Ah pardon efendim pardon, Keşşaf ne manaya geliyor? Keşşaf, keşifte bulunan anlamında bir sözcük. Keşşafılık ise keşifler yapma mesleğı... Peki,keşşafılık neden kuru akıllı diğeri bir değışle bilimsel toplantıları yemiyor, basma iştahları kabarıyormuş bakalım? Yemiyor, zira, eksi yetmiş derecede kutup keşfine yollanmak sırf akılla kıvrılacak iş değıl de ondan. Mesela Kaptan SCOTT,en az bir Türkiyeli kadar akıllıydı ama yüreğı flörtten, piyangodan köşe dönmekten arınmış sevgiyle doluydu sevgi! KARARI MİLLET VERSİN...

Şakacıların başı kürsüye fırlayıp çiftetelli oynamaya başlayınca başkan,"lütfen oradan aşağı ininiz" ihtarında bulundu. Aşağıdaki

satırlar, benim notlarımdan daha tarafsız ve güzelliğın verdiği güvenle daha objektif bir kişinin, Damla'nın güncesinden yahut günlüğünden diğerk bir deyimle hatıratından aktarılmıştır. İçeriğinde asla imgesel güç,yani hayal ürünü tek sözcük bulunmamaktadır. Okuyup,bugüne dek bizi nasıl tiplerin yönettiğine kararı verecek olan millete saygıyla arz edilir:

(Kürsüyü işgal eden Yılmaz, Beyaz tipi çok komiğimsi şakacıların şefi konuştu: "Sayın başkan bırakı da kararı millet versin!"

11 Şubat Salı, akşamüstü: Yaya geçidinde tek bacağı bana protez gibi gelen,beş yaşlarında bir uzaylı gördüm ve o an, "İşte ülkemizin temellerine dinamit koyan, 1980 den önce gençlerimizi sağcı-solcu, kurtçu-komünist, ilerici-gerici,devrimci-faşist diye ikiye bölen kışkırtıcıların elebaşı İttihat ve Terakki artığı-Türk Sovyet'i mi kastediyor acaba?-kocamış veletlerdir" diye hafif bir çığlık atıverdim. Kahraman Maraş ve Çorum katliamlarını da bu tek bacaklı yahut dokuz kollu doğduğunu zannettiğim bir uzaylı tertiplemiş olmalı idi. Yanı başımda, yeşil ışığın yanmasını bekleyen çok yaşlı bir hanımefendi dinelmekteydi.

Fikrimi hemen ona da açtım. Bir elimle de teröristlerin gizli reisi olduğundan artık emin bulunduğum veledi gösteriyordum ki,kafama sert bir cisimle vuruluverdi. A...A...! Bir de ne göreyim? Hemdert zannettiğim moruk karı elindeki şemsiyeyi kafama indirmesin mi? Bir yandan da "Sabi sübyana dil uzatmaktan utanmıyor musun komik şey" diye ciyak-ciyak bağıırıyordu.Vay acuze vay. O da muhakkak bu vatan haini topalın çetesine mensuptu ve hiç şüphesiz,şehir şebekesine böcek ilacı karıştırmak üzere bir plan yapmak için,yeşil ışık bekleme pozlarında bir araya gelmişlerdi. Moruk kadın şemsiyesiyle son vuruşunu, asıl öldürücü darbesini indirme amacıyla üstüme atlayıverince kendimi karşı tarafa zor fırlattım. Ama ne cambazlıklar ettim taşıtlardan kaçarken... Sapasağlam küçük bir çocuğu sakat gibi algılayan şu karşınızdaki sapık adam hitabetinin bu bölümünde, yaşlı hanımın haklı şemsiye darbelerinden kurtulmak için kendisini hareket halindeki taşıtların önüne attığını, güçbela karşı tarafa ulaşp ilk çevirdiğı bir taksiye atladığını hikaye etmektedir. Rastlantı bu ya, bindiğı taşıtın sürücüsü de

onun gibi manyaklaşmışın tekidir; birlikte, Allah(c.c)hazretlerinin sabisini,kurşunlamayı planlardık.

(Manyak şahıs kürsüden indirilemez ve hitabetini sürdürür)

11 Ocak Salı akşamından devam:Tanrının işine bak;şoför kardeş ideoloji yoldaşım çıktı. En az benim kadar yerlici,yağız bir Anadolu çocuğu. Beş yaşındaki uzaylı canı topaldan nasıl haklı yere kuşkulanıp,onun sağ-sol bölünmelerimizi kışkırtan bir elebaşı olduğunu nasıl hissettiğimi nakil edince,duyguları sel olup taşıtı,hırsından ağlamaya başladı. Sonra hemen kendimize geldik, göbekten ters istikamete dönüp birkaç el sıkmaya karar verdik. Fakat beni tekrar çıktığım noktaya ulaştıran bu yiğit taksici ile bendenizi kötü bir sürpriz bekliyordu: total bebe tüymüştü.

(Uzun bir süre bakanlık yapmış,daha sonra edebiyata ve resme,hatta kemancılığa heves salmış kahramanımız,akıl dimağ durduran hitabetine şöyle devam etmektedir:)

18 Ocak,yine Salı,yine akşam: “Bizim ECO neden yürüyemeyecek hale gelmişti,şimdi nasıl dirildi?”sorusunu aydınlattım. Protez bacaklı uzaylı, aslında kendi anasını rehin almıştı. Kadını her an havaya uçurabilecek kadar çakmak gazı depolamıştı bir yerlerde. Biraz fazla müştemilatlı izlenimi veren suluğu(plastik bebe matarası) belki de radon gazıyla doluydu ve yalnız annesi olacak zavallıyı değil,tüm başkentimizi yok edebilirdi. Topal yumurcak kesinlikle rehin olarak yanında gezdirdiği annesinin hayatına mukabil yaşlı başbakanın kellesini istiyordu. Yumurcak hastaneyi de rehin almış olmalıydı ve ECO’ ya yanlış ilaçlar verdirilmişti şüphesiz. Her şey açık değil mi? Başbakanı evine kaçırdılar,bu arada şekere zam yapılarak canavar küçük çocuğun dikkati dağıtılmaya çalışıldı ki bunda kısmen başarıya da ulaşılmıştır. Ancak eski istihbarat ajanı “PROF”a göre, total küçük uzaylı çocukla pazarlık yapılmış, ECO’nun hayatı,bile bile seçimi kaybetmesi şartıyla bağışlanmış idi. Bu arada yine aynı total bebe’nin şantajıyla,”Milli Görüş” gömleğini çıkaran her kim olursa olsun,Alman Vakfı K...’dan kendisine altı trilyon Euro ödenmişti. Bu parayla Annan’a ve Veston’a rüşvet verilerek Ada satıldı; Rauf beye bayat grip aşısı yaptırıldı. Aşının

Cumhuriyetimizi koruyan ve kollayanlara da yaptırılmasını Misyoner avcısı A. ALTINKIL önledi. Kadir Delik ile birlikte bıyıklarını

ekranın sol üst köşesine doğru neden oynatıyorlardı dersiniz? Aksak numarasına yatan uzaylı bebe, canlı yayınlarda KEZBAN' a şifre geçip duruyordu da ondan. Anaokulunda bu veledde çocuk tiyatrosu ayağına yatıp, Tatlıses bıyığı yapıştırmışlardı ki kolayca işaret ve işmar gönderebilsin. Zaten KEZBAN' a güvenmemiz için, ayrıca hiç bir somut neden yok!

Kelimenin tam anlamıyla kafayı yemiş bu kereste anılarını şöyle sürdürmekte:

Merkez bankası,doları düşürerek piyasadan döviz topluyor. Yabancı paraların üstündeki parmak izlerinden yabancı güçlerle işbirliği yapan gazetecilerin kimliklerini ve analarının kızlık soyadlarını tek-tek saptıyor yüce devletimiz. İçin müsterih olsun şerefli milletimiz! Günlüğün tamamı tuvalet kağıdı hesabıyla yüz kilo çeker; bu bakımdan külli bir sunuşansa böyle bir örnekleme yeterli olacak...Eski bakanlardan birisinin hatıratında rastlanan bu fikirsel tozutmalar, geçmişte birbirlerini boğazlamış olanların bugün KUVVACI şarlatanlığı ile bir araya gelmelerinden daha meczupça değil. Nitekim yukarıda örneklenen hitabette FITTIRIK eski bakanımız-evet, kürsüyü işgal eden şakacı eski bir bakandı-bir ara medyum motor adlı yarı resmi bir falcıya giderek protez bacaklı bebe'nin adresini bulması için suya baktırttığını,medyumun "bu velet şu anda Kemal Gürzü-oğlu adında bir vatanseverlik önderimize musallat olmuş, kara büyüyle Kıbrıslı mücahitlerin sidik keselerini bağlatmaya çalışıyor" dediğini önemle vurgulamış!

SEMİNERDE İLGİNÇ LAFLAR DÖNEMİ

Ben ve Damla idarenin verdiği görevle, zevzek hatibi önce uyardık, anlamadı. "Yüzde yüz oyla sözümü kesseniz da, millet konuşur seminerciler dinler" martavallıyla konuşmasını sürdürdü, "Millet seni dinlemek istemiyor" diye bağırdık. "Milleti dediğiniz saf bir ırka mensup olmadığı gibi, öyle yüzde doksan dokuzu mütedeyyin filan da değildir, karışıktır. yanıtını verdi ve sözlerini sürdürdü: "Aziz Nesin gibi samimi itirafta bulunanların sayısı artsa kimlerin dini tercihlerinin ne olduğu

bilinebilir. Fakat, o karışık yapıya rağmen, Osmanlı döneminde her yurttaş, imparatorluğa sahip çıkmış, vatandaşlık onuru diye bir kavram oluşmuş... Vatandaşlar, darbecilere karşı canları pahasına direnebilmişler: Örnekler, İskipli Atıf Hoca ve SAİD-İ NURİ (Kürdi) Hazretleridir. Birisi darağacına gönderilmiş, diğerinin mezarı yağmalanmıştır. Mezar yağmacılarının, gömü hırsızlarının son sözü söylediği bu ülkede istediğimi her fikri-duyguyu açıklarım!" O zaman klasik soru önümüze geldi Damla ile benim: Ne yapmalı? Yapılacak iş basit: Kürsü boş bırakılmamalı, tabii önce o zevzek alaşağı edildikten sonra! "Kürsüde darbe var, demokrasi yok, bir kurtarıcı bekliyoruz" mesajı verdi Damla, ağlamaklı; Ben de haykırdım. "Konu dışı konuşanlara muhakkak dersi verilmeli!" Yanıtladı korsan söylevci: "Hani düşünce yasağının kaldırılma müjdesi?" Cevapladım: Hürriyet uygarlığın gereği ama, savunmaya gücü olan var mı? Hepiniz aynı şeyin soyu değil misiniz? Radyolarımız, ekranlarımız hür mü? "E, biz bu işlere layıksak yine hitabet oyununu oynamaya devam edelim, açlıktan, şerefsizlikten, hürriyetsizlikten zıbarıp gidelim!" diyebilir misiniz?" Sonuçta Damla ile el-ele verip densizi kürsüden indirdik!

Derken salondan bir çığlık duyuldu: Bu Ülke Beyaz'dan Batacak:

SAHNEYE BEYAZ GELİYOR, (BEYAZ'DAN GINA GELSE DE)

Önce Yıldırım ve Sofu namındaki padişahlarımızı tenzih edelim, sonra da soralım, çok rica ediyorum, soralım: "Hangi Beyaz?" diye.. Çünkü, Beyazıt'ı var, Bayazıt diyeni çıkar, Bayezit de cabası. Beyazıt diyene bile rastladım; aman durun, ne beyazı ne iti? Birtakım Beyazlar var bu kesin; ama sonunda, neticesinde "it"mi bulunur "it"mi? Orası çok karışık işte...Geçen gün İşletme'den aradılar."Beyaz bey dikiş filmi seyrediyormuş, hemen git, kendisiyle görüş, haber yap!" dediler."Hangi Beyaz?" diyecek oldum; herhalde cehaletime kızmış olacaklar ki, telefon yüzüme kapandı."Ulan, bu herifin sonunda yoksa, soyunda muhakkak it vardır" dedim kendi kendime. Kimsede bırakın kumaş almayı, çaput alacak "kayme"nin

olmadığı ulusal bir ekonomik kıyamette bu it-oğlu-it, dikiş nakış filmi seyretmeyi nereden çıkartmıştı? Sonra bu şerefsiz hangi Beyaz'dı acaba? Şu cıvık mı, şaşkı bakan mı? Uzatmayalım be ona ulaşmadan o fırlayıp kürsüye çıktı. içimden, neyse,"vela havle..." çektim. Sustum, oturdum. Düzeyli katılımcılar, beyaz itin önünde oflayıp puflayarak gösteriyi seyrediyor, ağzından saçılan salyaları, pis bir bezle silmeye çalışıyordu. Bu bezin üstünde İngilizce, "Fabric for using only in inst." yani, "sadece aybaşıda kullanılan bez" diye yazıyordu. Fakat cahil seyirci, hiçbir şeyin farkında değildi.Bu bezle gözyaşlarını siliyor, diline masaj yapıyor, bezi yalıyor, hatta onunla orasını burasını kuruluyordu. Bu iğrenç adamı izlemek bir şey değildi. Fakat abdestime-Allah'ım korusun-zarar gelecekti. Fırlayıp kalktım, bir tekmede kürsüyü devirdim. Damla, gözleri hayretten irileşmiş, ağlamaklı bana bakıyordu. Yeni kürsü kuruluncaya kadar iki romantik kardeş bir söyleşiye başlamazlar mı? Ses çıkaran çıkmadı. Bir hayli konuştular:

Kısım III

Bölüm 2

DİYALOGLAR

Bu an kesitinden itibaren tamamen notların içeriğine bağlı bir diyalog başladı aralarında:

UR-YEL (Kumaş tüccarı Bay UR-YEL' in oğlu): Uluslar diyorduk....

Anılar Sunan Kız Karnabahar: Uluslar,kültürler;Türk,Çinli,Alman...

U.: Hepsi farklı objelerden aynı izlenimleri edinirler, anıları benzeşir.Bak ne anlatacağım:

(SOLZHENITSOF' un Notu American Southeastern ve Huron Üniversitelerinin müşterek taşra kampüsünde, "ÇEVRE;IEP" profesörü olarak görev yaptığım dönemde, kabiliyetli öğrencim Ricardo B. İle bir seyyahlık kılavuzu hazırlamıştık. Bu Rehber'in, yani Führer'in başlangıç satırlarında

diyorduk ki, “Her toplumu önderleri kurtarır, fakat Hitler misali faşist önderleri olan toplumlar, bir çok kez kurtarılabilecek duruma düşerler. Dolayısıyla,seyahat f  hrerimiz, bir telefon rehberi kadar, Hitler ruhuna mesafeli durmalı ve dahi ırk   ılık batağından ırak olmalı ki, her yeri evimiz kabul ederek dola  abilelim dünyayı!”)

Derken diyalog da sürüyor:

AK.: Ta  -ambarların   n   sıra Yenikapı; kahveler, küçük iki-     dükkân: berber, pastane,fırın.  smet Paşa ilkokulunun....

U.: Herhalde General   smet diye birisinin adına bir okul...

A.K.: ...ardına düşen uzantısında,   eyhler Hamamı sapa  ı ve yol üstüne açılan “Mahpushane”.

U.:Hapishane....

A.K.:Ne gariptir Mahpushane kar  sında çok sevimli; kapıları, kapı tokmakları, pencereleri çok güzel iki ev vardı...

U.: Erzurum’da suya baksam   ehrinizin haritası gözükür m  ? Çünkü bütün bu anlatılanları evrenselce kavramak pek zahmetli doğrusu!

A.K.: Araplar D  z   yönünden      K  mbetlere doğru yayılan mahalle...

U.: Sanki tepsiye bo  altı-verilmiş bol   ekerli Tavuk-göğsü gibi...

A.K.:yayılan mahallem;Yoncalık.   ADILLI Sokak girişi. Sağda “TOHUMACI” Emine’nin evi...

U.:Dokumacı Kız....

A.K.:....sokağa ve çeşmeye bakan iki yönü de seyr  n g  h...

U.: Ah...

A.K.:....sokağa girdikçe Muhtar Amca’nın evi...

U.: Evi...

A.K.:....karısı-da Kürt-, Lamia-gelinleri-, Fıllık...

U.:Kürtçe Fıllık,  ngilizce Flick....

A.K.: Fikret, Macide,Nevin-çocukluk arkadaşlarımız;karşı evin köşesinde hep kiracılar oturur...

U.:Sokağın karşı köşesindeki ev....

A.K.:...en son hatırladığım: avukat MEDİHA hanım-değerli bir hanımefendi-,oğlu Ziya, hakim kocası ve Rumeli göçmeni,şarapçı annesi-sevimli,komik teyze- bitişikte ev sahipleri Necip Amca....

U.:Ne çok insan olmuş dünyada. Yine de bıkmamışsak,çok azlar....

A.K.:...karısı KADRIYE hanım teyze-namaz kılarken dahi sokağı gözetleyen komşu teyzemiz-...

U.: Cız...

A.K.: Bu hanımın birinci kocasından olan oğlu,Hakkı Ağabey aklıma geldikçe,"Tahtalar koyulsun" komutu dilime düşüverir. Çünkü akşamları Hakkı ağabey eve dönüp motosikletini evin avlusundan içeri sokarken, böyle bir bağırışma işitilir,hizmetçi kıza talimat verilirdi: "Tahtalar koyulsun"....

U.: İşte tahta bir araç,bir kereste kesiti veya tahta bir merdiven....onu kullanarak uzayda özel bir noktaya tırmanıyorum.Çıktığım yer hepinizce malum :MENKAP/MIMALAMEYLİ/MENBERLEYLİ/MOPMOP, yani,dünyanın tüm menekşelerinin kapanışının tek elden idare edildiği bir "Merkezin Ortak Pazarı"! Aynı şekilde içimizin ısındığı bir hanımefendiye ilan-ı aşk etmemizi sağlayacak merkez yahut merkezler de, bu mantık zinciri içerisinde rahatlıkla, HANİLAŞ/ HAMBURLEYLİ/AŞKETEYLİ/LOPLOP tarzına uygun şekilde anılma,resmen isimlendirilme zorunluluğu taşıyor.

(Genç UR-YEL o sırada,tırmandığı evrensel kumanda boyutundan, sağındaki çapraz, alt ufka bakar ve Anılar Sunan Kızcağızın kesintisiz anlatmasını sürdürdüğüne tanık olur:)

A.K.: Dursun ağabey-öteki oğul-,dayımın arkadaşı. Beyaz Oğlan,tiyatro oyununda canlandığı tip,lisedeyken. Necip amcaların bitişindeki 5-7 numaralı evler;kapılar,bu evler dedemin,yani bizim. Siyah,demir kapılı...bahçe duvarlarının kapıları bunlar...önde oturmaya mahsus binek taşları.(Herhalde yolcular,yaşlı ve hastalar,yorulanlar ve çocuklar için) İMMEHAN nenemizin ailesi at yetiştirmiş. Mahmut'un nenesinin anlattıklarına göre saray mensubu Rus

soylularından nenemin güzelliğine vurulanlar çıkmış.Gül Halamız....dar geçimli marangoz oğlu HüsamGül halam evde pişen yemeklerden bitişikteki NATTO' ya götürmek için geldiğinde,anneannemin izniyle ben de, Gül Hala'mın tepsi tutan ellerinden tutamadığım için,ihramından tutar giderdim....NATTO kördü....tek kapıdan girilen tek odalı konutu,topraktan örülmüş küçük bir hangar gibi....

U.: (Ani bir ilhama kapılarak)Kürtler Müslüman dağ Almanlarıdır.....

A.K; (Onu hiç takmaz) Nevin'le iki çocuk,tavşanlara bakmaya gitmiştik. Nevin bahçeye kakasını yapmıştı. Sonra da büyük aptesini avuçlayıp entarisine sürdü.)Annesi Kürtçe LAVİK söylerdi....

U.: Bence entarisini tuvalet kağıdı gibi kullanmıştır; zira tuvalet kağıdını da Almanlar icat ettiler. Ayrıca şunu belirtmeliyim ki, LAVİK, uzun hava değildir. İlkel arıdır....

A.K.: (PRO-West URYEL' in taraflı açıklamalarına hiç aldırmadan) Nevin'in hasta abisi Fikret'i iyileşsin diye "DAĞAN" a koydular. (Bir çeşit,ateş üstündeki kazana koyup kaynatma=DAĞAN/Erzurum'ca)

Anıların Kızı Karnabahar: Bir de ne göreyim?Ölü kemikleri,duvarın yanından evin arkasını kaplamış gibi uzuyorlar,sağa sola... Doğrusu korkmadım!

UR-YEL: Belki de "doğrusu korktum" demek istiyorsundur.

A.K.:Bize çok yakındı ölümler, onlara alışmıştım. Evimizin arkasında mutfak bacalarının açıldığı alçacık damlardan mezarlığa inerdik.Fikret dayım

-ki, beş yaşında ölmüştü- hemen bize üç-beş metre mesafede gömülüydü. Gül halayla mezarını ziyarete gittiğimizde benim onunla oynamama izin verirdi; mezar taşına oturur tuhaf türküler söylerdim.Mezarlıkların toprağından havaya cisimli bir koku yükselir: gül kokusu,limon kolonyası uçar,oysa bu koku kalıcıdır. Elle tutulur ,insana yapışır.

U.: Bir keresinde bir hacı amcanın tespihindeki kokuya tutunarak GİMA 'nın çatısına tırmanmıştım; o anıdan bende, on sekizinci kat pencerelerinden dışarı yaydıkları Wagner Müziği kalmıştır sadece. Bugün bile,gömlek cebimde taşıdığım cüzdanımdaki kredi kartıma yapışmış öylece durur. Wagner musikisi

azıcık gaddar bir müziktir; mesela, bankamatikten para çektiğim zamanlarda , kimse arkamda dikilip,şifremi öğrenmesin diye etrafa tekmeler savurur....

A.K.:.... (lafı ondan kaparak)...sağda,uzakta,küçümencik bir Şapel'e benzeyen teneke minareli cami yönünde,pembe taşlı,farklı bir mezar vardı.Vali'nin kızı derlerdi. Bence padişahın kızıydı yatan...gidip onunla oynardım...damlara(bacalara)açılan köşe pencerelerinden çok rahat gözükürdü bu mezar. Yağmurlu ve yağışın ardı sıra güneş açan ikindilerde-kırk ikindiler-,pembe mezarın konuğu....bir siluet....ince bir dal gibi.....sarı uzun saçlı bir kız....mezarından kopmadan yükselir.....yerinde salınarak döner,bize bakardı!

Seminerde Damla ve ben inanılmaz bir işbirliği yaptık. Yeni kürsü getirildikten sonra konu dışına hiç çıkılmamasını, protokole tam uyulmasını deruhte eyledik. Seminere Bulgaristan'dan katılan, Damla'nın teyzesi Bayan MELTEMOVA bitiş seremonisinde yanıma gelip de beni yeğeniyle yan-yanıya koşturur bir halde görünce kollarını kocaman açarak ikimizi de kutladı. Damla titiz ve çok disiplinle teyzesinin tanıyıp sevdiği hatta takdir eylediği bir genç niteliğimle beni her haliyle saygın ve de sempatik buluyordu ya bu bana yeterdi. Fakat Annemle babam küçük grubumuza katılınca iş değişti, dahası gelişti. Karşılıklı adresler, telefonlar alınmıştı çoktan. bizimkiler Bayan MELTEMOVA' ya "gelin bir tepsi su böreğimizi tadın" önerisi getirdiler ki kabul etmese de sevinçten uçardım...evet anladınız...kabul etti!

"28 ŞUBAT'TA EN BÜYÜK TÜRK BÜYÜKLERİNCE YÖNETİLMİŞ BÜYÜK YAZARLAR ÜLKESİ"NDE BİR SÖZ YÜZÜĞÜ

Ülkemizde tam yirmi bin büyük yazar bulunuyormuş. Biri sağcı diğeri solcu iki çok büyük yazar, birkaç ciltlik "Yazarlarımız Ansiklopedisi" hazırlamışlar; o kitap öyle diyor. Büyük ve keriz her Türk yazarına bir takım ansiklopedi satınca trilyonu götürüyorsunuz, fiyat da ona göre ayarlı...Ne kadar olduğunu söylemeyeyim; piyasaya çıkmıştı, kaybolmasaydı kendiniz görürdünüz!

Tüm Kuzey Amerika'da yaşayan büyük yazarların sayısının sadece yirmi olduğunu KADEK' in Almanya temsilcisi HASO bile bilir. Demek ki, Türkiye büyük yazar yetiştirmekte uzay teknolojisine sahip ülkeleri geride bırakmış. Helal olsun. Bir gün büyük millet olacağımız, yazarlarımızın malzeme-i atıklarından, ah bağışlayın, cakalarından belliydi.

Büyük yazarlarımız,her şeyin farkına varmışlar, fakat,ülkemizde hürriyet olmadığını fark edememişler. Ansiklopedinin önsözünde söylenenlere bakılırsa, "yazarlar hürriyet ortamında gelişirlermiş!" Laf aslında eksik: hürriyetin bulunmadığı yerde ne bereket, ne namus,ne gerçek kahramanlık, ne de yazarlık NE DE FLÖRT incelemesi kalır. Türkiye bu yüzden aç, aciz,güçük ve hortum vurgunu... Nazım'la Necip beyin vefatlarından sonra yazar filan da yetişmedi belki. Onları yetiştiren terbiye, "iyi muz" cumhuriyeti terbiyesi değildir; düpedüz Osmanlı edebidir. İzninizle, büyük Türk yazarlarının da bildiği bu edebi gerçekler hatırlatılmış oldu. Bilmem kaç rakımlı tepedeki başkanın kurbağacaya olan merakı biliniyor da, eski HANZO sözcüsü,yeni elçi, geçen sene, anlamdaşlığı sabit "olası" ve "muhtemel" kelimelerini bir arada kullanmıştı.. Sayın İl densizi- adı böyle bir şey hıyar ağının- evet bu İl densizi, dibi sıkışınca Arapçaya sığınıyor. Zaten Öz-Türkçeciler işlerine gelmediği için Anıt Gömüt dememişler ibadethanelerine Anıt Kabir üstünden düşman kesildikleri Arapça ile barışmışlar. FLÖRT sözcüğü Arapça değil fakat Leyla ile Mecnun'da yaşandığı biçimde sevdiğine ulaşma arzusundan söz edebiliriz, edebe uygun kalmak, edebi olmak koşuluyla... Uyanık ve "böyyük" Türk yazarlarının sayısı meğer bu yüzden patlamış. Adamlar almışlar ellerine bir "son ek", diyelim,"yor"; başlamışlar yazmaya: aksırıyor,soruyor,yutuyor,uyuyor.... Aman ne kafiye anlatım. Halbuki,örneğin şöyle yazsalar uyum bulunabilirdi: aksırıyor-tıksırıyor; soruyor-yoruyor; yutuyor-tutuyor;uyuyor-soyuyor.

Edebiyatın temeli şiirse, şiirin temel de kafiye'dir. Dünyanın en büyü yazarlar sayılan bizim yazarlar herhangi bir çekim ekiyle kafiye tutturabileceklerini sanıyorlar. Onlara göre "sanmak, almak, kaçmak" hepsi kafiye'dir, sonları "MAK" ya... Oysaki kafiye kökte: "san, al, kaç" kökleri bir "MAK" ekleyerek kafiye tutturmaz. San, Yan, Kan kökleri uyumlu, "Sanmak, Yanmak, Kanmak" bu nedenle kafiye'yi tutturur.

Benim Damla ile yaşadığım FLÖRT edebe de edebiyata da uydu: sandık, yandık ve kandık! Kana-kana söz yüzüklerinin takılmasını yaşadık. Mekan Trabzon'daki yayla eviydi büyükbabamların, asıl evleri ise Erzurum'da. Ben Erzurum üstünden Karadeniz'deki yaylaya geçtim. Geriye kalan herkes babamın WW Vagonu'yla doğrudan gittiler, zira DAMLA ile aynı taşıtta yüzük takmaya gitmek Anadolu edebine pek uygun düşmezdi.

ERZURUM'DA ARAPÇA EZAN BAYRAMI

Söz yüzüğü seyahatinde ben, Tarihi Serhat Gazetesi sahibi Hüseyin Durak'ın oğlu tanınmış siyasetçi, yerel gazete öncüsü Yılma Durak'tan dinledim "Arapça Ezan Bayramı" yahut destanını. Yer: Ortak mekanımız HEMŞİN Pastanesi. Klasik Müziğimizde antikite sevdalı bir giriş, duvarlarda, ruha uygun zarif raflarda LONG PLAY ve 45lik plaklar içeride üç kişi. Ahşap merdivenle çıkılan salon pastane mutfağına ve lavaboya bitişik. Alanın tamamı eski lezzetinden hiç bir şey kaybetmemiş eflatun çokgen, sarı zemin üzerinde mavi-yeşil çemberler ve yaylar ve kirişsel kesit çizgileriyle ve kırmızı yıldız, hilal ve dahi dörtgenlerle dolu kilimler, sergilenen kadim müzik enstrümanları ile lebalep dolu. Konukları ağırlayan, bir zamanlar Erzurum'da Necip Fazıl'dan Nazım Hikmet'e ve rafine Kadir M...oğlu tarzında saygı gören Mustafa Yıldırım'a kadar farklı görüşteki edep erbabının ağırlandığı Hemşin adlı mekanda müessese sahipliğini Ali Karaavcı'nın özetlediği felsefe rayları üzerinde tıkr-tıkr işleten ölümsüz Nail Orhon-baba- ve Yılma Durak, zaman-zaman telefonlara cevap verirler. Kimi zaman içeriye çay servisi yapan genç bir adam girip çıkar. (Durak, ayrıca gitmeye hazırlanan konuklara itiraz eder!)

Durak: Durun bakalım, hemen kalkmaca yok, hem size anlatacaklarım var, tamam mı? Birer bardak sıcak demli çaya itiraz etmezsiniz sanırım.

Ben: Eh, hadi içelim o zaman. Kulağımız sende ustacığım!
Diğer Bir Konuk: Bir basın hikayesi dinleyeceğiz herhalde ...

Durak: Hem evet, hem de hayır. Bu anlatacaklarım bir milletin. inançları söz konusu olduğunda nasıl bir sevinç, coşku kudreti taşıdığını gösterecektir.

Ben: Serhat Gazetesi'nin tarihsel bir buharlaşma zirvesi olsa gerek

Durak: Evet, aynen öyle! Bin dokuz yüz elli 'ye kadar korkunç sıkıntılar çekmiştik. Matbaa büyük bir ahırdan daha zor fiziki bir yapıda. Babamla birlikte bu yerde yatıp kalkmaya başlamıştık. Çünkü geç saatlere kadar çalışıyor ve eve gidecek fırsat bulamıyorduk. Neyse, daha sonra evimizi matbaanın yakınına taşıdık.

Ben: Evet hatırlıyorum, mahallenin çocukları ile o sokaktan geçer, Cumhuriyet Caddesi'ne giderdik.

Durak: Derken seçim oldu. Demokrat parti iktidara geldi. O günlerde haberleşme çok yetersiz olanaklarla yapılıyor... Devletin yazdırma servislerinden haber dinleyip ertesi gün gazetede kullanıyoruz. Bir akşam dinledik ki, Türkçe ezan kaldırılıp, yeniden Arapça ezana, ezanın bin küsur yıllık aslına dönülmüş...

Ben: Aslında halk Arapça ezanı hiç terk etmemiştir ki...

Diğer Konuk: Evet, evet etmemiştir. Bu olanaksız...

Durak: Tamamen doğru. Hiç unutmam, namaz saatlerinde bizimkiler beni pencereye çıkarırlardı. Çocuk sesimle beş vakit ezan okurum, tabii Arapça, aslına uygun...

Ben: Herhalde müminler her yerde kendi öz ezanlarını okuyup, her vakit namazını öyle eda ediyorlardı.

Durak: Şüphesiz! İbadet daima asli özellikleri ile yapılıyordu.

Diğer Konuk: Ah, yüce millet!...

Durak: Konumuz da oydu zaten. Uzatmayalım, hükümetin Arapça ezana dönüş başarısını gazetede manşete taşımıştık. O zamanlar gazete yüz paraydı, yani iki buçuk kuruş. Yaşları sekiz, on civarında değişen çocuklar caddede, sokakta bağışıp dolaşarak satarlardı gazetemizi. Dağıtım öyleydi.

(Hepimiz nefesimizi tutmuş birbirimizin yüzüne bakıyoruz. Anıların zirve noktasına, buharlaşma sıcaklığına ulaştığını hissediyoruz.)

Durak: Arapça Ezana Dönüş'ü böylece manşet yapıp gazetenin dağıtımını başlattık. Heyecan içindeydik. Bir tür içimiz taşıyordu. Coşku

kaynamaya başlamıştı içimizde. Babamdan izin alıp ben de gazete satmaya çıktım.

İnsanlar çılgın bir sevinç içersinde gazeteyi kapışmaya başlamışlardı. (Odada üç kişi, tek bir ruhuz. Susmayı bile susturmuşuz; bakışların gürültüsüne dahi izin vermeden yalnızca gözlerimizde yaşıyoruz. Hiçbir yere bakmıyoruz, göz bebeklerimizde sükut ediyoruz. Tarihi anıların sahibi yeniden giriyor söze)

Durak: Yaşlı ve çok gür sakallı bir amca bir gazete istedi. “Arapça Ezan Döndü” haberini okudu. Okumadı, damarlarına çekti adeta, koynundan bir mendil çıkardı. Dokuz kata sarılı parasını ipekli dokunun derinliklerinden çekti uzattı bana. Çok büyük bir paraydı bu. Şimdinin iki yüz elli milyonu... Yani o günün beş lirası. “Amca yapma, ben bunu nasıl bozarım?” diye haykırmışım. İhtiyar vakur ve kararlı konuştu: “Bu benim kefem paramdı. Hepsini ezanımın haberine veriyorum evlat!” Bu bayramı ben, Tarihi Serhat Gazetesi sahibi Hüseyin Durak’ın oğlu tanınmış siyasetçi Yılma Durak’tan dinledim. Tarih: Çok taze; iki binli bir yıl, günlerden belki Cuma akşamı yani Perşembe...

BALKANLAŞMIŞ BASKICININ HUZURUNDA

Arapça Ezan anekdotunun ruhumdaki izleri henüz silinmeden "Balkanlaşmış" bir baskıcıyı, yani o yıllarda Kemalizm'i henüz kırmızıdan yeşilimsiye çevirmemiş kolordu komutanlarından birisini bir yazar, bir bilim adamı olarak ziyaret etmek istemiştım. Emrindekiler bana dediler ki, "sen akredite değilsin, ziyaret edemezsin. Kabul buyururlarsa huzuruna çıkarsın." Beyinsiz olsam," Yahu Cumhuriyet kurulmadı mı, burası padişahlık mı, ne huzuru?" diye sual ederdim. Sadece şunları söyledim:

-“ O akredite dediğiniz tüccar gazeteciler, çok genç hanım pazarlamışlar, çok yuva yıkmışlardır. Aman evlerinizdeki kadınlara, kızlara mukayyet olun. Gereğinden fazla medya kanalizasyonu izletmeyin!” Düzeyleri bu söylediklerimi anlamaya yetmemiş olacak ki, sadece bön-bön yüzüme baktılar. Sonracıma, yol gösterdiler, baskıcı ve şerefli-evet tavşan kızların bile yapmadığını yapıp onlar kendilerine böyle diyorlardı-evet,şerefli gücün, yaşayan Balkanlılık abidesinin huzuruna girdim.

Yaşayan abide beni karşısında görünce, adeta çılgına döndü: -“Banka batırma operasyonlarında bir yere kadar gelip tıkanıyorsak suç bizde mi ulan? Başörtülülerden kurtulmadıkça hiç bir sorunu çözemeyiz” diye böğürdü. ben de dedim ki "İstanbul'da bu denli krallık yapamıyorsunuz, bizlerse burada 'FLÖRT VE REJİM' kitabını yazmak zorunda kalıyoruz flört hakkında ufak bir fikrimiz bulunsun diye..." Sonra yüzüne, İzmir'i işgal eden palikaryalara Hasan Tahsin'in baktığı gibi baktım. Eli ayağı birbirine dolanarak özür diledi:

-“Yani affedersiniz hocam, bizim de gücümüzün bir sınırı var, yani...”

-“Bilirim, bilirim” dedim, “İrticacı başını ezerken gücünüz sınır tanımaz da, ülkeyi tüketeceğini kesinlikle bildiğimiz himmet yolsuzluğu, banka hortumlama, soygun ve israf konusunda motorunuz biraz kifayetsiz kalır.”

-“İşte burada halt ettin!” diye gürledi yeniden ve ekleyiverdi, “Biliyor musun, Amerika bile bizden korkuyor?” Tam o sırada, dehşetten rengi uçmuş bir jandarma girdi içeriye. Doğruca yanına giderek, baskıcı, şerefli, Balkanlaşmış amirinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Ne haber aldı bilemiyorum amma, bizimkinin beyni adeta tavana vurdu:

-“Ne, şifreler mi kayboldu?” diye inleyerek gürledi. Ben oturduğum yerden, “sahte işçi partisinin başı çalmıştır” diye bir laf attım ortaya. Balkanlaşmış şerefli gücün başı, hayretini gizleyemedi bir an, derinden inleyiverdi “ Olabilir mi böyle bir şey?” Yanıtladım,

-“Neden olmasın?” dedim ve ekledim,” Bu sahte İP(SİZ) önderi, bir zamanlar saf devrimci gençleri sizlere infaz ettirmiş idi. Şimdi sıranın sizlere geldiği anlaşılıyor. Sizi de solcu-ulusalcı maske takınıp sizleri de ABD'ye infaz ettirmekte gezici anarşistler açısından ne beis var acaba?” Balkanlaşmış baskıcımızın ne denli şerefli olduğunu bilemem. Fakat bu son söylediklerimi anlayacak kadar beyni vardı, inleyerek konuştu: -“Evet benim hastalığım böyle işte. Azıyor-azıyor, sonra kendimi imha ettiriyorum. Üniversitenin aymaz ve ebleh bir delikanlısı isem, beni dahili infazcılarım bitiriyor. Makamım yüksekse, emrim demir kesiyorsa, alıkıran baş kesen isem, bu kez, dışarıdaki uygar dünya eliyle itlaf

ediliyorum. Kaderimde bozuk olan nedir? Söyle bana...” Ona, bir ulusun kaderini değiştirebilecek bir açıklama yaptım, tuttu elimi öptü. Daha sonra da uyandım, meğer bir düşmüş gördüğüm. Keşke düş olmayaydı da, ülke batmayaydı! Okuyun düşümde söylediklerimi, yalansa yalan deyin:

-“Özellikle, Amerikan İngilizcesinde, BALKANİZE olmak diye bir fiil vardır. BALKANİZE olmuş, yani, Balkanlaşmış kişiler, kümeler, güçler, Ateisttirler. Allah(C.C) ye inanmazlar. Duyguları eğitilmemiştir, ne acımasını bilirler ne de sevmesini. Kadını mal gibi vitrine koyarlar, teşhir ederler, Kadınları da onları boynuzlar tabii.. İlkelerle namuslu bir kuşak yetiştirmeye çalışırlar, samimi fakat namussuz oldukları için ilkeleri de işe yaramaz. Ülkelerini, yalnızca yok etme fiilini sayıklayarak var etmeye çalışırken, bu tür şerefsizlere iyi kötü savaş açmaya çalışan, gizli yahut açık teröre bulaşmamı dünya müminlerinin elinde yok olup giderler. Son nefeslerinde "dine saygı kavramına" sarılmamış olmalarına kahretseler de, kahrolup gitmeleri kaçınılmazdır artık! Hemşerileri MİLOŞ gibi yüzleri bir Avrupalıyı andırsa da içleri haramidir. Anadolu doğumlu olanlarının da önce içleri vahşileşmiş sonra yüzleri batılılaşmıştır. İçlerindeki vahşetin derecesi, gerçek bir batılının kırsalı bekleyen bir çoban köpeğinden fazladır.”

VI.Kısım: Bilim Kurgumuzun Anahtarı Neydi?

Anahtar bir harfti: Noktalı Y!

..

Y

ROMANIN ÇÖZÜM BÖLÜMÜ

Bölüm: Sans Numéro

Önemli Not: San Numero diye okuyunuz, Cent Numéro (Yine San Numero) ile karıştırıp TC’de sanıldığı şekliyle yüz numara zannetmeyiniz, “san numero”, numarasız demektir.)

DAMLA İLE GENÇ AKİL’İN, SÖZ YÜZÜĞÜ TRABZON’DA TAKILIR

YAHUT

ASIL HAKİKATLE BULUŞULUR

Kendisi olmak nedir? İnsanoğlunun gizli fakat “en hakiki” amacı! Gerçek nedir o zaman? Ulaşmak zorunda olduğumuz fakat çok kez ulaşamadığımız yegane amaç! Varoluşçuların anlatmak istediğinin yarısı buydu. Anlatamadıkları anlam yarısında ise şu vardı: Bizler dünyaya gelmeden önce,asıl bizin ne olduğunu tatmıştık. Dünyada bizi bekleyen fakat nerede olduğunu,nasıl ulaşacağımızı o lezzet,kendisi olma lezzeti doğduğumuzda bizi beklemez,etrafta gözükmeyen; bu özelliği ile de biz insanoğlu insanları fasulyeden ayırır. Fasulye için, kendisini yaşama nimeti, toprağın bir parmak üstünde hazır beklemektedir. Oysaki insanlar,uzaya da gitseler, yerin bin kilometre altını da kulaçlasalar,iyi bir felsefe öğrenimi yapmamışlarsa sadece tadını hissettikleri ve hakkında hiçbir şey bilmedikleri,o “Kendisi olmayı” arar dururlar. Kendine yaraşan gerçek, darbeci paşanın da, intihar eden bankerzedenin de eyleminden beklediği yegane nimettir aslında.

Genç Akil bu manada insanların da üstünde bir mustarip olarak,arama güdüsünden dahi yoksunken, önce aramayı aramıştı. Fakat sonradan ne arayacağını kavradı insanoğlunun bile üstüne çıktı. Amanın, kolumuz, bacağımız acıyor,insene oğlum üstümüzden, acıyor bak, acıyor ha....Yahu, in bre kardeşimin üstümüzden..ha şöyle...“Evet,ne diyorduk, kusura bakmayın, Genç Akil, bir insan olmanız hasebiyle demin sizin de üstünüzde zıpladı, canınız da yandı herhalde!” Hatırlanacağı üzere A., Genç UR-YEL kimliği ile özümselediği, önceki anlatımlarda tüm ayrıntılarıyla sunulmuş çeşitli hikayelerdeki ipuçlarını birleştirdiğinde ortaya şöyle bir motto çıkmıştı:

Alf.snhstasñşddtliatşnvrgrdşunaltınagslet

Geceydi,dışarıda serin ve ayılı bir gökyüzü,ayın endamındaysa karpuz diliminden daha düzgün kesilmiş bir yarım daire vardı. Tüm aile,nedendir bilinmez,saat on birden önce yatağa gitmişti. Genç UR-YEL ve yalnız bedenini değil kişiliğini de paylaştığı A. birlikte çıkmışlardı uyku avına.Fizyolojinin yaygın kuralları gereği UR-YEL ile Genç Akil aynı anda dalıyorlardı zaten. A. ansızın mottonun anlamını çözüverdi:

A., sen hastasın,şiddetli ateşin var;gir düşün altına guslet.

Ve Genç Akil,zaman ötesi bir hızla, UR-YEL' in varlığından çıktı. Gusül için, yaşadığı bu yabancı evin duşunu kullanması gereksizdi, zira Trabzon'daki göllerinin annesince seçilmiş kuytu kıyısından suya “lap” diye atlamıştı çoktan...Başını sudan çıkardığında iki kurbağa kardeş ve dedeleri, ay ışığında vraklayıp sırtarak ona doğru bakmaktaydılar.

Ve sona doğru....

DÜŞÜNEN PLASTİK, SALDIRAN METAL OLUR MU;

KURBAĞA ALFRED'İN AİLESİ TEHLİKEDE Mİ?

A. Öz'ün ailesinin mesken tuttuğu Trabzon'daki göl,yeni kurulmuş bir kooperatif sitesine komşuydu. Sitenin kurucularından CENGİZMAN sülalesi ise kaderin garip bir cilvesi sonunda yaşamlarını yitirme sayfasını okumaya çok yakındılar! Elbette onları canından edecek felaket, belki Öz'leri ikili hayattan söküp alacaktı; çifte bir kişilik her zaman iyi kötü bir soyadına sahip olduğunu bilmeseydi bile! VITALI (CENGİZMAN) beyin çoluk çocuğuyla koşar adım yaklaşmakta bulunduğu tehlike,onlara komşu tüm canlıları ve bu arada elbette Akilleri de tehdit edecekti.

Gerçi mizansen, herkes için aşırı gündelik sayılmasa bile,hiçbir huzursuzluk alameti göstermeden başlamıştı. CENGİZMAN ailesinin o akşam bir konukları vardı: Mucip bin Zati.Saygın konuk Mucip b.Zati, çayından bir yudum alarak,oturduğu sedire iyice yerleşmiş; sırtını, evin hanımınca getirilen ek

minder ve yastıklara dayamıştı. Gözlerinde çok tuhaf bir ışıltı vardı.Elinde tuttuğu süslü paketi göstererek,"Ben sizler için değil çocuklar açısından endişeliyim, n'olur bu ecinnili nesneyle gece yatısına kalmam için ısrar etmeyin" diye adeta yalvardı...Evin sempatik,lahana yanaklı, VITALI CENGİZMAN gülerek Mucip'in sırtına vurdu ve;

-“Come on old chap, what’s the mater with you?” diye gürültülü bir kahkaha patlatıverdi. Mucip b. Zati daha da kederlenmiş,daha ürkek bir hale duçar olmuştu sanki:

-“Neyim var öyle mi? Rahat olayım ha....fakat nasıl?”

VITALI beyin karısı ANŞA CENGİZMAN, her kadın gibi en münasebetsiz bir zamanda lafa karışarak,çaylarının yanı sıra kek alıp almayacakların sordu. Konuk ise adeta,büyük bir felaketi haber vermeye hazırlanırcasına,gözlerini iyice kısmış,muhataplarına bakıyor, kararlı bir açıklamaya niyetlendiğini her haliyle gösteriyordu. Konuşmaya başladığındaysa sesi iyice madenileşmişti:

-Lütfen çocuklara hiçbir şey söylemeyin,ama geceyi burada geçirmem onların en körpecik yaşlarında yaşamlarını yitirmelerine neden olabilir.”

Lahana yanaklı VITALI bey dehşete kapılmıştı:

-“How? Yani nasıl,ne şekilde...?”

-“Elimde gördüğünüz paketin içinde avuç içi kadar bir ayı biblosu var ve o minik,oyuncak kocaoglan aslında Çince konuşan küçücük bir fabrika.”

-Nasıl yani?”

-“Bakın şöyle: Ona Çin diliyle büyüme komutu verirseniz,havanın azot ve su buharını kullanarak gerçek bir boz ayı boyutlarından bile daha kocaman bir hale gelebilir. Yine ağzınızdan çıkacak yanlış bir heceyle saldırganlaşıp sizi ve de çevrenizdekileri parçalayabilir.‘Çince bilmediğimiz için tehlikeden uzağız’ diye düşünmeyin sakın.Zira hangi dili konuşursanız konuşun, ağzayabileceğiniz bazı heceler bir anda tehlikeli komuta dönüşebiliyor.Kısacası,bu sakıncalı oyuncağa hükmedebilecek durdurucu komutları öğrenmeden, hele, gecenin bir vaktinde ne sizin ne de başka bir dostun evinde uzun süre kalma riski ile oyun oynayamam; beni affedin!”

-“Peki sen bunu ne zaman,nereden aldın? Nereden çıktı bu oyuncak?”
VITALI CENGİZMAN soru cümlesini adeta solunabilir somutlukta koca bir soru işaretine dönüşmüş kirpiklerini kırpıştırı-kırpıştırı yöneltmişti muhatabına. Derken her kadından beklenebilecek merakla ANŞA CENGİZMAN da patladı:

-“Çıkar da bir görelim şunu, ne dersin eski dostumuz?”

Mucip b.Zati’nin suratı bir anda karardı. Şeytan görmüş gibi alın derisi titriyor,gözlerinin çevresi morarıyor,kabarık burun delikleri adeta,az sonra kanayacaklarının müjdesini verircesine al renklere bulanıp,fosurduyorlardı.

-“Siz ne diyorsunuz hanımefendi;kendinize acımıyorsanız içerden şen gülücüklerini duyduğumuz yavrucaklarınıza acıyın bari... Sahi bu arada ufaklıklar şimdi kaç yaşlarına bastılar?” Tam bu sırada elindeki paketin gıcırdayıp içerden zorlandığını hissetti Mucip bey. Muhataplarına hiçbir şey belli etmemek için korkunç bir çaba harcıyor,renkten renge giriyor bu arada oyuncağı aşağı atmak için göz ucuyla en yakın pencereye ne kadar uzak olduğunu kestirmeye çalışıyordu. Ne yazık ki Mucip b. Zati, odadaki yegane pencerenin tam zıddı bir köşede oturuyor ve de elindeki zeka dolu fabrikanın, camdan aşağı atılmayı beklemeden karşı saldırıya geçme hazırlığını tamamladığını da elleriyle apaçık hissediyordu. Tüm bedenini soğuk terler basmıştı. VITALI'nın karısı ANŞA’ya gelince gerçek bir aymazlık içerisinde bulunduğunu tanıtlarcasına üsteledi:

-“Hadi artık, çıkar da oyuncağını görelim....”

İşte o anda yaşadığı korkunun zirvesine fırlayıverdi Mucip bey. Zira oyuncak ayı,paketin içerisinde ‘haydi göster beni’ anlamına gelecek,aşık bir kıpırtı sinyali göndermişti. Ne yaptığını bilmez bir halde,dehşetten donmuş parmaklarıyla,paketin ambalaj bağcıklarını çözüp biblo pandayı süratle dışarı çıkarttı.

Mucip beyin oyuncak paketinden çıkan ürkünç yaratık,bir an ışıktan kamaşan gözlerini sağa sola kaçırarak hafifçe böğürmüştü. Gerçi ayılar da benzer bir ses çıkarır,yani havlamayıp böğürürlerdi,fakat, bu canlanmış ve davranışlarından zeka fışkıran biblo hayvan bir ayı değil, dev geyik MUUS idi. Bin Zati’ye göre, MUUSLAR bir attan daha enli,daha iri, daha uzun boylu, yırtıcı-saldırgan ve fevkalade vahşi,özellikle Kanada’ya özgü hayvanlardır, dense yeridir. Dev bir at kafasını andıran başlarıyla tos atarak,korkunç bir hiddetle

ısrarak ve bir atın tekmelerinden kat be kat daha güçlü toynaklarıyla teperek bir kurt sürüsündeki yarım düzine Asena Ve Börteçine'yi birkaç saniyede eşek arafına gönderebilirler.Adı geçen kurtlar bilirsiniz Ergenekon'dan çıkan Türk atalarının isimleridir; birisi ana diğeri onun kocası...MUUSLAR sinirlendikleri zaman Aslan ve yabani sığır boğaları hariç, köpek balığı dahil tüm vahşi hayvanlardan daha tehlikelidirler.Mucip b.Zati açıklamalarını bitirmeden MUUS, onun elinde tutamayacağı kadar irileşmiş,yere bırakılmak zorunda kalınmıştı. Şimdilik altı numara bir süs köpeği kadardı büyüklüğü,fakat görünüşü korkunçtu. Plastik-metal karışımı bir yapısı vardı. Fakat özellikle metal bölümler,eğitimsiz ve ödlele "fırtınacıların" borç para dilendikleri ABD'yi sözüm ona korkutmak için yazdıkları tuvalet kağıdı metalik romandaki soysuz alışılara benzemiyordu.Gerek bu yapı gerekse plastik aksam, atomların madde içerisinde dizilişii gibi gerektiğinde birbirlerinden uzaklaşabilecek yahut sıkışabilecek konumdaydılar.Şu andaki büyüklüğü bile,yarı maden yarı naylon dişleriyle,ısırsa insanın kemiklerini anında koparacağı ilhamını veriyor,onu seyretnmek şansızlığındaki zavallı muhataplarına korku salıyordu.

Mucip b. Zati,diğerlerine,şimdilik hiçbir şey yokmuş gibi davranmalarını söylemek ferasetini gösterdi göstermesine ama kurnaz MUUS buna cevaben iki kat büyüdü. Artık iri bir dana kadardı, yüzü daha da korkunçlaşmıştı,bakışları dehşet saçıyordu.Ve bir anda inanılmaz kabalıkta bir sesle böğürürcesine:

-“Mucip,çocukları salona topla” diye gürledi. Fasih bir Arapça kullanmıştı buyruk verirken. Bu arada akıl almaz bir tekme darbesiyle,VITALI beyin,karısının ve konukları Mucip b. Zati'nin oturduğu salondaki yerden dikiitli avizenin kalın çelik sapını tam ikiye bölüvermişti. Çığlık ve gözyaşlarına boğulan MUUS tutsaklarının karşısında şu an iki seçenek duruyordu:

Ya Mucip bey çocukları alıp kaçırarak,anne babalarını ise ölüme terk edecekti,

Yahut gidip kuzu-kuzu getirecekti yavrucakları....

MUUS da bu olasılıkları düşünmüştü. Mucip b. Zati'nin çocuklarla tüymesini engellemek amacıyla salonun kapısına yakın bir yerde,deyim yerindeyse mevzi aldı. Zaten dairenin çıkış kapısı,salon kapısıyla adeta bitişik olduğu için buradan çıkabilseler dahi UUS onlara merdiven sahanlığında yetişip rahatça canlarını alabilirdi. Yalnız MUUS' un ihmal ettiği ufak bir husus vardı:

İnsan zekası. Mucip bey, çocukların oda balkonunun komşu balkona bitişik olduğunu daha önceki ziyaretlerinden hatırlıyordu. Hiç tereddüt etmeden yaşları sekiz ila on iki arasında değişen ve iki oğlancağızla bir kızdan oluşan ailenin tüm çocuklarını şimşek hızıyla komşu balkona iletecek, camları kırmak pahasına, bitişik daireye sığınacaklardı. MUUS' un yapısı gereği, balkonlar arası mesafeyi, daracık demir korkuluklara tırmanarak geçme şansı yoktu. Yolu üzerindeki koridorun ve çocuk odasının kapılarını kilitleyen Mucip b. Zati adeta yıldırım gibi taslağını uygulama koyuldu. Bir hamlede kızla küçük abisini bitişik dairenin balkon korkuluklarından karşıya aktarıverdi. Büyük oğlan çok zeki bir çocuktu, insiyaki bir hareketle oda dışarı çıkmış, kendi olanaklarıyla öteki tarafa geçmişti. Tam Mucip b. Zati'nin de karşıya geçtiği sırada MUUS işin farkına vardı. Varmasıyla da, dayanılmaz iki tekme darbesi sallayıp VITALI'nın ve karısının karınlarını deşmesi bir oldu. Zavallı çift aynı anda can vermiş, gülüyormuş izlenimi veren yüzleriyle, salonun lacivert-kırmızı ağırlıklı ipek halısı üstünde yan yana uzanmışlardı. Karınlarından dışarı fırlayan safra kesesi ve ince bağırsak parçalarından sirke asidini ki halk içinde buna sirke ruhu derler-andıran bir koku yükseliyordu. Kocaya ait birkaç santimetre karelik mide yırtığı, havada spiraller çizdikçe renk değiştiren bayram şeritleri gibi, kasılıp açılarak karısının gıdığına yapışmış, usul-usul titreşiyordu. Adeta kadıncağız, işkembe damardan servisi yapılırken üstüne çorba dökülmüş devamlı müşteri görünümündeydi. Bağışlayıcı, kalantor abone edasıyla, kusurlu garsonun gelip hatasını tamir etmesini dilercesine, sıkışık bir sabırla, gözleri kapıya vakumlanmış öylece bakıyor, bekliyordu.

Katil MUUS' un çifteleri bu arada, ara kapıların hepsini tuzla buz etmişti bile. Çocukları bitişik evin balkonuna taşıyan Mucip b. Zati onlara camı kırıp yan daireye geçmelerini söylemek üzereyken, yandakiler gürültü üzerine kapıyı açtılar. Tam bu sırada MUUS odayı geçip, kurbanlarının kurtuluş geçidine ulaşıverdi ve vinç misali sentetik dişleriyle Mucip beyi ensesinden yakalayıp içeri çekti. Öldürmemek için onu ceketinin boyun yakasından kavramıştı.

Canavarlaşmış MUUS' un seri cinayetlerine Mucip b. Zati'yi eklemesi için bir tek ısırma hamlesi yahut önden birkaç darbe, birkaç ön tekme yeterliydi. Fakat akıllı oyuncak katil, onu bayıltmakla yetindi. Önce kafasını duvara vurup komaya soktuğu kurbanını, iyice sıkıştırarak, camlarına kan ve beyin pıhtıları sıçramış salon büfesinin arkasına sıkıştırdı ve de şimşek hızıyla dairenin dış

kapısını açarak dışarı fırladı.Yan komşuların, aile büyükleri katledilmiş çocuklarla birlikte kaçacaklarını biliyordu. Gerçekten tam da yeni kurbanları apartmanın merdiven sahanlığına seğırttikleri bir anda yollarını kesti. Yer-yer kan lekeleri bulaşmış koyu renk,granit türü plastikten oluşan devasa at suratıyla onlara öyle bir bakışı vardı ki,çocukların-balkonda elinden kaçırdığı üç yavruyla birlikte komşu çocukların iki kızı dahil beş ufaklıktan oluşuyordu bu zavallı evlatçıkların sayısı,-evet çocukların bir kısmı daha ilk nazarda korkudan ölmüşlerdi. MUUS, hiç zaman yitirmeden,birbirlerine sokulmuş titreşen komşu karı-kocaya müşterek bir tekme savurdu. Darbenin şiddetinden kadının bilezikleri,adamcağızın başına saplanmış,gözlerini hiç zedelemeyen,ipte sallanan iki kanlı baloncuk gibi dışarı itmişlerdi. Hatta manzaranın tam betimlemesi şöyleydi; beyne saplı altın çemberler ve yüzük taşı gibi onlara yapışık irinli,kanlı iki beyaz yuvarlak. MUUS ot-obur olduğu halde,önce kurbanının göz kürelerini yalayıp yuttu daha sonra kalan çocukları teker-teker soy çelik çenelerinin arasına kıştırıp duvarlara çala-çala parçalayıverdi. Ve hiç zaman yitirmeden Mucip beyi baygın bıraktığı daireye geri dönerek kapıyı kapattı. Gürültü ve çığlıklara koşuşan apartman sakinleri ölümlerin başında toplanıp feryada başladıklarında MUUS çoktan gözden kaybolmuştu. Hemen küçülme işlemini başlattı. Ancak bu arada Mucip beyi sıkıştırdığı köşeden çıkarıp,kolayca hareket edebileceği bir boşluğa çekmişti. MUUS' un manevrasından kolayca anlaşılabilirdiği gibi,dış kapı emniyet güçleri veya mahalle sakinleri tarafından kırılarak açılınca dek, iyice küçülüp Mucip b. Zati'nin cebine girmekti. Bu yoldan hem güven içerisinde binadan dışarı çıkacak, hem de katliam hedeflerini tüm kente yöneltme olanağı elde edecekti.

MUUS küçülüp Mucip beyin hiç kullanmadığı ceket içi mini cebine girdiğinde apartman sakinleri ve çevreden yardıma koşanlar kapıyı kırarak önce antreye oradan da salona dalmışlardı. Evin sakinlerinin dağılmış suratları ve etrafa saçılmış beyin parçaları,bazı kişilerin bayılmasına ve yeni kargaşaların çıkmasına neden olmuştu. Fakat insanoğlu çabuk toparlanıyor,daha doğrusu bir felaketi yaşadığımızda, ilerde yeniden dağılmak üzere yeniden toparlanıyoruz.Yardımsever ve uyanık bir komşu,evin konuğunun ölmeyip baygın bir halde yatmakta bulunduğu yere koşmuş,onu cinayetlerden sorumlu tutma almaşığını da göz ardı etmeden yardımına koşmuştu. Evet Mucip bey,sadece bayılmıştı ama herhalde baygınlık derecesi çok derindi ki, onu ayıltmak,yardıma koşanların en az çeyrek saatini aldı. Baygın bahtsız düşünde

kendisini Alanya’da deniz sonrası duş alırken hayal etmekteydi. Bu yüzden yüzüne atılan soğuk termos muhtevassından hiç etkilenmedi;akıllı bir kadıncağızın ağız hizasından yöneltip son mertebede çalıştırdığı saç kurutma makinesinin rüzgarıyla kendisine geldi. Duş rüyası,uzun geçen bir tatilin ardından bastıran Akdeniz sonbaharları hayaline dönüşmüş olmalıydı ki,ayıldıktan sonra uzunca bir süre “Demek Eylül geldi, peki Şerefli Şeref beyin sevdiği kız bütünleme sınavlarına girecek mi?” diye zaman ve zemin ötesi sabit bir soruya saplandı kaldı. Bunun üzerine emekli bir darbeci subay:”Evet şerefli Şeref beyin sevgilisi şu anda lise bahçesinde” şeklinde,aklınca ikna edici bir yanıt veriverdi. Mucip bey bu yanıtı kıl olmuştu; şerefli Şeref beyin de kıl olduğu bir darbeciye muhatap kılınmak tüm sinirlerini yerinden oynattı,o an zaten olanı biteni anımsayıp MUUS’ la ilgili ne varsa anlatmaya koyuldu.Çevresindeki kalabalık, anlatılanlardan yarı yarıya kafayı sıyırtmıştı ki,derhal çağrılan asker-sivil güvenlikçiler tarafından Mucip beyi sorgu amacıyla gözaltına aldirttilar. Piyadelerin sık-sık kullandığı HUMMER tipi bir JEEP’ ile Mucip b. Zati, cebinde,tüm bir kışlayı ahrete postalayabilecek canı MUUS olduğu halde, sorgulanacağı birliğe hareket etmişti.

“HUMMER, hafif bir homurtuyla kırsal bir yoldan merkeze doğru yol alıyordu” şeklinde bir anlatım, bu noktada okuyucuların kulak zevkini pek okşardı herhalde.Ama kimse kusura bakmasın, bu JEEP, ABD değil Pakistan hibesi,ucuz, ikinci el sadaka bir taşıttı;homurdanmayıp inliyordu adeta. Ekip komutanı utançtan kıpkırmızı kesildi;aristokrat façalı Mucip beyin karşısında ezilerek, “Efendim sizi yakındaki üniversite kampusuna bırakalım,orada her şeyi açıklayıverin” mazeretiyle takımını,Rektörlük konukevini andıran iki katlı romantik bir yapıya yöneltti. Genişçe bir alana yayılmış eğitim tesislerinin güneyinde yüksekçe tepeler yer almaktaydı. Ay tepsi misali iki tepecik arasından yükseliyor,onlara ihtişam kazandırıp hatta keşfedilmemiş Everest'ler görüntüsü kazandırıyor. Mucip bey dikkatle uzakları dinledi: “Ulus Devletler arasında önce Yugoslavya yıkılmalıdır” vecizesi sadece bir otobüs şoförü tarafından bilindiği veçhile, dünyamızın tanınmamış yegane alimi saydıkları Şeref Bey’in,bütünlemeye kalmış sevgilisi için yazdığı dizeler, dolunayı süpürerek bulutları okşayan rüzgar tarafından okunuyor,habire baştan alınarak adeta ezberletmek amacıyla bu eğitimsizliğe örnek Türk Yüksek Eğitim kuruluşunun sağır kulağına fısıldanıyordu:

BÜTÜNLEME GÜZELİNE GAZEL

Vur,elindeki not defterini
Dağlara taşlara vur,
Git,müfettiş amcanın av tüfeğini al,
Doldur fişekleri,mekanizmayı kur,
Vur beni de vur!

Dev geyik MUUS niyetine vur beni,
Aşkın gücüyle caniyim,
Aşkın tahrikleriyle deli,
Sende ne var ki,ey bütünlemeci,
Güçük aritmetiklerin kızı,
Öldürsen her şeyimi,
Çıkmaya hazır birini,
Duymaktayım içimde;
Esvaplarımı,
Doldurmaya dünden razı!

Sınıfın karekök bilmez,
Az zeki kızı;
Öldür beni,öldürt beni;
Eski ben ölürken,

“Doğuvareyim” yepyeni!

Mucip b. Zati hülyalara dalmışken,dev robot geyik cebinden fırlamış,neredeyse karşı tepeler kadar büyümüş, Üniversite kampusundaki katliamına çoktan girişmişti bile. Daha sonra tüm kenti,memleketi belki dünyayı insansız bırakacak bir çeviklik ve vahşet içerisindeydi ama Mucip beye dokunamayacaktı. Asla-asla dokunamazdı zaten,zira MUUS en güçlü caniyse,Mucip bey de aşk şiirleriyle ölüp dirilmenin bir ustasıydı.

YAZILI FİNAL

MUUS, Akil'lerin Hayat Alanına Saldırıyor

Dev robot geyik, gölün muayyen bir kıyıcığındaki mümin Akil'in-evet mümin Akil,çünkü o Miraç mekanına yaklaşmış bir şeref simgesidir- ve kurbağacığın sevgili aile bireylerinin kokusunu aldığı anda, saat gece yarısını çoktan geçmişti.Aynı anda yüce Mevla katil MUUS' a, Öz soyadlı mutakit bir aileyi nasıl yok edeceğinin, delikanlı Akil'e ise dev ve cani robot geyiği hangi şifreleri çözerek öldürebileceğinin ince hesaplarını ilham etmişti. MUUS' un önündeki en büyük engel uzaktan etkili korkuydu; zira Hazreti Peygamber(sav)in hadisiyle de sabitti ki, müminle düşmanlarının içerisinde yüzlerce kilometre öteden devasa bir korku salar idiler. MUUS' un yenmesi gereken sadece korkusuydu ve o korkuyu, kafiye özgü ani bir gözü karalıklarla alt edip saldırıya geçeceği kesindi.. Genç Akil ise, dev robotun kendisini kendi öz yıkılışıyla yenileyebilen,neredeyse ölümsüz yaşam mekanizmasını bozmaya mahkumdu.Bu konuda, en çok umut veren çözüm olasılıkları hep,şifreye uygun radyo dalgaları göndermek esasına dayanacaktı. Kurbağaların, hafta-sonu piknikçilerinin kıyı boyunca unuttukları çaydanlıklara üfleyerek,radyo dalgaları yayabildikleri, onların olağanüstü verici istasyonu hükmündeki bu avadanlıklara kilitlenen radyo dinleme aşıklarının da, viyaklamalara eşlik eden

rüzgardan,”Rüzgar uyumuş,ay dalıyor/Her taraf sessiz” girişli Acemkürdi yapıtı dinledikleri bilinirdi.

Genç Akil ve ailesinin sevgili canları önce Radyo İstasyonu olarak kullanabilecekleri,tam da işlerine uyacak yapıda, emaye iri bir demlik bulup,çevresine tünediler. Bu sırada askeri birlik ve özel emniyet güçleriyle dev robot geyik MUUS arasındaki son kader savaşının patlama sesleri duyulmaya başladı. Bu da sonu belli felaketlere bir örnekti ve MUUS’ un çevredeki tüm insanları yok ettikten sonra,belki de yaşamının gayesi olan işe, mümin genç Akil’i ve ailesini yeryüzünden silme işine,sabahı beklemeden girişeceği açtı.

Genç Akil’in radyo vericisi konusundaki en büyük yardımcısı olacak küçük biraderinin dikkatini çok önemli bir şey çekmişti bu arada.Kardeş Öz, MUUS’ un ayak sesinin tını ve ritmini çok uzaktan da olsa tanımaya başlamıştı. Şu hale nazaran, kısa dalgadan ezbere bildikleri Moskova,Prag,Londra misali dünya istasyonlarının frekansları dışında kalan tüm almaşıkları deneyeceklerdi. MUUS' un ayak seslerindeki ritmin en ufak bir aksamasındaysa, yakaladıkları Hertz üzerinden bombardımanı yoğunlaştıracaklardı....ta ki MUUS kendi kendini tahrip etsin,ebediyen yok olsun.

Uzaktan gelen inilti,feryat,haykırma,höykürme tarzındaki dayanılmaz sesler, bir ara ninni etkisi yapmış olmalı ki, Akil’in başı önüne düşmüş,tatlı mı tatlı bir uykuya dalmıştı. Uyandığında karşısında iki asker gördü: inanılmaz bir dehşet duygusuyla sıçrayıp,askerlerin omuz hizasına kadar yükselip yere inmek dehşetini artırmış,felaketi birkaç santimden görmüştü kurbağacık. MUUS askerciklerin yüz derilerini ve kaslarını yüzmüştü. Avurtları söküldüğünden dolayı yanlardan bakıldığında dişleri gözükmekteydi kurbanların. Kaşlar şakak etleri filan da yerinden kopmuş;öylesine ki, göz yuvarlakları korkuyla sağa sola döndükçe kemikten çukurların kenarına sürtünüyor, çatalı porselen bir tabağa sürttüğünüzde çıkan seslere benzer,çıldırtıcı sesler çıkarıyorlardı. Kurbanlar,yüz etlerinin yüzülmesi dışında,ağrı ve yanmadan böğürececek denli sağlıklıydılar, acılarını da en korkunç ayrıntısına dek hissetmekteydiler. A., yüce Rabbe yalvardı:

-“Rabbim,beni tekrar uyku gafletine at,ve şu korkunç hakikatlerden çok daha güçlü güzel düşler göster bana!” Genç A. beyin duası anında kabul edilmiş olmalıydı ki,oturduğu yerde tekrar daldı. Rüyasında ünlü bir hanımla cima

yaptığını görünceye kadar o uykuyu sürdürdü delikanlı; uyandığında hemen gusle koşuş,hayatı artık en büyük cehennem olarak yaşayacak yaralıların kaçıp gidişine tanıklık azabındansa, kurtuluş!

Kardeş Öz'ün sesi de tam zamanında çınladı:

-“Akil ağabey, canı MUUS, bize doğru yöneldi,artık ayak seslerinden onun bulunduğumuz yere uzaklığını da kestirebiliriz.”

A., hemen, çay demleme aygıtından imal ettikleri radyo vericisiyle, Miraç İstikameti adlı uzay yolculuğunda okurken tarım bıraktığı gezgine kaleme alınmış gözlem notlarından,radyo yayınına aktarmalar yapmaya başladı.

“ESSELAMUNALEYKUM, Gerici Radyo'nun aziz dinleyicileri. Bir istek parçamız var, öncelikle sizler için onu çalışıyorum:

Bahçelerde mor meni,

Verem ettin sen beni

Ya sen İslam'ı seç Gülistan,

Ya ben olam:

Vatandaş-ÜL Çakalistan!

Tutturdukları frekans işe yaramamış, Muus'un ayak sesleri iyice yaklaşmıştı. Bu robot,dev geyiğin ne yapacağı belliydi. Alfred'in ve tüm aile bireylerinin birer bacağını koparacak,aileyi o durumda,sonsuz kabuslu gecelere,uykusuz iniltilere ve kesinlikle çok geç kalacak bir ölüme terk eleyecekti.

Kurbağa Alfred Öztürk, dini tatillerin ikinci günlerinde,kızarmış ekmek-tereyağ-sütlü kahve-bal veya annelerin kaydattığı şeftali reçeli-eski kaşar ve çaydan oluşan kahvaltılara, bayram harçlıklarıyla uyanan mahalle çocuklarıyla,uzaktan vraklayıp mutluluk paylaştığı günler,ansız bitmesin istiyordu. Ellerini semaya açıp Rabbimize yakardı, gür bir sesle anonsunu sürdürdü:

İŞTEEEEE!

İSLAMİ RADYODA, İŞ BİTİREN-CANI YOKEDEN SON NOTLAR

27 Mayıs 2002,Salı: Suşehri üstünden yakın ve uzak tarihin göç yollarına çıkıyoruz. Kürtlerle Türklerin birlikte kurdukları İmparatorluğun dağılan aileleri Varşova gettolarına olduğu gibi,buralara da ulaşmışlar, orası belli.Yakutiye kışlasında bulunan Hazreti Yakup aynasıyla ilgili görüşlerim, bölgenin tüm yerel gazetelerinde yayınlanmıştı.Son Osmanlı-Rus savaşında da ahali bu güzergahtan Anadolu içlerine kaçmaya çalışmış. Çerkez asıllı, matematiğe tam hakim ODTÜ profesörü Y. Ö beyin bu umutsuz göçle ilgili görüşü şöyle: “Doğu Anadolu’nun eksi ellileri bulan korkunç soğuşunda,yaşlı ve çocukları kilimlere sarıp yerleştirdikler kağnılarının ardı sıra yalınayak muhacir olan insanlar, dünya Müslümanları, Roma dönemi Hristiyanlar ve AUSWITCH kurbanlarıyla aralarında acılara dayalı bir akrabalık olduğunu derinden kavradılar. Büyükşehir görmemiş bir Artvinli' ye yahut bir Bayburtlu bir İspirli' ye mesela Sami düşmanlığının -antisemitizmin- ne anlama geldiğini sorarsanız, bunun anlamsız olduğunu söyler.” Değerli alimin söylediği bir başka anlamlı söz daha var:

-“Komşularımızın aile büyüklerinden çoğu, o muhaceretten bir daha doğdukları topraklara dönememişlerdi. Yeni bir yurt edinme arzusu, ölümler, hastalıklar, sakatlıklar dönüş yollarını kesivermiş. Bu yüzden armağan ettiğin küçük takke ona siyah özel bir küçük takke vermiştim-her şeriatçı mağdurun kafasına yakıştığı gibi benim saç telleri seyrelmeye ve beyazlaşmaya başlamış tepeme de yakışıyor.”

Rus savaşında anneannemin tüm aile büyüklerinin donarak öldüğü

Sakal-tutan geçidine yaklaştığımızda eski Selçuki İmparatorluğunun yaşayan kültürel izleri beni, göç yollarından daha çok ilgilendirmeye başladı. Yaşlı bir lokantacı, geç kalmış bir öğle yemeği için verdiğimiz küçük molada kısa bir öykü nakletti. Masal bu ya, Kabalcı'nın biri vakti zamanında herkesi yaklaştırmakta olan felaketler ve savaşlar konusunda uyarmış. Fakat kimse onu ciddiye almamış, tedbirler de önceden

alınmamış. Savaş yıkımının büyümesi ile lafına kulak asılmayan Kabalci mahalli deyimle Gabalci arasındaki gizem dolu bağlantı abartılı bulunmamalı. Çünkü Aşkale Sarıkamış arasındaki istasyonlarından hangisinde inseniz bu sözcüğü duyarsınız ve kelimenin aslı Hazreti İbrahim'in lisanı için hiç de yabancı olmayan KABBALA' dan gelmektedir.

28 Mayıs 2002: Başkente dönüş yolu üzerinde, Kızılırmak kenarında bir piknik yemeği yedik. Yoldaşlarım içki de içtiler, ben kaşer(kevser) değildir diye ağzıma koymadım. Eee,Sami kültürü böyle işte...Kimsenin yediğine içtiğine karışmıyoruz ama bazılarımız bazı şeyleri yiyip içmeyiz. Güzel olan bu farklılıkları yaşatmak değil mi?

Yoldan aldığımız Milliyet gazetesinin iç sayfalarında bana ve rahmetli Mahzuni Şerif'e ayrılmış uzunca bir haber vardı; yol boyunca satır satır onu okuduk, onu irdeledik.

Yol arkadaşlarımdan birisi, Mahzuni için Umeyye meşrepli birkaç dize döktürmemi istedi, ben de söyledim:

MAHZUN DURMA MAHZUNİ

Hepimiz biraz Sivaslı'yız, madımaklıyız Şerif ağabey

Çok hızlanma gözyaşında, biraz yerinde say

Evreni bizim sevinçlerimiz mutlu edebilir ancak

Bir güzel söz, gülen bir yüz, tüm dertlere derman olacak!

Polonya'da kamplarda ölenler

Muhacir olup Suşehri'ne gelenler

Hepsi dirilmeli mutlu şarkılarımızda bizim

Senden aldığım mızrapla neşe dağıtacak kopuzum!

Şiir tam nihayete ererken, uzaktan MUUS' un kanlı ve iniltili feryatları duyulmaya başladı: Radyo yayınıyla vurmuşlardı kanlı robotu. Mustafa Erdoğan Sürat Hocanın Anadolu Şube müdürlüğünü yaptığı Hür Avrupa Radyosu tarafından din düşmanı Sovyet Devleti'nin ölümcül vuruluşu gibi!

O an müthişti: Genç Akil ölü bir besteciyi hayatta sandığı için “Ah Dede İsmail Efendi şu güfteyi bir bestelese ne olur?” incisi saçtı.

Katil MUUS, dinci radyodan sinyali almış parçalanıyordu!.....

Genç Akil’in delikanlı kardeşiyse, “Eh artık ağabeyim aradığı hakikate ulaştı, aramızda ve sapasağlam çok şükür. Ben de şimdi evlenip bir yuva kurmalıyım” hayallerine yatıyordu.

A., kendi gerçeği ile buluşmuş insanoğluna özgü basiretle,kardeşinin için okuyor,sinirli ve yüksek bir sesle yakınıyordu:

-“İşte TC kızlarının hali, Televizyonlardaki evlendirme programlarında onların yegane cevherinden gayrı ne çıkıyor ortaya? O cevher içlerini dolduran lağımdan başka nedir? Kızın teki,içsel lağımını üstüne boşaltsın diye mi evleneceksin a benim “APTİ biladerim?”

Anneyse, yaşanmış yılların mantığıyla, fedakarlıktan yana konuşuyor:

-“ Eğlenmek amacıyla değil,fakat fedakarlığın acı ve mukaddes meyvesinden tatmak için delikanlılar evlenmelidirler elbet....”

NETİCETEN:

Bir yanda MUUS parçalanıyor, A, bir anda dünyayı kurtaran kahramanı oynuyor;öte yandan yok olmaktan kıl payı kurtulmuş aile, yarınını planlamaya koyuluyor.

Sonsuz uzaklarda,virüs kadar bir gezegende virüs bölü sonsuz boyutlarda bir hak aşığı sesleniyor onlara: Hayat belki de böyledir! Hayalinizin mimarı sizsiniz ve hayal işinize engel çıkarmaz,size yardım eder hayalhanenizi kurmakta. Hayatsa dışınızdaki bir sahibe ait, devasa bir inşaat.Hayat dediğimiz inşaat sahasından başınıza her an her şey düşebilir,ayakkabınıza batan çivi,tabandan girip, parmaklarınızın sırtından çıkabilir.

Fevkalade Ciddi Bölüm:

EPILOGUE

ÜST SEVİYELİ, ÜST SÖZLER VE YAPIT DEĞERLENDİRME

Müteffekirler Romanı Nasıl Buldular? Vatandaş Ne Diyor?

Dış Basındaki Yankılar, İçerden Yankılananlar....

Az Sonra!

Dikkat:Okuyucu,eğer romanı sapasağlam bitirebilmişse,bu bölümde çarpılabilir!

Epilogue, özellikle romanlar için yazılır, gelgelelim, romanın basılması garantilenmeden yazılmaz. Epilogue, en zor, en ağırbaşlı, oturaklı ve en pahalı bölümdür. (Kitap epilogsuz kurtarsa, yazar mıydım yoksa? Aziz meslektaşım Dr.Ramazan Aydın'ın kurmuş olduğu eski, ünlü Keçiören Özel Hastanesinde “Hocam dükkân açık” diye laf atan paşaya,”efendim lafı mı olur dükkân sizin” deyişime misal, “Aha roman sizin, epilog-mepilog istemez, kilo hesabı alın götürün, hayrını görün” demez miydiniz Ayıpsınız vallaa!)

Okuduğunuz bölüm, okuyacağınız şeyin basılması garantilenmeden asla yazılamaz demiştim. (Bıyır?)Gerçi lütuf gösterip bitirdiğiniz bu yapıttan,hayatın bize tek konuda garanti verdiğini,o tuhaf garantinin ise hayatta garanti olmadığı şeklinde ifade edildiğini öğrenmiştiniz. Fakat bir yerde garanti garantiydi; yazara kapağın düzenlenmekte olduğu açıkça söylenmişse,artık epilog da yazılmalı idi. (Mefkure teyzeciğim sen bu bölümü okumayabilirsin,

bugün ikindi namazından sonra çaya geleceğim, her şeyi bizzat anlatırım.Fethi amcaya selam. Aman tuzdan, buzdan filan, birazcık uzak durun...) Yahu ne iş? Ben ne diyom böyle? Herhalde kendi anlattıklarımın kendim tırlattım. Eeveet ne diyoduk? Son sözler ve yapıt değerlendirme kısmı pahalı bir iştir. Bir kere,yazdıklarını yetkili ve de çok etkili çevreler nasıl değerlendiriyorlar,bunu “annamak” lazım “annadın mı”? “Abime söyleyim”; senin bunları neye dayandırarak yazdığını da okuyucuya anlatman şart! Yani, uzaydan muzaydan çıkmaz, din konusunda da,haşa, “Orucu,sülûkle açalım, mayasılıma iyi gelir” fetvasının altını değil üstünü imzalayan şaş-beş kadar ancak bilen birisi olmadığımızı, her satırımın bir temele dayandığını tam bir netlikte gösterebilmeliyiz değerli okurlara! ***Lütfen sahanlığa doğru ilerleyelim, herkes ineceği duraktan bir öncekinde kapıya yanaşsın arkadaşlar! (Hehehe...)***

Efendim,bendeniz,hak-i payınız, Türkiye’de gözüktür,ama yabancı ülkede yaşıyorum.Lise son sınıftan bu yana ailemin ikamet ettiği evçemizimiz, ABD; Fransa, Almanya, Mısır Büyükelçiliklerinin bulunduğu Paris Caddesindedir. Bizim apartman, Fransız İlköğretim Okulu’na bakar.(Yok ya? Yemin et....!)

Yapıtımın ayaklarının zemine sağlam basması için özellikle Joseph Pennington (US Embassy-Press Official, yani basın yetkilisi ki sizler onu büyükelçilerinin yanbaşında,basına demeç verilirken hep görürsünüz ekranda ama tanımazsınız. Değerli hanımı da The Los Angeles Times’ın kıymetli muhabirlerindendir. Bkz: Aktüel Dergisi,Şubat İlk Hafta Nüshası), Gabriel Goltz(German Embassy-Din Müşaviri) ve M.Buschwalter(FransaElçiliği-Basın Müşaviri) gibi kıymetlerin yanı sıra, benim ağır ağabeylerimden,İngiltere’nin TC’de görevli The Venerable’ı yani “Muhterem”,B.Evans beylerden hem dinler tarihine hem de Batı’nın uzay seferlerine uygun fikirler taşıyıp taşımadığının miyarını aradım.(Miyar ne, oooğlum Tikli Hilmi?) Verdikleri bilgiler ve ipuçları dolayısıyla hepsine minnettarım efendim. İstedikleri türküyü biraz sonra seslendireceğim; hepsi hoş gelmişler; başım-gözüm üstüne gelmişler değerli dinleyicilerim,yani okurlarım!Yani bu cümlem düzelmez, olduğu biçimiyle kabul buyurun...(“Buyrun” diyo, “ben size söylemiştim!”) Aslına bakarsan bu rahatsızlık bende yeni değil. Çocukluğumdan beri,lafa nasıl girersem gireyim, hep bir sahne sanatçısı, özellikle de ünlü bir türkücü gibi bitiririm.Bağışlayın n’olur, canlarım benim; (şak şak)estağfurullah alkışlanacak bişi yapmadık ya...Sıradaki uzun hava hepinizin, damardan!

Sonra,sıra Türkiye Kalkınma Bankası'nın eski daire başkanlarından ve Aziz Nesin'in genç dava arkadaşlarından (öğrenciliğinde onun Zübük isimli dergisinden telif ücreti alır,harçlık ederdi) , Milliyet'ten tanıdığınız Sn.Melih Aşık'ın bir zamanlar, TRT'nin rahmetli temel taşlarından Tuncer Baytok'la birlikte aynı bekar-evini paylaştıkları Mehmet Çamel beyefendiye başvurmama gelecekti! Acaba yurt dışından tanıdığı basın mensupları ve bir kısım iç ve dış kamu oyu, basılmasını düşündüğümüz şu yapıtcağız için, ne tür mühim fikirler beyan edeceklerdi? Mehmet Çamel bey, çokook derin saplantıları olan bir mizah ustasıdır. Mesela, sağcı-solcu, dindar-laik, komünist-liboş, milliyetçi-bölücü, Nurcu-Kemalist, taraflı-tarafsız gözükmemek uğruna, toprağı bol olasıca'nın en yetenekli genç kalemlerinden birisi olduğu halde Basın'a mesafeli durmuştur. Ve yine mesela, devlette üst kademe görev yaptığı dönemlerde bile,yine mesela devrin başbakanıyla toplantılara katıldığı kritik zamanlarda dahi, o anda resmi bir amaçla etrafını çevreledikleri masanın ayağının kaşındığı kanaatiyle ve kemali ciddiyetle yerinden kalkıp,kendince kaşınan o masa ayağını hart hart diye kaşırdı.

Sayın Çamel'e telefon edip, yapıtıma katkıda bulunmasını istediğim zaman aramızda şu muhavere geçti: (Muhavere ne demek? Hoş geldin tikli Hilmi bey!....)

Ben- Sayın Çamel, üstünüze afiyet, uzay üstüne bir yapıt bitirdim, bazı pasajlarını internet üstünden, cızz, gönderiyorum...bi zahmet hem kendi görüşlerinizi hem de iç ve de dış kamuoyu mu olur, basın mı olur ,Kırgızistan devlet tahvili mi olur, gönlünüzden ne koparsa bana "mail" eder misiniz?

Mehmet bey- Abi gönderdiğin e-maili hemen geri al.(Nasıl alacaksam?) Sen beni tanıımıyorsun, hiç görmedin. Aramızda bu konuda en küçük bir konuşma geçmedi!

Bendeniz- Yav, ben Dr.Sürat, kitap yazdım kitap,görüş istiyom zatınızdan.

Mehmet bey- Alo, ben Hakan. Türk Hava yollarında pilotum, pilot. Yarınki sefer sayısını ve (n)uçuş saatimi öğrenmek istiyorum!

Ben- Ağabeyciğim neler saçmalıyorsun,ne pilotu,ne uçuş saati? Bilimsel ve de kurgusal romanıma görüş rica ediyorum.....hepsi bu!

Mehmet bey- Bana bak, adımı bu işe karıştıрма; sonra romanını benim yazdırdığımı filan sanırlar....

Bendeniz: O zaman sana zahmet,e-mail'imi hiç açmadan "reply"le, iade et,adresi tanımadığını yazıver. Ben notumu postayla göndereyim sana.

Mehmet bey- Sakın ha! Oğlum hayatımı mı yakacan?...Posta hiç olmaz...

Bendeniz: N'apcez peki?

Bu noktada,aramıza korkunç bir sessizlik girdi. Anlaşılan edebiyat yoluyla kendisine herhangi bir fişleme tehlikesinin teveccüh etmemesi(Teveccüh etmek ne demek tikli Hilmi bey?) için, tedbir düşünüyordu. Neticeten (Tikliiiii...Hilmiii...) sükunet bozuldu:

Mehmet bey- Sen önce o nottan üç bin adet çoğaltır;yarın Kızılay'da saat üç sularında,örgütsel bildiri dağıtıyor gibi dağıtmaya başlarsın.

Ben de çevrene toplanacak kalabalıktan bir adet götürür, ne istediğine bakar, cevabımı yazarım.

Ben- Yok artık daha neler....En iyisi her zaman alışveriş yaptığın süper marketin yağmur borusunda bekleyim; sen tam kahvaltılık peynirini almaya geldiğin an borudan iner,“abi geçerken uğramıştım, şu kağıt senden mi düştü?” filan ayağına yataraktan notu zatinize iletirim.

Bu en tırlak, en nihai (N’aber tikli Hilmi?) teklifimi çok makul bulmaz mı? Kavilleştik,anlatmaya çalıştığım manyak yöntemle,düşüp kolumu incitmek ve süper market güvenlikçileri tarafından sopayla kovalanmak pahasına ve dahi borudan inme pozlarında, dileğimi Mehmet Çamel’e ilettim,cevabını beklemeye başladım.

Bu arada bendeniz derin bir mazi yolculuğu yaptım hatıralarımda. Açık Öğretim Fakültesi’ni kurarken kendisine yardımcı olduğumuz, fakülte kurucu dekanı Prof Dr. İnal Cem Aşkun hocamızı anımsadım. Onun babası Vehbi Cem Aşkun da anımsanmaya değer bir zat imiş. Ünlü “Bir sudur akar zaman” şeklinde lavlaşan dizelerini Hafız Sadettin Kaynak,Nihavent makamında bestelemiş ki günümüzde hala sevilerek dinlenir.

Sayın dekana birer öğretim elemanı olarak yardım ettiğimiz günlerde Amerikalı Larry Simons da Eskişehirde kurulan o fakültede, kısaca AÖF’de görevliydi. Ben Sovyetler Birliği ve benzeri din düşmanı devletleri yıkmaya kararlı Radio Free Europe’un,Türkçesiyle Hür Avrupa Radyosu’nun Anadolu Şubesi temsilciliğine kapmaya çalışıyordum. Bu konudaki makam tutkum,komünizm düşmanlığımdan çok daha baskındı. AÖF’ ün teknik alt yapısını kurmaya çalışan Batı Alman görevli Jutta Hanım’a da bol bol iltifat ediyordum. Sovyet yurttaşı olup,kendi devletini yıkmaya çalışan Mikhail Daniev gibi evrensel şeriatçılardan çeviriler yapıp,teksirle çoğaltıyor, el altından gururla dağıtıyordum. Bu nedenle, yeryüzünde herhangi bir ideoloji veya inançtan yana gözükmemek için,muhteşem mesleği olan mizahtan dahi vazgeçmiş Sn. Mehmet Çamel, Ankara’da karşılaştığımız zamanlar,

“Beyefendi gözüm sizi bir yerlerden ısıyor fakat korkmayınız kuduz aşımı muntazam yaptırırım” diyerek yanımdan hızla tüüyordu.

İşte bu özelliklerini neredeyse benim kadar tanıdığınız Mehmet Çamel bey,handiye bir çocuk doğumunun yarı süresinde,göndere göndere bana aşağıdaki yankıları gönderdi; hem de el altından ve gece bekçilerinin bile uyuduğu bir saatte,eldiven giydirdiği kapıcısını özel olarak yollayıp, minicik bir taş parçasına bağlattığı notları ,sanki derin devlet sırrıymışçasına sessizce balkonuma attırarak!

Ve beklediğiniz notlar:

(Sivas yöresinden derlenmiştir. Kaynak kişi: Mehmet ÇAMEL)

FLÖRT VE REJİM İÇİN NE(?) DEDİLER:

Önce -benim kendimin- doğrudan aldığım bir teveccüh:

Bayan Amberi Zaman:The Los Angeles Time Muhabiri:

Yengenize-muhterem zevceme-hitaben soruyor:

-“Merhaba,hoş geldiniz, Mustafa bey –ben kendim- nasıllar?”

(Mekan: Sayın Marc Edelman’ın evindeki veda yemeği)

Şimdi de Mehmet beye gelenler:

Saldım çayıra, Mevlam kayıra. Herkes yazıyor ama bu farklı!

Dervish Cevat

Wall Street Journal

(Kemal bey’in kuzeni Ortadoğu Uzmanı Gazeteci Adil Derviş olabilir)*

***Google'dan ara: adel dervis!**

Sen tut, ona buna bulaş! Nene gerek kardeşim senin ya...

Washington Post

Zaten bu p....in böyle bir iş çıkaracağı belliydi.Ama çağı değiştirebilecek bir iş! (Herhalde Haydar beyle beni karıştırıyor)

Latos Tsu Ou

Kiminin sazında kiminin sözünde; bu sıra dışı efendinin hem sazında hem sözünde.(Anlaşılan Klasik Doğu Müziği-Stigmatizasyon albümümüzü internet üstünden dinlemiş biri...)

İsveçli Eskitmiyolz

Yahoo'dan:hazar birka diye arat!

Abi kıskanmadım desem yalan söylemiş olurum. Kiskandım desem doğru söylemiş olurum.

Konfiyuçyus'un bir torunu

Bu eseri bir de resimledik mi,tadından yenmez!

(Terbiyesiz Danimarka Basını)

Hayali gerçek sananlar,gerçeği hayal sananlar. Haydi kitap başına!

Darende Kamuoyu Araştırması

Karın guruldaması gibi! Bitti sanırken tekrar başlıyor.

Tabipler Birliği, Tebliğ No:1

Ayol bir şey anlamadım kız!

Mefkure(teyze)

Bu kadar seçkin düşünceler nasıl bir araya gelebiliyor. İnanmak güç...Kaçırmayın derim

(Mehmet Akif'in Eserindeki ünlü kahramanın adaşı) Asım

Yav kardeşim suya yazsaydın daha iyiydi!Eline kalemi alan...Fesuphanallah.

Tayyar bin-ti Teyyare

Rica etsem bir roman da kardeşim için yazar mısınız Bay'ım? (Çüş lan!Affedersiniz yani, Validenizin kızlık soy adını söyler misiniz beyefendi? Size bir kredi kartı verelim...)

Yerli Basın

Adam aslını arıyor,bulunca da yükleniyor.Adeta eziyor.Gerçek uğruna insanlığı harcıyor. Bakın nasıl(?) yapıyor:

TIME

Yeni bir görüş,yeni anlatım. Hayal gücü ile işlenmiş gerçekler... Çekinmeyin okuyun; buyrun (diyo)!

(Kıbrıslı) Kamile Muhlis

Bahsini ettiğim o çok alengirik zatın el yazısıyla notları elimdedir, dileyenlere fotokopisi gönderilir. Chat sever biridir. Kendisiyle MSN üstünden “chat”leşmeniz de hasseten ve de özellikle önerilir.

ÇOK ÖZEL DUYURU:

Her ilin sınırlı sayıda kontenjanı mevcuttur,hemen isteyin!

Tekrar SELAMUNALEYKUM!

Sizleri Seven Yazarınız:Dr MES

Yazarın Otobiyografisi:

Zengin azınlıkların, Hitler’le işbirliği yapmış Türkiye’deki kızıl faşist tek parti yönetimi tarafından sürüldükleri Aşkale nüfusuna, o yıllarda, daha doğrusu sürgün yıllarında, Mustafa Erdoğan Sürat olarak kaydoldum.

Hazar Kafkasya Havzası Çerkezleri, Derbent Onursal Prensiyim.

Ergin yaşımda bir ara aşağıdaki düzeltmeyi yaptım:

Aziz dostum,değerli gazeteci Serdar Arseven’in sık sık vurguladığı üzere hem anneannem hem de babaannem tarafından Medine-Kudüs hattından köken alan,genetik bir müminim ben. Umeyye (Emevi) evreninde Kanun(Annon) enstrümanının en büyük virtüözü sayılmış Dr. Ebu Welid bin Abba Vite’ten başkası olmadığım gibi,tek yapıtım da bu kitap değildir.

Medine Hikayeleri adlı eserim de, şu elinizdeki Bilim Kurgu Romanım da İngilizce yazılıp tarafımdan Türkçeye çevrilmişlerdir. Bende gizli Dr Welid

zaten Türkçe özürdür,Türkçe yazamaz; Ulusal Basından tanıdığınız kimliğim Prof. Mustafa Erdoğan Sürat misali bir Türkçe mütercimiyse,taarafımdan asla bulunamaz.

Dört temel güdülenmeyle yaşarım ben:

Türkiye’de Aile Sağlığı diye tıklanınca karşınıza gelen yegane Bilim Adamı-Hekim niteliğine layık olmak,

Müslüman değilsem, atalarımın maymun olmasında bir sakınca görmemek,

Diyanetin 2.Uluslararası Şura temsilcisi sıfatıyla,İslam’a hürriyet yolunda Batı Alemiyle işbirliği yapmaktan başka yolumuzun kalmadığını göremeyenlere kızmamak, ya da kızamamak,

American’s Dream’in, Türkçesiyle Amerikan Rüyasının Amerikan Hayatından çok daha gerçek olduğunu,bizzat yaşayarak kavramak.

Öğrenimim temelde iki ayrı fakülteden mezuniyet(Ankara Üni.Tıp Fak.Mezuniyet 1979, Aile Sağlığı Post Graduate Degree ve Akademisyenliğe bağlı Öğretim Üyeliği 1993’e kadar ve Hacettepe Üni. Sosyal ve idari Bilimler Fakülte mezuniyeti,devamında Social Work Yüksek Lisans ve Ph.D derecesi 1973- 1991 arası. 1979 TRT İstisnai Sanatçılığı ve Müzik Uzmanlığı ve de Gulf Trio Maestro Prof. Derecesinde yönetmenlik:1997’dir. 1999 itibariyle yüzyılın en çok diplomalı hekimiyim! Evliyim, çoluk çocuk da var...Herkes başarılar!

Bir kamu kuruluşunda çalışmıyorum.Lafazanlıkta benimle yarışma gafletinde bulunacak, yarışmacı bilim adamı,sanatçı ve basın mensubu arkadaşlarıma bol şans dilerim.

